Έτος Ι'

Τεύχος 214ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Παρέλασις τῶν δοκίμων Ὑπαστυνόμων, Ἀρχιφυλάκων καὶ Ἀστυφυλάκων κατὰ τὸν μεγαλειώδη ἑορτασμὸν τῆς 25ης Μαρτίου.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΣΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12—ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Ι΄. | ΑΘΗΝΑΙ 15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1962 | ΤΕΥΧΟΣ 214ον

ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΚΗΣ ΠΡΟΣΤΑΓΗΣ(*)

ΩΣ ΛΟΓΟΥ ΑΡΣΕΩΣ ΤΟΥ ΑΔΙΚΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΣ ΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ

("Αρθρον 21 Π.Κ.)

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Δ. ΝΤΖΙΩΡΑ**

Ι. Γενικαὶ παρατηρήσεις.—Καθ' ἃ τυγχάνει γνωστὸν ἐκ τῶν γενικῶν τοῦ δικαίου ἀρχῶν, ἡ πολιτεία πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ἁρμονικῆς συμβιώσεως τῶν ἐν αὐτῇ βιούντων καὶ πρὸς διασφάλισιν τῆς ἐννόμου τάξεως, θεσπίζει ὡρισμένους κανόνας, ἀπαγορευτικοὺς ἢ ἐπιτακτικούς. Διὰ τῶν πρώτων ἀπαγορεύει αὕτη εἰς τοὺς πολίτας τὴν διάπραξιν ὡρισμένων πράξεων (ἀπαγορεύεται τὸ φονεύειν, τὸ μοιχεύειν, τὸ ψευδομαρτυρεῖν κλπ.), ἐπὶ τῇ ἀπειλῇ ποινῆς, ἐν ᾧ διὰ τῶν ἄλλων κανόνων αὐτῆς ἐπιτάσσει ὡρισμένην πρᾶξιν (ἐπιβάλλεται ἡ διάσωσις κινδυνεύοντος, ἡ ἀναγγελία εἰς τὴν ἀρχὴν μελετωμένου κακουργήματος κλπ.), ἐπὶ τῇ ἀπειλῇ ἐπίσης ποινῆς διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς μὴ συμμορφώσεως πρὸς τὰς ἐπιταγάς της ταύτας τῶν πρὸς οὓς ἀπευθύνεται. Τέλος, ἄλλας τινὰς πράξεις τῶν κοινωνῶν αὐτῆς ἡ πολιτεία θεωρεῖ ὡς νομικῶς ἀδιαφόρους.

Πᾶς τις λοιπὸν παραβαίνων τοὺς κανόνας τούτους καὶ μὴ συμμορφούμενος πρὸς τὰς ἐπιταγὰς τῆς Πολιτείας πράττει κατ' ἀρχὴν ἀδίκως. Λέγομεν δὲ κατ' ἀρχήν, καθ' ὅσον ἡ ἔννομος τάξις ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου δὲν εἶναι ἀπόλυτος. Διότι καίτοι ἐνίοτε πρᾶξις τις ἀντιφάσκει εἰς ἀπαγορευτικὸν ἢ ἐπιτακτικὸν κανόνα τοῦ δικαίου, ἐν τούτοις, δὲν χαρακτηρίζεται ὑπὸ τῆς ἐννόμου τάξεως ὡς ἄδικος, ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον συνοδεύηται, ὑπὸ κατ' ἰδίαν ἄλλων περιστάσεων αἵτινες καὶ ἀποτελοῦν τοὺς καλουμένους λόγους οἱ ὁποῖοι αἴρουν τὸν ἄδικον χαρακτῆρα τῆς πράξεως. Οὕτω λ.χ. ἡ κατὰ τοὺς νομίμους τύπους διὰ κατασχέσεως ἀφαίρεσις ξένου κινητοῦ πράγματος, δὲν εἶναι ἄδικος, καίτοι ἡ πρᾶξις αὕτη δύναται νὰ ὑπαχθῇ ὑπὸ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 372 Π.Κ. καὶ νὰ κολασθῇ συμφώνως πρὸς τὰ ἐν αὐτῇ διαλαμβανόμενα. Καθ' ὅμοιον τρόπον αἱ νόμιμοι φυλάκισις τοῦ καταδικασθέντος, κατ' οἶκον ἔρευνα, σύλληψις διωκομένου κ.λ.π. δὲν εἶναι ἄδικοι πράξεις.

Οἱ λόγοι, οἵτινες αἴρουν τὸν ἄδικον χαρακτῆρα εἶναι πολλοὶ καὶ ποικίλοι, ἀναφέρονται δὲ εἴτε ὑπὸ τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος εἴτε κεῖνται ἐκτὸς αὐτοῦ. Περὶ τῶν τελευταίων τούτων ὁ Π. Κ. ἀφιεροῖ εἰδικὴν διάταξιν, τὴν τοῦ ἄρθρου 20 § 2 αὐτοῦ, περὶ ἧς μᾶς ἐδόθη εὐκαιρία ν' ἀσχοληθῶμεν ἀλλαχοῦ τοῦ παρόντος καὶ δὴ ἐν σελ. 9975 ἐπ., ἔνθα καὶ παραπέμπομεν.

---

* Πλείονα Χωραφᾶ § 52 Ι—Γ σελ. 181 ἐπ.

Οἱ δὲ ἐν τῷ Ποιν. Δικαίῳ κείμενοι τοιοῦτοι εἶναι: α) ἡ προσταγὴ (Π.Κ. 21), β) ἡ ἄμυνα (Π.Κ. 22—24), γ) ἡ κατάστασις ἀνάγκης (Π.Κ. 25), δ) ἡ θεμιτὴ ἄμβλωσις (Π. Κ. 304 §§ 4 καὶ 5), ε) ἡ μετὰ συναίνεσιν τοῦ παθόντος σωματικὴ βλάβη (Π. Κ. 308 § 2), στ) αἱ θεμιταὶ προσβολαὶ τῆς τιμῆς (Π.Κ. 367) καὶ ζ) αἱ θεμιταὶ παραβάσεις τῆς ἐπαγγελματικῆς ἐχεμυθείας (Π.Κ. 371 § 4). Ἐν τῇ παρούσῃ μελέτῃ μας ἀσχολούμεθα μὲ τὴν προσταγὴν ὡς λόγου ἄρσεως τοῦ ἀδίκου χαρακτῆρος τῆς πράξεως καὶ δὴ ἀπὸ ἀπόψεως αὐστηρῶς ποινικῆς.

Διότι τὸ πρόβλημα τῆς προσταγῆς ἀνήκει συστηματικῶς εἰς τὴν ἔρευναν τοῦ Διοικητικοῦ Δικαίου. Ἐκδηλοῦται ὅμως καὶ ἐν τῷ Ποινικῷ Δικαίῳ ἔνθα μάλιστα ἀνακύπτει ὑπὸ τὴν ὀξυτέραν αὐτοῦ μορφὴν (1).

Περὶ ταύτης ὁμιλεῖ τὸ ἄρθρον 21 τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος ἔχον οὕτω:

Ἄρθρον 21

Προσταγή

Δὲν εἶναι ἄδικος ἡ πρᾶξις, ἣν ἐπιχειρεῖ τις πρὸς ἐκτέλεσιν προσταγῆς δοθείσης αὐτῷ κατὰ τοὺς νομίμους τύπους παρὰ τῆς ἁρμοδίας ἀρχῆς, ἐὰν ὁ νόμος δὲν ἐπιτρέπῃ εἰς τὸν προσταττόμενον νὰ ἐξετάσῃ τὸ νόμιμον τῆς ἐν λόγῳ προσταγῆς. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὡς αὐτουργὸς τιμωρεῖται ὁ προστάξας.

II. Ὁρισμός.— Προσταγὴν λέγοντες νοοῦμεν ἐντολήν, ἥτις δίδεται ὑπό τινος πρὸς ἕτερον, ὅστις διατελεῖ ἐν σχέσει ὑποταγῆς πρὸς τὸν δίδοντα τὴν ἐντολήν Ἡ δὲ ἐντολὴ αὕτη δύναται νὰ πηγάζῃ εἴτε ἐξ οἰκογενειακοῦ δεσμοῦ, εἴτε ἐξ ἰδιωτικῆς ὑπηρεσίας, εἴτε τέλος ἐκ δημοσίας ὑπηρεσίας. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ λόγος περὶ τῆς τελευταίας ταύτης, καθ' ὅσον εἰς περιπτώσεις προσταγῆς ἐξ οἰκογενειακοῦ δεσμοῦ ἢ ἐξ ἰδιωτικῆς ὑπηρεσίας, δὲν ἔχουν ἐφαρμογὴν αἱ κατωτέρω τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος διατάξεις.

Οὕτω αἱ διατάξεις αὗται δὲν ἔχουν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῆς σχέσεως μεταξὺ κυρίου καὶ ὑπηρέτου, πατρὸς καὶ τέκνου, ἐμπόρου καὶ ὑπαλλήλου κλπ.

III. Νομικὴ σημασία τῆς προσταγῆς.—Ἐν τῇ ἐπιστήμῃ ζωηρῶς συζητεῖται ἂν ἡ προσταγὴ αἴρῃ τὸν ἄδικον χαρακτῆρα ἢ τὸν καταλογισμὸν τῆς πράξεως. Τινὲς δέχονται, ὅτι αὕτη ἀποκλείει μόνον τὸν καταλογισμὸν αὐτῆς. Πλὴν τὸ συμπέρασμα τοῦτο δὲν εἶναι ὀρθόν. Διότι ἂν δεχθῶμεν ὅτι ἡ πρᾶξις τοῦ προϊσταμένου δὲν εἶναι μὲν καταλογιστὴ εἶναι ὅμως ἄδικος τότε θὰ παραδεχθῶμεν ὅτι χωρεῖ κατ' αὐτῆς ἄμυνα. Ἐκ παραλλήλου ὅμως δὲν πρέπει ν' ἀρνηθῶμεν εἰς τὸν προστασσόμενον, ὅπως προβάλῃ καὶ αὐτὸς ἀντίστασιν πρὸς κάμψιν τοῦ ἀνθισταμένου τρίτου, τοῦ εἰρημένου ὑποχρεωμένου ὅπως συμμορφωθῇ πρὸς τὴν προσταγήν. Οὕτω ὅμως ἀγόμεθα εἰς ἄτοπα συμπεράσματα τοῦ δικαίου ἐμφανιζομένου, ὅτι παραλογίζεται, πρᾶγμα ἀπαράδεκτον. Δι' ὃ καὶ πρέπει νὰ δεχθῶμεν, ὅτι ἡ προσταγὴ κατὰ τὰ εἰδικώτερον κατωτέρω ἐκτιθέμενα δὲν αἴρει ἁπλῶς τὸν καταλογισμόν, ἀλλὰ τὸν ἄδικον χαρακτῆρα τῆς πράξεως.

IV. Παρ' ἡμῖν τὸ πρόβλημα τῆς νομικῆς σημασίας τῆς προσταγῆς λύεται διὰ ρητῆς νομοθετικῆς διατάξεως καὶ δὴ τῆς τοῦ ἄρθρου 21 τοῦ Π.Κ. περὶ οὗ ἀνωτέρω.

Πρὶν ἢ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν ἀνάλυσιν τῆς διατάξεως ταύτης δέον νὰ παρατηρήσωμεν: Ἐν πρώτοις δέον νὰ διακρίνωμεν μεταξὺ προσταγῆς: α) τυπικῶς καὶ οὐσιαστικῶς νομίμου (τυπικῶς νόμιμος εἶναι ἡ ἐκδιδομένη κατὰ τοὺς νομίμους τύπους ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας ἀρχῆς, οὐσιαστικῶς δὲ νόμιμος ἡ προσταγή,

(1). Σχετ. Π. Παπαδάτου «Τὸ πρόβλημα τῆς ἱεραρχικῆς προσταγῆς ἐν τῷ ποινικῷ δικαίῳ», Ἀθῆναι 1961, σελ. 200.

ἧς τὸ περιεχόμενον ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸ δίκαιον, κεῖται δηλαδὴ ἐντὸς τῶν πλαισίων τοῦ δικαίου), β) τυπικῶς νομίμου καὶ οὐσιαστικῶς παρανόμου, γ) τυπικῶς παρανόμου καὶ οὐσιαστικῶς νομίμου καὶ δ) τυπικῶς καὶ οὐσιαστικῶς παρανόμου.

Ὡς εἰκὸς προσταγὴ τυπικῶς καὶ οὐσιαστικῶς νόμιμος οὐδεμίαν εὐθύνην δημιουργεῖ διά τε τὸν προστάσσοντα καὶ προστασσόμενον καὶ ἐπομένως περιττεύει πᾶσα μὲ αὐτὴν ἀπασχόλησίς μας. Ἀντιθέτως προσταγαὶ τῆς ἀνωτέρω ὑπ' ἀριθ. γ καὶ δ μορφῆς δημιουργοῦν εὐθύνην διά τε τὸν προστάσσοντα καὶ τὸν προστασσόμενον.

Ζήτημα γεννᾶται μόνον προκειμένου **περὶ προσταγῆς τυπικῶς μὲν νομίμου οὐσιαστικῶς δὲ παρανόμου.** Τὸ πρόβλημα λύεται ρητῶς ὑπὸ τοῦ Κώδικος, τούτου δεχομένου ὅτι εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ὁ προστασσόμενος τότε δὲν τιμωρεῖται ὅταν ὁ νόμος δὲν ἐπιτρέπῃ εἰς αὐτὸν νὰ ἐξετάσῃ τὸ κατ' οὐσίαν νόμιμον τῆς ἐν λόγῳ προσταγῆς. Ὁ νόμος δέχεται ἐνταῦθα ὅτι ἡ εἰς ἐκτέλεσιν δεσμευτικῆς παρανόμου προσταγῆς τελεσθεῖσα πρᾶξις δὲν εἶναι κἂν ἄδικος. Τοῦτο πράττει ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι ἐνίοτε εἶναι προτιμώτερον νὰ προσβληθῇ ἔννομόν τι ἀγαθὸν τοῦ πολίτου παρανόμως, παρὰ νὰ κλονισθῇ ἡ πειθαρχία καὶ ἡ εὔρυθμος λειτουργία τῶν διαφόρων ὑπηρεσιῶν.

Ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς διατυπώσεως τοῦ νόμου συνάγεται (δὲν εἶναι ἄδικος ἡ πρᾶξις) ὅτι ὁ ἄδικος χαρακτὴρ τῆς πράξεως αἴρεται οὐ μόνον διὰ τὸν προστασσόμενον, ἀλλὰ καὶ διὰ πάντα τρίτον συμμέτοχον εἰς ταύτην. (Οὕτω λ.χ. δὲν ἀνακύπτει εὐθύνη καὶ διὰ πάντα ἕτερον παρασχόντα συνδρομὴν εἰς παρανόμως δρῶντα ἀστυφύλακα, κατόπιν δεσμευτικῆς προσταγῆς. Κατ' ἀκολουθίαν ἄμυνα ὑπὸ τοῦ προσβαλλομένου ἢ τρίτου δὲν χωρεῖ ἐνταῦθα).

Κατὰ ταῦτα λοιπὸν ἡ εὐθύνη τοῦ προστασσομένου ἀποκλείεται, μὴ οὔσης ἀδίκου δι' αὐτὸν καὶ τοὺς τυχὸν συμμέτοχους του τῆς πράξεως, συντρεχόντων τῶν ἑξῆς ὅρων :

α) Ἡ προσταγὴ πρέπει νὰ δίδεται ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας ἀρχῆς καὶ νὰ ἀπευθύνεται εἰς ὑποκειμένας ἀρχάς. Ἄλλοις λόγοις, ὁ προστάξας πρέπει νὰ εἶναι ἀρχὴ (ἀδιαφόρως τοῦ βαθμοῦ τὸν ὁποῖον φέρει) καὶ νὰ ἐνεργῇ ἐντὸς τῆς καθ' ὕλην καὶ κατὰ τόπον ἁρμοδιότητός του, ἡ δὲ προσταγὴ νὰ ἀναφέρεται εἰς ἐνέργειαν ἀναγομένην εἰς τὸν κύκλον τῶν καθηκόντων τῆς ὑπηρεσίας τοῦ προστασσομένου (1).

β) Ἡ προσταγὴ πρέπει νὰ δίδεται καθ' ὃν τύπον διαγράφει ὁ νόμος π.χ. ἐγγράφως ἢ προφορικῶς. Δύναται δὲ νὰ εἶναι εἰδικὴ καὶ γενικὴ (ἐκδιδομένη ὑπὸ τύπον ἐγκυκλίου).

γ) Ὁ προστασσόμενος δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ ἐξετάσῃ τὸ νόμιμον τῆς δοθείσης αὐτῷ προσταγῆς. Τοῦτο σημαίνει ὅτι τότε ὁ κατώτερος δὲν θεωρεῖται ὡς πράττων ἀδίκως, ὅταν

(1) Ἀρχὴ εἶναι ὁ ἱεραρχικῶς προϊστάμενος εἰς ἣν ἀνήκει ὁ προστασσόμενος (τμηματάρχης–διευθυντὴς–γενικὸς διευθυντὴς) ὡς καὶ ὁ ἁρμόδιος ὑπουργός. Εἶναι ἐπίσης ἀρχὴ ὁ ἀσκῶν κατ' ἰδίαν ἐλευθέραν κρίσιν καὶ αὐτοβουλίαν δημοσίαν λειτουργίαν ἐκπρόσωπος αὐτῆς. Οὕτως ἀρχὴ εἶναι π.χ. ὁ εἰσαγγελεύς , ὁ ἀνακριτὴς, ὁ διοικητὴς τοῦ ἀστυνομικοῦ τμήματος ἢ σταθμοῦ, ὁ συμβολαιογράφος κλπ.

Ὑποτεταγμένος δὲ εἰς τὴν ἀρχὴν ὑπάλληλος εἶναι οὐ μόνον ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, ἣν ἐκπροσωπεῖ ἡ ἀρχὴ ἀλλὰ καὶ ὁ ὑποκείμενος ἔστω καὶ προσκαίρως δυνάμει εἰδικοῦ νόμου εἰς ἀρχὴν τινά. Ὅρα π.χ. ἄρθρα 118 παρ. 2 Ν. 3365/55 «Περὶ κώδικος τοῦ Σώματος τῆς Χωροφυλακῆς» καὶ 317 παρ. 1 Β.Δ. 28–4–58 «Περὶ κανονισμοῦ τῆς ὑπηρεσίας Χωροφυλακῆς» (Μπουρόπουλος σελ. 59 σημ. 2).

Κατὰ ταῦτα ὁ εἰσαγγελεὺς εἶναι ἀρχὴ διὰ τὰς ὑπ' αὐτὸν ἀστυνομικὰς ἀρχάς, ὡς συνάγεται ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ Κ.Π.Δ., τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων καὶ τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ κανονισμοῦ τοῦ Σώματος Ἀστυνομίας Πόλεων, ἐν γένει.

ὁ νόμος δὲν τοῦ ἐπιτρέπῃ νὰ ἐξετάσῃ εἰς οὐσιαστικὸν περιεχόμενον τὴν νομιμότητα ταύτης. Ἐπομένως ὑποχρεοῦται νὰ ἐξετάσῃ τὴν τυπικὴν νομιμότητα τῆς προσταγῆς. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἡ πρᾶξις του δὲν παύει νὰ εἶναι ἄδικος, ἄλλο δὲ τὸ ζήτημα ἂν δὲν τῷ καταλογισθῇ αὕτη λόγῳ πλάνης, κατὰ τὰ ἐν ἄρθροις 30 § 1 καὶ 31 § 2 Π.Κ. ὁριζόμενα (1).

Ἰδοὺ τώρα **παραδείγματα** τινὰ ἀπαραίτητα πρὸς κατανόησιν τοῦ τόσον σοβαροῦ θέματος τῆς προσταγῆς: 1) Ὁ ἐπιληφθεὶς ἀνακρίσεως ἀνακριτὴς τοῦ Α΄ Τμήματος Ἀθηνῶν, ἐκδίδει, μετὰ προηγουμένην γνώμην τοῦ εἰσαγγελέως, ἔνταλμα συλλήψεως κατὰ τοῦ Β περιέχον ἅπαντα τὰ στοιχεῖα τοῦ ἄρθρου 276 § 3 Κ.Π.Δ. Τὸ ἔνταλμα τοῦτο διαβιβάζεται πρὸς ἐκτέλεσιν εἰς τὸ ἀστυνομικὸν τμῆμα τῆς περιφερείας ἐν ᾗ διαμένει ὁ Β, ὅστις καὶ συλλαμβάνεται. Σημειωτέον ὅτι: 1) συντρέχουν ὅλαι αἱ προϋποθέσεις συλλήψεως περὶ ὧν τὸ ἄρθρον 282 Κ.Π.Δ. καὶ 2) δὲν συντρέχουν αὗται. Ἐρωτᾶται: α) Ποία ἡ ἐν προκειμένῳ μορφὴ τῆς προσταγῆς; καὶ β) Μήπως ὑπέχει ὁ ἀνακριτὴς ἢ ὁ ἀστυνόμος ἢ ἀμφότεροι ποινικὴν εὐθύνην καὶ ποίαν, διὰ τὴν γενομένην σύλληψιν τοῦ Β; Ἀπάντησις: Ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. 1 περιπτώσει ἡ προσταγὴ εἶναι τυπικῶς καὶ οὐσιαστικῶς νόμιμος καὶ ἑπομένως οὐδεμία ὑφίσταται εὐθύνη διά τε τὸν ἀνακριτὴν καὶ τὸν ἀστυνόμον. Ἐν τῇ β' περιπτώσει ἡ προσταγὴ εἶναι τυπικῶς νόμιμος, οὐσιαστικῶς ὅμως παράνομος. Διὸ καὶ ἀνακύπτει εὐθύνη διὰ τὸν ἀνακριτήν, ὄχι ὅμως καὶ διὰ τὸν ἀστυνόμον, ὄντα ἐκτελεστικὸν ὄργανον καὶ μὴ δικαιούμενον νὰ ἐξετάσῃ ἂν συντρέχουν ὄντως αἱ κατ' ἄρθρον 282 Κ.Π.Δ. προϋποθέσεις συλλήψεως. Ἑπομένως ὁ ἀνακριτὴς χαρακτηριστέος ὡς ἔνοχος παρανόμου κατακρατήσεως κατὰ τοῦ Β (ἔμμεσος αὐτουργός), ἐνῷ ὁ ἀστυνόμος εἶναι πάντοτε ἀνεύθυνος.

2) Εἰς τὸ αὐτὸ παράδειγμα τί ρητέον ἂν τὸ ἔνταλμα ἐκδοθῇ ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ Πειραιῶς (ἀναρμοδίου ὄντος) ἢ τοῦ βασιλικοῦ ἐπιτρόπου τοῦ στρατοδικείου Ἀθηνῶν (ἀναρμοδίου ὄντος ἐπίσης); Ἀπάντησις: Εὐθύνονται ἀμφότεροι ἔστω καὶ ἂν συντρέχουν αἱ κατ' ἄρθρον 282 Κ.Π.Δ. προϋποθέσεις συλλήψεως τοῦ Β. Ὁ ἀστυνόμος εὐθύνεται διότι ὤφειλε νὰ ἐξετάσῃ τὴν τυπικὴν νομιμότητα τῆς δοθείσης αὐτῷ προσταγῆς. Βεβαίως εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν κατ' ἄρθρον 31 παρ. 2 Π.Κ. ἄγνοιαν, καὶ νὰ μὴ τῷ καταλογισθῇ ἡ πρᾶξις, πλὴν αὕτη (ἡ ἀπὸ μέρους του σύλληψις τοῦ Α) δὲν παύει νὰ εἶναι ἄδικος.

3) Ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν δίδει εἰς τινα τῶν δεσμοφυλάκων προσταγὴν νὰ αἰκίσῃ φυλακισμένον, οὗτος δὲ ἐκτελεῖ ταύτην. Τίς εὐθύνεται; Ὁ μὲν πράξας ὡς αὐτουργὸς σωματικῶν βλαβῶν, ὁ δὲ διευθυντὴς ὡς ἠθικὸς αὐτουργὸς τοῦ ἐγκλήματος τούτου. Διότι αἱ αἰκίαι, αὐταὶ καθ' ἑαυτάς, συνιστοῦν παράνομον πρᾶξιν, οὐδεὶς δὲ νόμος ἀπαγορεύει εἰς τὸν ὑφιστάμενον νὰ ἐξετάσῃ τὸ νόμιμον αὐτῶν. Ἄλλο δὲ τὸ ζήτημα ἂν ὑφίσταται τυπικὴ νομιμότης τῆς δοθείσης προσταγῆς.

4) Ὁ ἀρμόδιος Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς δίδει διαταγὴν εἰς τὸν ὑπ' αὐτὸν ὑπαστυνόμον νὰ ἐπιτρέπῃ τὴν διανυκτέρευσιν εἰς τὴν οἰκίαν του, κρατουμένου τινός, διὰ κακούργημα ἢ πλημμέλημα, ὅστις μάλιστα ἐκτίει ποινὴν καταδίκου. Ὁ ὑπαστυνόμος συμμορφούμενος πράττει ἀδίκως, καθ' ὅσον ἐξ οὐδεμιᾶς διατάξεως συνάγεται ὅτι παρέχονται τοιαῦτα δικαιώματα εἰς τὸν διευθυντήν, καὶ ὅτι ὁ ὑπαστυνόμος πρέπει νὰ συμμορφοῦται πρὸς τοιούτου εἴδους διαταγὰς ἀπροφασίστως καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς περαιτέρω ἐρεύνης, ὅσον ἀφορᾷ τὸ κατ' οὐσίαν νόμιμον τοῦ περιεχομένου αὐτῶν. Διὸ καὶ θὰ τιμωρηθῇ ὁ μὲν ὡς ἠθικὸς αὐτουργὸς ὁ δὲ ὡς

(1) Οὕτω καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 206/1939, Α.Π., καθ' ἣν ἡ παρ' ἀναρμοδίας ἀρχῆς δοθεῖσα προσταγὴ ἔστω καὶ κατὰ νόμιμον τύπον δὲν ἀπαλλάσσει τὸν προστασσόμενον.

Ἐγένετο ὁμοίως δεκτὸν ὅτι καὶ ὁ δικηγόρος προβάλλων τὸν ἰσχυρισμόν, ὅτι κατὰ προσταγὴν τοῦ πελάτου του ἐξύβρισε δὲν ἀπαλλάσσεται τῆς εὐθύνης διότι δὲν ὑπόκειται ἱεραρχικῶς εἰς τὸν πελάτην του (Α.Π. 74/1894).

φυσικὸς αὐτουργὸς τοῦ καθ' ἄρθρον 259 Π.Κ. πλημμελήματος, περὶ παραβάσεως καθήκοντος.

5) Ὁ εἰσαγγελεὺς πλημ/κῶν πέμπει πρὸς τὸν διοικητὴν τμήματος τῆς δικαιοδοσίας του παραγγελίαν του συνισταμένην εἰς τὴν διευθέτησιν διαφορᾶς μεταξὺ ἰδιωτῶν, περὶ ἧς τὸ ἄρθρον 13 Κ.Π.Δ. Ὁ διοικητὴς δὲν δικαιοῦται ν' ἀρνηθῇ τὴν ἐκτέλεσιν, οὔτε καὶ νὰ ἐρευνήσῃ τὸ κατ' οὐσίαν δεδικαιολογημένον τῆς προσταγῆς. Τυχὸν ὕπαρξις εὐθύνης βαρύνει μόνον τὸν παραγγείλαντα εἰσαγγελέα.

6) Ἡ αὐτὴ προσήκει ἀπάντησις καὶ ἐπὶ χρήσεως τῶν ὅπλων ὑπὸ δημοσίας δυνάμεως, μετὰ προσταγὴν τοῦ διοικητοῦ αὐτῆς, καθ' ὅσον οἱ ὑπ' αὐτὸν ἄνδρες προσφεύγοντες εἰς ταῦτα δὲν πράττουν ἀδίκως, διότι κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ν. 29 τοῦ 1943 (κυρωθέντος διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 301 τοῦ 1946 πράξεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου) δὲν ἔχουν δικαίωμα νὰ ἐξετάσουν ἂν εἰς τὴν συγκεκριμένην περίπτωσιν συντρέχουν αἱ οὐσιαστικαὶ προϋποθέσεις τῆς προσφυγῆς εἰς τὰ ὅπλα, ἂν τ.ἐ. ἡ δοθεῖσα διαταγὴ εἶναι κατ' οὐσίαν νόμιμος.

7) Ὑποθέσωμεν ὅτι διενεργουμένων ἐνεδρῶν καὶ ἐρευνῶν εἰς ὕποπτα κέντρα, ὁ προϊστάμενος τῆς ἀστυνομικῆς περιπολίας διατάσσει ἀστυφύλακα ὅπως ἐγκλείσῃ εἰς τὸ κρατητήριον πολίτην τινά, ὡς ὕποπτον ἀξιοποίνου πράξεως. Ὁ ἀστυφύλαξ ὑπακούων προβαίνει εἰς τὴν σύλληψιν καὶ φυλάκισιν τοῦ ἀθῴου τούτου πολίτου. Ὁ εἰρημένος δὲν πράττει ἀδίκως, καθ' ὅσον ἐκ τοῦ ὅλου πνεύματος τῶν περὶ τοῦ Σώματος Ἀστυνομίας Πόλεων διατάξεων συνάγεται ὅτι εἰς τοιαύτας ἢ παρομοίας περιπτώσεις ὁ κατώτερος δὲν ἔχει δικαίωμα ν' ἀναζητήσῃ τὴν κατ' οὐσίαν νομιμότητα τῶν προστασσομένων πράξεων.

V. Ἐκτέλεσις στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας.—Τὸ ἄρθρον 70 τοῦ Σ.Π.Κ. τιμωρεῖ μὲ τὰς ἐν αὐτῷ διαλαμβανομένας ποινὰς πάντα στρατιωτικόν, ὅστις προσταχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ του ὅπως ἐκτελέσῃ οἱανδήποτε ὑπηρεσίαν ἀρνεῖται νὰ ὑπακούσῃ ἢ παραλείπει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς διαταγῆς.

Ἐκ τῆς φράσεως «ἐκτέλεσις οἱασδήποτε ὑπηρεσίας» σαφῶς συνάγεται ὅτι ἡ διδομένη διαταγὴ πρέπει νὰ ἀνάγηται εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του καὶ μόνον, νὰ μὴ εἶναι δὲ ἄσχετος πρὸς ταύτην. Διότι ἐν τῇ περιπτώσει καὶ μόνον ταύτῃ θὰ τύχῃ ἐφαρμογῆς τὸ ἄρθρον 21 Π.Κ., ὡς τοῦτο ὁρίζεται ὑπὸ τῶν ἄρθρων 12 τοῦ Π.Κ. καὶ 2 τοῦ Σ.Π.Κ., καθ' ἃ αἱ διατάξεις τοῦ γενικοῦ μέρους τοῦ Π.Κ. ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν εἰδικῶν ποινικῶν νόμων (στρατιωτικῶν ἐγκλημάτων) ἐφ' ὅσον δὲν ὁρίζεται ἐν αὐτοῖς ἄλλως (δὲν προβλέπονται ὑπὸ τοῦ στρατ. ποιν. κώδικος εἰδικαὶ ἐξαιρέσεις).

VI. Παραβάσεις ἐκλογικοῦ νόμου.—Κατὰ ρητὴν διάταξιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 531 β. δ. τῆς 14–8–61 «περὶ κωδικοποιήσεως τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων τῆς νομοθεσίας περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν» (ἄρθρον 191) τὸ ἄρθρον 21 τοῦ Π.Κ. δὲν ἔχει ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῶν παραβάσεων τοῦ ἐν λόγῳ νόμου. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἐν περιπτώσει διαπράξεως ἐγκλήματος τινὸς ἐκ τῶν προβλεπομένων ὑπὸ τῆς νομοθεσίας περὶ ἐκλογῆς βουλευτῶν εὐθύνεται καὶ ὁ προστάξας καὶ ὁ προσταχθείς, τῆς πράξεως παραμενούσης ἀδίκου δι' ἀμφοτέρους.

VII. Ὅρια ὑπακοῆς εἰς διαταγὰς ἐπιτασσούσας τὴν τέλεσιν ἀξιοποίνων πράξεων.—Ἐρωτᾶται ἤδη, πότε ὁ νόμος ἐπιτρέπει εἰς τὸν προστασσόμενον νὰ ἐξετάσῃ τὸ νόμιμον τῶν διδομένων αὐτῷ προσταγῶν καὶ πότε ὄχι; Αὐτὸ εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν λεπτὸν ζήτημα, τὸ ὁποῖον δὲν λύει οὔτε ὁ Π.Κ. ἀλλ' οὔτε, καθ' ἃ γνωρίζομεν, καὶ ἄλλος τις κλάδος τοῦ δικαίου. Ἡ λύσις ὅμως τοῦ ζητήματος ἔπρεπε

νὰ ἐπιδιωχθῇ, κατὰ Τζωρτζόπουλον, (1) ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ συντάκτου τοῦ Κώδικος, ἵνα οὕτω διευκολύνεται εἰς τὸ ἔργον του ὁ ἐφαρμοστὴς τοῦ δικαίου. Ἡ ρητὴ πρόβλεψις ἐν τῷ Ποινικῷ Κώδικι τῶν ἐσχάτων ὁρίων ὑπακοῆς ἦτο ἀπαραίτητος διότι οὕτω θὰ ἀπεφεύγοντο κατὰ τὸ δυνατὸν αἱ πλέον ἀπαράδεκτοι διὰ τὰ θεμελιώδη δικαιώματα τοῦ ἀτόμου συνέπειαι.

Πάντως ὡς ἔχουν ἤδη τὰ πράγματα, οὐδεμία δύναται νὰ προκύψῃ ἀμφιβολία, ὅτι ὁ δικαστὴς καλούμενος εἰς τὰς ἐπὶ μέρους συγκεκριμένας περιπτώσεις ἵνα ἐφαρμόσῃ τὴν διάταξιν, δέον νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν του τό τε γραπτὸν δίκαιον (ποινικὸν κοινὸν ἢ στρατιωτικόν, ἀστικόν, ἐμπορικόν, ἐργατικόν, διεθνές, διοικητικὸν κλπ.) ἔτι δὲ καὶ τὸ ἄγραφον τοιοῦτον, συντρεχουσῶν περιπτώσεων.

VIII. Πειθαρχικὴ δικαιοδοσία δικαστικῶν ἀρχῶν ἐπὶ τῶν ἀστυνομικῶν τοιούτων.— Τὸ ζήτημα τῆς πειθαρχικῆς δικαιοδοσίας τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης ἐπὶ τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων καὶ δὴ τῶν ἐκ τούτων ἀσκούντων καθήκοντα προανακριτικοῦ ὑπαλλήλου (ἄρθρα 33, 34, 35 καὶ 243 Κ.Π.Δ.) εἶναι θέμα ὑψίστης σπουδαιότητος, δι' ὃ καὶ ἐνδείκνυται ἡ παράθεσις ἐνταῦθα τῶν ἐπ' αὐτοῦ κρατουσῶν ἀντιλήψεων. Ἐν τούτοις δὲν δυνάμεθα ἐν προκειμένῳ νὰ ὑπεισέλθωμεν εἰς λεπτομερείας, ἵνα μὴ μακρηγορήσωμεν. Ἁπλῶς ἐνταῦθα ἐπισημαίνομεν τὸ θέμα. Καὶ παρατηροῦμεν. Τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1631/1961 ἀποφάσεώς του, ἀπεφάνθη ὅτι «ὁ εἰσαγγελεὺς προΐσταται μὲν κατὰ τὸ ἄρθρον 97 τοῦ Ὀργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων καὶ 33 Κ.Π.Δ. τῶν ἀσκούντων τὰ ἀνακριτικὰ καθήκοντα ἀξιωματικῶν τῆς Χωροφυλακῆς, ἐκ τούτου ὅμως δὲν ἕπεται ὅτι ἡ δικαστικὴ ἀρχὴ καὶ ὁ Ὑπουργὸς Δικαιοσύνης ἔχουν πειθαρχικὴν ἐξουσίαν». Ἡ ἀπόφασις ἀντεμετώπισε σφοδρὰν τὴν κριτικὴν τοῦ Ὑφηγητοῦ κ. Ζαγκαρόλα ὅστις καταλήγει εἰς τὴν ἄποψιν ὅτι αὕτη δὲν ἐρείδεται ἐπὶ βάσεως καὶ ὅτι ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸ θέμα δεῖται νομοθετικῆς ἀντιμετωπίσεως, διότι υἱοθέτησις τῆς ὡς ἄνω ἀρχῆς θὰ ἀνατρέψῃ τὸ μέχρι τοῦδε ὑφιστάμενον καθεστὼς καὶ θὰ ἔχῃ συνέπειαν τὴν πρόκλησιν, ἂν μή τι ἄλλο, μιᾶς ἀπαραδέκτου συγχύσεως (2). Ἀκριβῶς δὲ λόγῳ τῆς ἐν προκειμένῳ ὑφισταμένης ἀντιθέσεως θὰ ὑποχρεωθῶμεν ν' ἀσχοληθῶμεν εἰδικῶς μὲ τὸ τόσον σοβαρὸν αὐτὸ θέμα εἰς ἄλλην μελέτην μας.

---

(1) Σχετικῶς Τζωρτζοπούλου, Ἐγχειρίδιον Οὐσιαστικοῦ Ποινικοῦ Δικαίου 1936, παρ. 29 σελ. 396 ἐπ.

(2) Ποιν. Χρον., Τόμος ΙΑ' 1961, σελ. 613 ἐπ.

ΔΗΜ. Κ. ΝΤΖΙΩΡΑΣ

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ μελετοῦν συνεχῶς προσφέρουν μεγάλη ὑπηρεσία στὴν κοινωνία καὶ στὸν ἑαυτό τους.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» σᾶς δίνουν ἐκλεκτὴ πνευματικὴ τροφή.

ΣΧΕΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΟΥ

Ὑπὸ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Β'
κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟΥΖΕΝΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

7. Ἡ νόμιμος βία πρὸς ἐπιβολὴν τοῦ νόμου.
8. Συμπεριφορὰ ἀστυνομικῶν.
9. Ὁ ἀστυνομικὸς ἐν τῇ βεβαιώσει παραβάσεων.

***

7. Ἡ νόμιμος βία πρὸς ἐπιβολὴν τοῦ νόμου.

Αἱ Ἀστυνομικαὶ Ἀρχαὶ ἔχουν εὐρέως ἐξουσιοδοτηθῆ πρὸς παρακώλυσιν πράξεων ἀξιοποίνων ἢ καὶ ἐνοχλητικῶν τῆς ἀπροσκόπτου ἐνασκήσεως τῶν καθηκόντων αὐτῶν (βλέπε σχετικὰς διατάξεις εἰς Β.Δ. 31–12–1936, Ὀργανισμὸν Ἀστυνομίας, Χωροφυλακῆς, ἢ ἄλλους εἰδικοὺς ποιν. νόμους). Ἡ κάθε ἀστυνομικὴ διαταγὴ ἐνέχει ἀναγκαστικὴν ἰσχὺν καὶ εἶναι ὑποχρεωτικὴ εἰς ἅπαντα τὰ ἐν τῷ ἐδάφει τῆς Ἐπικρατείας πρόσωπα. Ἡ Ἀστυνομικὴ Ἀρχὴ δυνάμει τῆς Κρατικῆς αὐτῆς ἐξουσίας ἔχει γενικὴν ἐξουσιοδότησιν νὰ τηρῇ τὴν ἔννομον τάξιν δι' ἀμέσου καταναγκασμοῦ.

Πρὸς τοῦτο ὑπάρχουν δύο τρόποι. Ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ ἀπειλὴ δημοσίας ποινῆς δι' ἀπείθειαν πρὸς τὴν διαταγήν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ ἐκτέλεσις τῆς διαταγῆς δι' ἀναγκαστικῶν μέσων. Ἡ ἀπειλουμένη ποινὴ ὅμως δὲν ἀποτελεῖ πάντοτε τελεσφόρον μέσον πρὸς καταναγκασμόν, ὅταν δὲ ὁ πολίτης δὲν ἐκπληροῖ τὴν ὑποχρέωσιν αὐτοῦ ἐπιτυγχάνεται τὸ σκοπούμενον διὰ τῆς διοικητικῆς ἐκτελέσεως. Πρὸς ἐπιτέλεσιν τοῦ σκοποῦ της, ἡ Ἀστυνομία παρίσταται πολλάκις ἀνάγκη νὰ μετέλθῃ βίαν. Εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτὰς ἂς χρησιμοποιήσῃ τὴν βίαν ὄχι πέραν τοῦ ἐπιτρεπομένου καὶ ἀναγκαίου ὁρίου, καὶ ἂς ἀσκῆται αὕτη μόνον εἰς περίπτωσιν ἀποτυχίας τῆς πειθοῦς. Δὲν θεωρεῖται ἔλλειψις δυνάμεως διὰ τὸν ἀστυνομικὸν ἡ χρησιμοποίησις τῆς πειθοῦς, ἥτις ὠφελεῖ ἐνῷ ἡ ἔρις προκαλεῖ τὴν ἔριδα. Ἡ καλὴ διάθεσις καὶ ἡ καλωσύνη, ὅπου αὕτη ἐνδείκνυται καὶ εἶναι ἐπιτρεπτή, ἐκτιμᾶται εἰς πᾶσαν περίπτωσιν. Εἶναι πλάνη νὰ πιστεύωμεν ὅτι ἡ καλωσύνη δὲν εὑρίσκεται ἐν ἁρμονίᾳ μὲ τὴν ἐξουσίαν. Ἡ ἔκφρασις ἑκάστοτε τῆς Κρατικῆς ἐξουσίας ἀπὸ ἡμᾶς ἐξαρτᾶται νὰ μὴ προσλαμβάνῃ μορφὴν ἀσκήσεως βίας ἢ ἐξουσιαστικοῦ καταναγκασμοῦ.

Μετὰ τὰ ὅσα ἀνωτέρω διετυπώσαμεν, φρονοῦμεν, ὅτι ἔγινεν ἀρκετὰ ἀντιληπτὸς ὁ σοβαρὸς ρόλος τῆς Ἀστυνομίας, διὰ τὴν λειτουργίαν τῆς Κρατικῆς μηχανῆς, τὸ δύσκολον τοῦ ἔργου της, ἀλλὰ καὶ τῆς σημασίας αὐτοῦ διὰ τὴν ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἁρμονίαν, καθὼς καὶ αἱ ψυχολογικαὶ ἀντιδράσεις, τὰς ὁποίας προκαλεῖ τὸ ἔργον αὐτό, ἐκ διαφόρων λόγων, ἀτομικῶν ἢ κοινωνικῶν ψυχολογικῶν.

Κατωτέρω θὰ διατυπώσωμεν σκέψεις τινὰς ὡς πρὸς τὰ καθήκοντα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις τῶν ἀστυνομικῶν, ἀλλὰ καὶ τοῦ κοινοῦ.

8. Συμπεριφορὰ ἀστυνομικῶν.

Διὰ τὸ θέμα αὐτὸ τῆς συμπεριφορᾶς τῶν ἀστυνομικῶν ἔναντι τοῦ κοινοῦ, ἀπὸ τὸ ὁποῖον κατὰ μέγιστον μέρος ἐξαρτᾶται ἡ ὕπαρξις καλῶν σχέσεων ἀμφοτέρων, ἔχουν γραφῆ καὶ ἔχουν λεχθῆ καὶ θίγονται καθ' ἡμέραν ἀπὸ τοὺς ἑκάστοτε προϊσταμένους μας, τόσα πολλά, ὥστε θὰ ἔπρεπε νὰ καταστῇ βίωμα ὅλων μας ἡ ὑπόθεσις αὐτή.

Ὡς συμπεριφορὰν δυνάμεθα νὰ νοήσωμεν τὸν τρόπον καθ' ὃν ὀφείλει νὰ διαβιοῖ κάθε ἄνθρωπος εἰς τὴν κοινωνίαν, οὕτως ὥστε νὰ ἐμφανίζηται ἐνάρετος ἔργῳ ἢ λόγῳ πρὸς τοὺς ἄλλους. Πᾶν ἄτομον, σεβόμενον ἑαυτόν, συμπεριφέρεται καλῶς. Ἡ συμπεριφορὰ τῶν κρατικῶν ὀργάνων καὶ ἰδίᾳ τῶν ἀστυνομικῶν πρὸς τοὺς πολίτας, πρέπει νὰ εἶναι εὐγενής, ἀποτελοῦσα μίαν τῶν κυριωτέρων ὑποχρεώσεών των. Εἰδικώτερον διὰ τὴν ἐνάσκησιν τῆς ὑπηρεσίας νοοῦμεν τὸν τρόπον καθ' ὃν θὰ πρέπει

νὰ χειριζώμεθα διάφορα ὑπηρεσιακὰ θέματα, τὰ ὁποῖα μᾶς παρουσιάζονται, ὥστε αἱ δημιουργούμεναι ἐντυπώσεις νὰ εἶναι πάντοτε καλαί. Εἰς λόγον του, ὁ τέως Ὑφυπουργὸς Ἐσωτερικῶν κ. Καλαντζῆς πρὸς τοὺς ἐξερχομένους τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων, κατὰ τὴν ὁρκωμοσίαν των τὴν 30–7–61, ἔλεγε πρὸς αὐτούς, μεταξὺ ἄλλων, καὶ τὰ ἑξῆς:

«Ἡ ἀστυνομικὴ ὑπηρεσία σήμερον δὲν εἶναι ἓν ἁπλοῦν ἐπάγγελμα, ἀλλ' ἓν κοινωνικὸν λειτούργημα, ἔχον ὡς ἀντικείμενον τὴν ἐφαρμογὴν τῶν νόμων.

Ἡ ἀλήθεια αὐτὴ σᾶς ὑποχρεώνει νὰ ἀσκῆται τὰ καθήκοντά σας μετὰ φιλαλληλίας καὶ σύμφωνα μὲ τὰς ἀρχὰς καὶ τοὺς κανόνας τῆς χριστιανικῆς θρησκείας καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἐπαγγελματικῆς ἠθικῆς. Τὴν διαγωγήν σας, ὅθεν, πρέπει νὰ τὴν ἐπηρεάσῃ ὁ ἀλτρουϊστικὸς παράγων, ὅστις ἐπιβάλλει τὴν ἀπαλλοτρίωσιν τῶν δικαιωμάτων σας διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου. Ἡ ἀστυνομικὴ ἐργασία μόνον μὲ τὴν εἰλικρινῆ, εὐσυνείδητον, ἀφωσιωμένην προσπάθειαν καὶ τὴν ἠθικὴν συγκρότησιν ὅλων τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων θὰ φθάσῃ ἀπὸ πλευρᾶς ἐκτιμήσεως καὶ ἐπαγγελματικῆς ἀνυψώσεως τὰς πλέον ἐκτιμωμένας ἐργασίας ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Ἡ Ἀστυνομία σήμερον, ἰδιαιτέρως εἰς τὰ ἀστικὰ Κέντρα, δὲν ἔχει δοσοληψίας μόνον μὲ τὰ ἀντικοινωνικὰ στοιχεῖα, ὡς κατὰ τὸ παρελθόν, ἀλλὰ μὲ τὸ σύνολον σχεδὸν τοῦ πληθυσμοῦ, τὸ ὁποῖον ὑπηρετεῖ.

Κατὰ συνέπειαν ἡ διαγωγὴ καὶ ἡ συμπεριφορά σας πρέπει νὰ ἀποβλέπῃ εἰς τὸ νὰ ἀποκτήσετε τὴν ἀγάπην, ἐκτίμησιν καὶ ἐμπιστοσύνην τοῦ κοινοῦ καὶ τὴν συνεργασίαν αὐτοῦ διὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου σας.

Ἕκαστος ἀστυνομικὸς εἰς τὸν τομέα τῆς καθόλου δράσεως αὐτοῦ, ἀναλόγως τῆς διαγωγῆς καὶ τῆς συμπεριφορᾶς του, δημιουργεῖ φίλους ἢ ἐχθρούς ὄχι μόνον διὰ τὴν Ἀστυνομίαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν Πολιτείαν....».

Ὡς ἐφαρμοσταὶ τῶν νόμων καὶ ἐκτελεστικὰ ὄργανα εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ φροντίζωμεν διαρκῶς διὰ τὴν συμμόρφωσιν πρὸς αὐτοὺς καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀποκτῶμεν ὡς «ἐπαγγελματικὴν ἀσθένειαν» τρόπον τινὰ κάποιαν τραχύτητα εἰς τὸν χαρακτῆρα καὶ εἰς τὴν συμπεριφοράν, τὴν ὁποίαν τραχύτητα πολλάκις δὲν ἀντιλαμβανόμεθα. Ἡ ἐξασφάλισις ψυχικῆς ἠρεμίας, ψυχραιμίας καὶ σταθερότητος εἰς τὰς ἐνεργείας μας μᾶς προφυλάσσει ἀπὸ τραχύτητας καὶ ἂν παρατηρήσωμεν, ὅλα τὰ σοβαρὰ παραπτώματα τῶν ἀστυνομικῶν, βλέπομεν, ὅτι ἐδημιουργήθησαν ἐκ τῆς ἐλλείψεως αὐτοκυριαρχίας.

Ἡ πρὸς τοὺς πολίτας εὐγενὴς συμπεριφορὰ τῶν ἀστυνομικῶν πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς κληρονομικὴ ὑποχρέωσις τῶν νεωτέρων ἀστυνομικῶν, κληροδοτηθεῖσα αὐτοῖς ἀπὸ τοὺς παλαιοτέρους, οἵτινες ὑπῆρξαν λαμπρὰ ὑποδείγματα πρὸς μίμησιν καὶ διὰ τῆς ἀψόγου συμπεριφορᾶς των προεκάλεσαν τὴν ἐκτίμησιν καὶ ἐμπιστοσύνην τοῦ κοινοῦ πρὸς τὸν ἀστυνομικὸν θεσμόν.

Ἡ κοινωνία παρακολουθεῖ μετὰ προσοχῆς τὴν συμπεριφορὰν τῶν ἀστυνομικῶν ἐξ ἧς ἐξάγει τὰ συμπεράσματά της καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐπαγγελματικήν των κατάρτισιν καὶ ἐπάρκειαν, καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀτομικήν των προσωπικότητα. Δὲν περιορίζει συνήθως τὰς κρίσεις της εἰς ὡρισμένα ὑπεύθυνα ὄργανα ἀλλὰ γενικώτερον ἐπεκτείνει ταύτας.

Οὕτω ἡ μὴ προσήκουσα συμπεριφορὰ ἠθικῶς ζημιοῖ, ὄχι μόνον τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ Κράτος, τοῦ ὁποίου ἐκπρόσωπος εἶναι ἑκάστοτε ὁ ἀστυνομικός.

Δὲν διαφεύγουν ἀσφαλῶς τῆς προσοχῆς οὐδενὸς τὰ ἑκάστοτε δυσμενῆ σχόλια τοῦ τύπου ὁσάκις ἀστυνομικὸν ὄργανον κατηγορηθῇ δι' ἀπρεπῆ συμπεριφοράν. Αἱ ἐφημερίδες ἀκόμη καὶ αἱ πλέον συντηρητικαὶ εὑρίσκουν ἓν θέμα, τὸ ὁποῖον ἔχει σχέσιν μὲ τὰς ἐλευθερίας τοῦ ἀτόμου, τὰ δικαιώματά του κ.λ.π., καὶ τὸ ἐκμεταλλεύονται, πολλάκις δι' ἀντιπολιτευτικοὺς σκοπούς.

Ὁ Sir Richard Mayne, εἷς ἐκ τῶν πρώτων διευθυντῶν τῆς Ἀγγλικῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας, ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

«'Ο κάθε ἀστυνομικὸς πρέπει νὰ ἐνθυμῆται πάντοτε, ὅτι τὸ κύριον αὐτοῦ καθῆκον εἶναι νὰ βοηθῇ καὶ νὰ προστατεύῃ τοὺς πολίτας καὶ ἐπὶ πλέον νὰ διώκῃ νομίμως τοὺς παραβάτας. Κατ' ἀκολουθίαν ἐν τῇ συνεχεῖ ἑτοιμότητι αὐτοῦ, ὅπως προλαμβάνῃ τὸ ἔγκλημα καὶ συλλαμβάνῃ τοὺς ἐγκληματίας, ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ θεωρῇ τὸν ἑαυτόν του ὡς ὑπηρέτην καὶ φύλακα τοῦ κοινοῦ καὶ ὡς προστάτην τῶν φιλησύχων πολιτῶν ἀνεξαρτήτως τῆς κοινωνικῆς αὐτοῦ θέσεως μετ' ἀστειρεύτου ὑπομονῆς καὶ εὐγενείας».

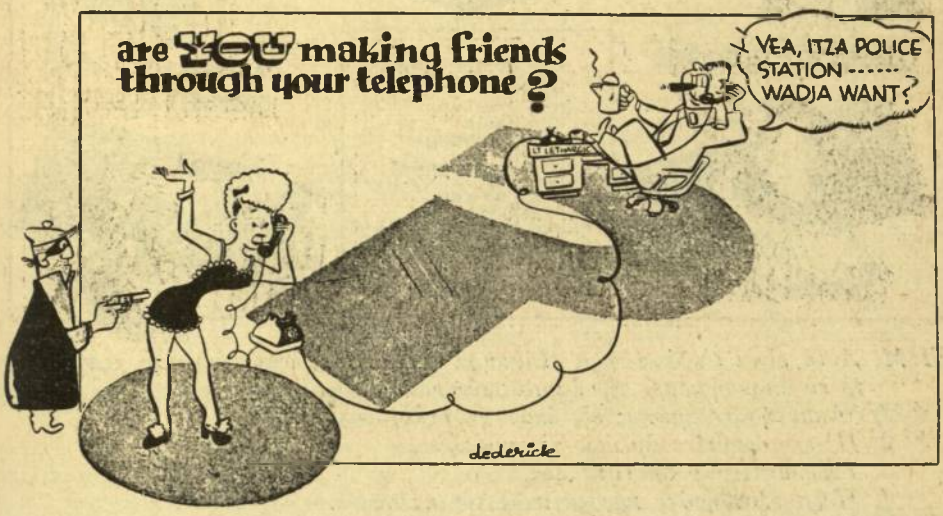
Αἱ λέξεις αὗται δὲν ἔχασαν καθόλου τὸ νόημά των μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου. 'Η σημασία των παραμένει ἀναλλοίωτος, ὅσαι καὶ ἂν ἐπέρασαν ἑκατονταετηρίδες.

Τὸ Σῶμα μας εἰς τὸ σημεῖο αὐτὸ ἔχει καλὰς βάσεις. Δὲν ἀρκεῖ ὅμως ἓν καλὸν παρελθόν. 'Εκμεταλλευόμενοι καὶ ἀξιοποιοῦντες τὸ παρὸν πρέπει νὰ δημιουργῶμεν μέλλον καὶ νὰ χαράσσωμεν σταθερὰν προοπτικὴν διὰ τῆς συμβολῆς ὅλων ἀνεξαιρέτως. Εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπιτελεσθῇ ἓν πρόγραμμα ἂν δὲν συμβάλλωμεν ὅλοι πρὸς τοῦτο.

'Η συμπεριφορά μας κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας μας δύναται νὰ προκαλέσῃ δυσμενεῖς ἐντυπώσεις ἐξ ἀφορμῆς πολλῶν παραγόντων.

'Ο προφορικὸς λόγος, ἤτοι ὁ τρόπος μὲ τὸ ὁποῖον θὰ ἀποταθῶμεν εἰς οἱονδήποτε, τὰς λέξεις τὰς ὁποίας θὰ χρησιμοποιήσωμεν, τὸ ὕφος μας, ὁ τόνος τῆς φωνῆς μας, ἡ ἐν γένει στάσις μας, προδιαθέτουν εὐμενῶς ἢ δυσμενῶς τὸν μεθ' οὗ συνομιλοῦμεν καὶ τὸν ἀναγκάζουν ἢ νὰ μᾶς προσέξῃ εἰς ὅσα τοῦ λέγομεν ἢ νὰ ἀδιαφορήσῃ καὶ νὰ λάβῃ ἐχθρικὴν στάσιν ἀπέναντί μας.

Εἰς τὸν προφορικὸν λόγον δέον νὰ ὑπαγάγωμεν καὶ τὴν καλὴν χρῆσιν τοῦ τηλεφώνου. Καὶ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ὑπάρχουν πολλαὶ σχετικαὶ διαταγαί, καθορίζουσαι τὸν τρόπον χρήσεως τοῦ τηλεφώνου. Τὴν ἐκ τῆς κακῆς χρήσεως τοῦ τηλεφώνου δημιουργουμένην ἐντύπωσιν, μᾶς δίδει ἡ κάτωθι εἰκών, ἥτις δημοσιεύεται εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Gourley.

ΣΗΜ. Δημιουργεῖτε φίλους μὲ τὸ τηλέφωνον;

'Ο ἀστυνομικὸς καθισμένος καθ' ὃν τρόπον βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα ἀπαντᾷ εἰς τηλεφωνικὴν κλῆσιν γυναικός, ἥτις ἀπειλεῖται ὑπὸ κακοποιοῦ «Ναὶ 'Αστυνομικὸν Τμῆμα... τί θέλετε». Τὸ «τί θέλετε», ὅπως λέγεται, ἰσοδυναμεῖ μὲ «τὸ τί θέλεις» τὸ ἰδικόν μας, διότι τὸ λέγει συντέμνων τὰς λέξεις, ἀλλὰ καὶ ἡ ὅλη στάσις τοῦ ἀστυνομικοῦ, καπνίζοντος καὶ πίνοντος τὸ τσάϊ του, φανερώνει, ὅτι ἐκτελεῖ τὴν ὑπηρεσίαν του νωχελέστατα.

Περαιτέρω ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς ἐρωτῶν «πῶς εἶναι οἱ τρόποι μας ἀπὸ τηλεφώνου» εἰς τὴν κατωτέρω εἰκόνα μᾶς δίδει μερικὰς συμβουλὰς καλῆς χρήσεως τοῦ τηλεφώνου.

ΣΗΜ. Αὐτὰ εἶναι τὰ δέκα δῶρα «ἐπίκαιρα τακτικῆς τηλεφώνου» ποὺ τείνουν εἰς τὸ νὰ ἀποκτήσωμεν τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν φορολογουμένων.

1. *Ἀπαντήσατε ἀμέσως εἰς ἑκάστην τηλεφωνικὴν κλῆσιν.*
2. *Πληροφορηθεῖτε ἀμέσως τὶ συμβαίνει.*
3. *Γνωρίσατε τὴν ἰδιότητά σας.*
4. *Παρακολουθήσατε προσεκτικῶς τὸν καλοῦντα.*
5. *Ἀποφεύγετε ἀσκόπους συζητήσεις.*
6. *Ἐξηγήσατε διατὶ καθυστερεῖτε νὰ λάβητε πληροφορίας (ὁσάκις π.χ. σημειώνετε τὶ καὶ ἔχετε ἀνάγκην ὡρισμένου χρόνου).*
7. *Προθυμοποιηθεῖτε νὰ δεχθῆτε οἱανδήποτε τηλεφωνικὴν κλῆσιν.*
8. *Ζητήσατε πληροφορίας μὲ προσοχὴν καὶ εὐγένειαν.*
9. *Ζητήσατε συγγνώμην διὰ τυχὸν λάθη.*
10. *Κλείετε τὸ τηλέφωνόν σας ἠρέμως.*

'Ομοίως ὁ γραπτὸς λόγος ὁσάκις, δι' ἐντύπων εἴτε ὡς ἄτομα εἴτε ὡς ὑπηρεσία, ἀπευθυνόμεθα εἰς κάποιον ἔχει μεγάλην σημασίαν. Αἱ φράσεις τὰς ὁποίας θὰ μεταχειρισθῶμεν πρέπει νὰ εἶναι ἠλεγμέναι.

Τὴν 16-3-1961, ἀστυφύλαξ τοῦ Ζ' 'Αστυνομικοῦ Τμήματος ἐβεβαίωσε παράβασιν δι' ἀντικανονικὴν στάθμευσιν αὐτοκινήτου. "Αφησε ἐπὶ τοῦ αὐτοκινήτου ἓν τεμάχιον χάρτου, τὸ ὁποῖον δὲν ἔφερεν οὐδεμίαν ὑπηρεσιακὴν ἔνδειξιν, πλὴν τῆς σφραγῖδος τοῦ Τμήματος καὶ ἔγραφε ὡς ἑξῆς :

«Κύριε θὰ σᾶς γίνῃ ἀναφορὰ δι' ἀντικανονικὴν στάθμευσιν».

'Ο παραλήπτης τοῦ σημειώματος τούτου καὶ κάτοχος τοῦ αὐτοκινήτου τόσον ἐξενίσθη ἀπὸ τὸν τρόπον αὐτὸν ἐνεργείας τοῦ ἀστυφύλακος, ὥστε ἀπηύθυνεν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Δ/ντὴν 'Αστυνομίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλεγε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς :

«"Οπως βλέπετε εἶναι ἕνα ἀπόκομμα ἀπὸ ἄχρηστο ἔντυπο ποὺ εἶχεν ὁ ἀστυφύλαξ εἰς τὴν τσέπην του καὶ ἴσως καὶ διὰ τὴν ἀνάγκην του, ἐξέσχισεν ἕνα κομμάτι, ἔβαλε μίαν σφραγῖδα καὶ τὸ ἐτοποθέτησε.

Δὲν ἔγραψε οὔτε τὴν λέξιν Κύριε ἢ Κύριε κάτοχε ἢ ἐπὶ τέλους ἁπλῶς κάτοχε.

Δὲν εἶναι πολιτισμένος τρόπος ἐπικοινωνίας τῆς 'Αστυνομίας 'Αθηνῶν μὲ τοὺς πολίτας, δι' ἑνὸς παληοχάρτου.

Εἶναι λεπτομέρεια αὐτὸ ποὺ σᾶς γράφω, ἀλλ' ἔχει ψυχολογικὴν ἐπίδρασιν εἰς τὰς σχέσεις ἀλληλοεκτιμήσεως 'Αστυνομίας καὶ Πολιτῶν».

Αἱ σχέσεις 'Αστυνομίας καὶ κοινοῦ ἐξαρτῶνται καὶ εἶναι καλαὶ ἢ κακαὶ ἀναλόγως τῶν ἐπαφῶν καὶ τῶν ἐκ τούτων σχηματιζομένων ἐντυπώσεων τοῦ κοινοῦ ἐκ τῆς συμπεριφορᾶς τῶν ἀστυνομικῶν.

Μεγάλαι δυνατότητες παρέχονται εἰς τὰ 'Αστυνομικὰ Τμήματα Τάξεως τὰ ὁποῖα διὰ τῶν σκοπῶν περιπόλων πραγματοποιοῦν τὰς συχνοτέρας ἐπαφὰς μετὰ τῶν πολιτῶν. Οὕτω δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ ἀναπτύξουν τὰς σχέσεις κοινοῦ καὶ 'Αστυνομίας διὰ τῆς ἐν γένει συμπεριφορᾶς των ἔναντι τούτου. 'Αλλ' ἀκόμη καὶ εἰς τὸν τομέα τῆς Τροχαίας ἔνθα σημειοῦνται αἱ πλεῖσται παραβάσεις καὶ ἐπιβάλλονται ποιναὶ εἰς τοὺς πολίτας καὶ ἐκεῖ ἀκόμη εἶναι δυνατὸν νὰ ἀναπτυχθοῦν καλαὶ σχέσεις καὶ νὰ διατηρηθοῦν, ὅταν τὰ ὄργανα τῆς Τροχαίας, κατὰ τὴν ἐξάσκησιν τῶν καθηκόντων των, συμπεριφέρονται πρὸς τοὺς παραβάτας μὲ τὸν ἁρμόζοντα τρόπον.

9. 'Ο ἀστυνομικὸς ἐν τῇ βεβαιώσει παραβάσεων.

'Ο ἀστυνομικὸς ὡς φορεὺς καὶ ἐνσαρκωτὴς τῆς δυνάμεως τῆς Κρατικῆς ἐξουσίας διασταυρώνεται εἰς ἕκαστον βῆμα μὲ τὰ δικαιώματα τῶν πολιτῶν, τὰ ὁποῖα εἰς τὴν συνείδησίν των συνήθως ἀφομοιοῦνται μὲ τὸ δίκαιον. 'Ο ἔλεγχος συνεπῶς τῆς συμμορφώσεως πρὸς τοὺς νόμους καὶ τὰς ἀστυνομικὰς διατάξεις συνθέτει τὸ εὐπαθέστερον σημεῖον ἐπαφῆς ἀστυνομικοῦ καὶ πολίτου, ὁ τρόπος δὲ τῆς ἀσκήσεως τῆς λειτουργίας ταύτης προσδιορίζει καὶ ἐδραιώνει εἰς τὴν συνείδησιν τῶν πολιτῶν τὴν ἐμπιστοσύνην των πρὸς ἡμᾶς. 'Απὸ τὰς πράξεις μας ἐὰν καταυγάζωνται ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ λόγου καὶ τῆς Δικαιοσύνης θεμελιοῦται ἡ πίστις τοῦ πολίτου πρὸς τὸ Κράτος, ὡς Κράτους στοργικοῦ καὶ δικαίου.

"Εν ἀπὸ τὰ κυριώτερα θέματα, ἅτινα ἀντιμετωπίζομεν εἶναι ἡ ὑποβολὴ τῶν μηνύσεων διὰ τὰς διαφόρους παραβάσεις. Δυστυχῶς χωρὶς τὴν ἀπειλὴν κυρώσεων διὰ τὰς ἑκάστοτε παραβάσεις δὲν θὰ ἦτο δυνατὴ ἁρμονικὴ συμβίωσις.

Θὰ πρέπει ὅμως εἰς πολλὰς περιπτώσεις ἡ ἐν γένει στάσις μας νὰ εἶναι τοιαύτη, ὥστε νὰ ἐφαρμόζηται ὁ νόμος, ἀλλὰ συγχρόνως νὰ διαπαιδαγωγῆται ὁ πολίτης.

Τὸ ἔργον τῆς 'Αστυνομίας εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας δὲν ἐκτιμᾶται ἀπὸ τὸν μεγάλον ἀριθμὸν τῶν βεβαιουμένων παραβάσεων, ἀλλ' ἀπὸ τὸν τρόπον τοῦ πειθαναγκασμοῦ τοῦ κοινοῦ πρὸς συμμόρφωσίν του εἰς τοὺς νόμους καὶ τὰς 'Αστυνομικὰς Διατάξεις.

'Εφ' ὅσον δὲ ὁ πειθαναγκασμὸς οὗτος δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ διὰ συστάσεων,

ὑποδείξεων, καθοδηγήσεων καὶ ἄλλων ἠπιωτέρων μέσων, καλὸν εἶναι νὰ ἀποφεύγωνται, κατὰ τὸ δυνατόν, αἱ μηνύσεις, ἐκτὸς ἐὰν πρόκειται περὶ παραβατῶν κατὰ σύστημα.

Εἰς πολλὰς περιπτώσεις, κατώτεροι ἰδίως, ἀσκοῦν ποινικὴν δίωξιν δι' ἀσημάντους παραβάσεις, ἢ διὰ λόγους μὴ σχετιζομένους μὲ τὴν παράβασιν, ἀλλὰ διότι ὁ πολίτης ἐδυσφόρησε διὰ τὰς παρατηρήσεις τοῦ ἀστυνομικοῦ, μετατρέποντες οὕτω τὴν ἄσκησιν τοῦ λειτουργήματός των εἰς προσωπικήν των ὑπόθεσιν.

'Επὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ, δι' ἐγκυκλίου τοῦ Ὑπουργ. 'Εσωτερικῶν ἀπὸ 23/6/1958 «περὶ τῶν σχέσεων τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων καὶ τοῦ κοινοῦ» μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρονται καὶ τὰ ἑξῆς.

«Πρέπει νὰ συνειδητοποιηθῇ ἡ ὑγιὴς ἀρχή, καθ' ἣν οἱ πολῖται πρέπει νὰ τυγχάνουν στοργικῆς, λογικῆς καὶ ρεαλιστικῆς ἐξυπηρετήσεως.

Πρὸς τοῦτο θὰ γίνῃ χρῆσις πάντοτε τῶν μέσων τῆς πειθοῦς, τῶν συμβουλῶν, τῶν παραινέσεων καὶ τῶν ὑποδείξεων, ὅπως οἱ πολῖται προθύμως ὑποβοηθοῦν καὶ συντρέχουν τὸ ἔργον τῶν ἀστυνομικῶν. Χρῆσις μηνύσεων θὰ γίνεται μετὰ τὴν ἐξάντλησιν ὅλων τῶν ἀνωτέρω μέσων καὶ τῆς πειθοῦς καὶ ἐν ἐσχάτῃ μόνον ἀνάγκῃ. Εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο ἀποδίδω ὅλως ἰδιαιτέραν σημασίαν καὶ καλῶ πάντας νὰ ἐγκαινιάσουν τὴν ἀρχὴν αὐτήν, διὰ τῆς ὁποίας θὰ ἐπιτευχθῇ καλυτέρα ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου, καὶ ἡ ὁποία ἐγγυᾶται τὴν πρόοδον τῶν πολιτῶν καὶ τὴν εὐημερίαν τοῦ Κράτους.

Πρὸς τοῦτο τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα δέον νὰ ἐκτελοῦν τὸ ἔργον των μετὰ ρεαλιστικὴν ἐκτίμησιν τῶν πραγματικῶν περιστατικῶν, τῶν ἐπαγγελματικῶν δεδομένων καὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ συγκεκριμένου πολίτου κατὰ ἢ ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ἐκδηλοῦται ἀστυνομικὴ δραστηριότης.

Κάθε πολίτης οἱουδήποτε ἐπαγγέλματος εἶναι ἕνας παράγων δημιουργικὸς μὲ ἀποστολὴν καὶ ἔργον δημιουργικοῦ περιεχομένου. Εἰς τούτου τὴν προσωπικότητα ὀφείλεται σεβασμὸς καὶ στοργικὴ μεταχείρισις, ὁμοῦ μὲ τὴν δημιουργίαν συνθηκῶν ἀσφαλείας, τάξεως καὶ ἀνέσεως, ἐντὸς τῆς ὁποίας θὰ ἐκδηλωθῇ ἡ δημιουργικὴ δραστηριότης, ἀπαραίτητος ὅρος τῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητος καὶ πολιτιστικῆς προαγωγῆς τῆς χώρας. Τοῦτο πρέπει νὰ καταστῇ ἀρχὴ καὶ συνείδησις εἰς ὅλα τὰ ὄργανα τῶν Σωμάτων 'Ασφαλείας».

'Εάν, λοιπόν, δυνάμεθα νὰ ἐπιτύχωμεν τὸν τελικὸν ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τῆς 'Αστυνομίας, ὁ ὁποῖος ὡς γνωστὸν εἶναι ἡ τήρησις τῆς τάξεως καὶ ἀσφαλείας, δι' ἄλλων ἠπιωτέρων μέσων, σκόπιμον εἶναι νὰ γίνεται εὐρεῖα χρῆσις αὐτῶν πρὶν ἢ φθάσωμεν εἰς τὸν «ἀστυνομικὸν καταναγκασμόν», ὅστις δημιουργεῖ ἀντιδράσεις ψυχικὰς καὶ ἀφορμὴν δυσφορίας ἔναντι τῆς 'Αστυνομίας.

Πρέπει νὰ κατανοήσωμεν ὅλοι, ὅτι ἡ ἐπιτυχία τῆς 'Αστυνομίας βασίζεται εἰς τὴν ἀποδοχὴν τῶν ἐνεργειῶν της ὑπὸ τοῦ κοινοῦ, τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν συνεργασίαν τὴν ὁποίαν αὐτὴ ἔχει μετὰ τῶν πολιτῶν. Τὸ ἔργον τῆς 'Αστυνομίας τότε μόνον ἐπιτυγχάνει, ἐὰν γίνεται χωρὶς δυσβαστάκτους ὑποχρεώσεις, σχολαστικὰς διατυπώσεις, ὅταν διεξάγεται κατὰ τρόπον, ὥστε μὲ τὸ «μίνιμουμ» τῆς πιέσεως νὰ ἐπιτυγχάνηται τὸ «μάξιμουμ» τῆς ἀποδόσεως.

(Συνεχίζεται)

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», μὲ τὴν πλουσίαν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν ὕλην των, κατέστησαν ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν πρόοδον αὐτῶν.

ΑΠΕΡΓΙΑΚΑΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ ΤΟΥΤΩΝ

Ὑπὸ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Β'
κ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΣΤΡΑΤΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ

ΜΕΤΡΑ ΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΑΡΧΩΝ ΠΡΟΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΙΝ ΤΩΝ ΑΠΕΡΓΙΩΝ

1. Προστασία τῆς ἐλευθερίας τῆς ἐργασίας.

Καίτοι ἡ ἀπεργία ἀνεγνωρίσθη ὡς δικαίωμα κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους, τὸ δικαίωμα τοῦτο δὲν ἐθεωρήθη ἀπόλυτον, ὅταν ἐκ τῆς ἀσκήσεως αὐτοῦ ἐπέρχεται παραβίασις, εἴτε ὑποκειμενικοῦ τινος δικαίου, εἴτε νόμου ἀφορῶντος τὴν δημοσίαν τάξιν, ἐὰν δηλαδὴ κατὰ τὴν ἀπεργίαν ἐπέλθουν ζημίαι ἢ παραβάσεις τῶν διατάξεων τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος, ὑπέχουν καὶ ποινικὰς καὶ ἀστικὰς εὐθύνας οἱ ὑπαίτιοι μὴ καλυπτόμενοι ποσῶς ἐκ τοῦ δικαιώματος τῆς ἀπεργίας.

Τοῦτο ἄλλως τε ὄχι μόνον ἐγένετο δεκτὸν ὑπὸ τῆς γαλλικῆς καὶ γερμανικῆς νομολογίας, ἀλλὰ καὶ ὡς ἦτο φυσικόν, συνεπείᾳ τῶν προκαλουμένων ἐκ τῶν ἀπεργιῶν βλαβῶν καὶ ζημιῶν τῆς κοινωνίας, προεκλήθη σχετικὴ ἀντίδρασις πρὸς περιορισμὸν τούτων. Διότι εἶναι προφανὲς ὅτι ἐκ τῶν ἀπεργιῶν παρακωλύεται ἡ ἐργασία ἄλλων ἐπιθυμούντων νὰ ἐργασθοῦν, βλάπτεται ἢ δυσχεραίνεται ὁ βίος τῆς ὁλότητος ἐκ τῆς παύσεως τῶν ἐργασιῶν τῶν ζωτικῶν βιομηχανιῶν καὶ ἐπὶ πλέον κηρύσσονται ἀπεργίαι καὶ ἐξ ἄλλων αἰτίων, ἀσχέτως πρὸς τὸν καθορισμὸν εὐνοϊκωτέρων ὅρων ἐργασίας.

Ἡ ἀντίδρασις αὕτη τῶν Κρατῶν κατὰ τῶν τόσον ἐπιζημίων ἀποτελεσμάτων κατὰ τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου ἐκ τῶν ἀπεργιακῶν ἐκδηλώσεων, συνετέλεσεν ὥστε νὰ ληφθοῦν παρ' αὐτῶν διάφορα μέτρα, ὡς ἡ προστασία τῶν ἐπιθυμούντων νὰ ἐργασθοῦν, οἱ νόμοι περὶ ἐπιστρατεύσεως ἐργατῶν καὶ τεχνιτῶν, περὶ ἐλευθερίας ἐργασίας, ὑποχρεωτικῆς διαιτησίας κ.λ.π.

Παρ' ἡμῖν τὸ ἄρθρον 332 τοῦ Ποιν. Κώδικος προστατεύει τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἐργασίας καὶ ὁρίζει ὅτι «ὅστις διὰ βίας ἢ ἀπειλῆς ἐξαναγκάζει τινὰ νὰ συμμετάσχῃ εἰς ἕνωσιν σκοποῦσαν τὴν ὁμαδικὴν παῦσιν τῆς ἐργασίας πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς μεταβολῆς τῶν ὅρων τῆς περὶ αὐτῆς συμβάσεως ἢ παρεμποδίζει τινὰ νὰ ἀποχωρήσῃ τοιαύτης ἑνώσεως, τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως μέχρις ἑνὸς ἔτους, ἢ διὰ χρηματικῆς ποινῆς».

Σχετικῶς μὲ τὴν προστασίαν τῆς ἐλευθερίας τῆς ἐργασίας τῶν ἐπιθυμούντων νὰ ἐργασθοῦν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀπεργίας, οἱ Waldech–Rousseau καὶ Κλεμανσὼ εἶπον «τὸ δικαίωμα ἑνὸς ἐργάτου νὰ ἐργασθῇ εἶναι ἐξ ἴσου σεβαστόν, ὅσον καὶ τὸ δικαίωμα δεκασχιλίων ἄλλων νὰ ἀπεργήσουν».

Κατόπιν τῶν ὡς ἄνω ἐκτεθέντων οἱ ἀπεργοὶ δὲν δύνανται, ἀλλὰ οὐδὲ καὶ δικαιοῦνται, νὰ παρεμποδίσουν τὴν ἐργασίαν τῶν ἀπεργοσπαστῶν καὶ τὸ Κράτος ὑποχρεοῦται νὰ προστατεύσῃ τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἐργασίας.

2. Ἐνέργειαι τῆς ἀστυνομίας πρὸς πρόληψιν ἐκμεταλλεύσεως τῶν ἀπεργιῶν ἐκ μέρους τῶν κομμουνιστῶν.

Πλὴν τῶν μέτρων τάξεως καὶ ἀσφαλείας, ἅτινα δέον νὰ λαμβάνῃ ἡ ἀστυνομία διὰ τὴν προστασίαν τῆς ἐλευθερίας τῆς ἐργασίας καὶ διὰ τὴν πρόληψιν δολιοφθορῶν κατὰ τὰς ἀπεργιακὰς ἐκδηλώσεις, τόσον εἰς τοὺς τόπους ἐργασίας, ὅσον καὶ εἰς τοὺς ἄλλους δημοσίους τόπους, Ὑπουργεῖα, Ἐργατικὰ Κέντρα κλπ., ἔνθα ἐνδέχεται νὰ συγκεντρωθοῦν οἱ ἀπεργοὶ εἰς ἔνδειξιν διαμαρτυρίας διὰ τὴν μὴ ἐπίλυσιν τῶν αἰτημάτων των, ὀφείλει ἐπίσης αὕτη διὰ τῶν ἁρμοδίων της ὀργάνων νὰ παρακολουθῇ

ἀθορύβως τὰς κινήσεις τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος εἰς τὸν τομέα ὀργανώσεως ἀπεργιακῶν ἀγώνων καὶ νὰ ἀναπτύσσῃ ἰδιάζουσαν δρᾶσιν πρὸς ματαίωσιν τῆς κομμουνιστικῆς προσπαθείας συγκροτήσεως τῶν ἐνιαιομετωπικῶν ἐπιτροπῶν ἀγώνων. 'Η παρακολούθησις αὕτη δέον νὰ γίνεται τόσον εἰς τοὺς τόπους ἐργασίας, ἐργοστάσια κ.λ.π., ὅσον καὶ εἰς τοὺς τόπους ἔνθα λαμβάνουν χώραν ἐργατικαὶ συγκεντρώσεις, συνελεύσεις σωματείων, κ.λ.π. 'Ενταῦθα κρίνεται σκόπιμον νὰ τονισθῇ ὅτι εἶναι ἀναγκαία ἀπολύτως ἡ παρὰ τῶν Κρατικῶν 'Αρχῶν καὶ ἰδίᾳ τῶν ὀργάνων ἀσφαλείας, κατανόησις τοῦ ἐφαρμοζομένου ὑπὸ τῆς κομμουνιστικῆς ἡγεσίας μηχανισμοῦ ἐν τῇ ὀργανώσει καὶ καθοδηγήσει τῶν ἀπεργιακῶν ἀγώνων καὶ τῶν κατὰ διαδοχικὰ στάδια ἐκδηλουμένων ἐνεργειῶν αὐτῆς, ἵνα οὕτω καθίσταται εὐχερής, ἀλλὰ καὶ ἀσφαλὴς ἡ διάκρισις τοῦ πότε κατέστη ὄργανον τοῦ Κ. Κόμματος, διότι διάφορα καὶ ἀνάλογα κατὰ περίπτωσιν θὰ εἶναι καὶ τὰ ληπτέα ὑπὸ τῶν ἀρχῶν μέτρα. 'Αποτελεῖ σοβαρὸν σφάλμα νὰ ὑπολαμβάνεται ὅτι πᾶσα ἐκδήλωσις τῶν ἐργατικῶν μαζῶν ὑπὸ μορφὴν ἀπεργίας συνιστᾷ ἀναγκαίως καὶ κομμουνιστικὴν δραστηριότητα, διότι ἡ ἰδέα αὕτη ἄγει εἰς ἐσφαλμένα συμπεράσματα καὶ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα παρεξηγήσεις μεταξὺ ἀρχῶν καὶ ἐργατικῆς τάξεως, τὰς ὁποίας ἐκμεταλλεύεται τὸ Κ. Κόμμα, ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ Δημοκρατικοῦ μας πολιτεύματος.

'Ενδείκνυται ἑπομένως αἱ ἑκάστοτε ἐκτιμήσεις νὰ βασίζωνται ἐπὶ συγκεκριμένων περιστατικῶν, ἐν ὄψει βεβαίως τῶν χρησιμοποιουμένων ὑπὸ τῶν κομμουνιστῶν μεθόδων, πρὸς μεταβολὴν τῆς ἀπεργίας εἰς ὄργανον πάλης τοῦ Κ. Κόμματος.

3. 'Αντιμετώπισις ἀπεργιῶν εἰς ἐπιχειρήσεις κοινῆς ὠφελείας.

Τὸ ἐνδεχόμενον αἰφνιδιαστικῆς ἀπεργίας πανεργατικῆς ἢ καὶ μερικῆς εἰς τοὺς κλάδους κοινῆς ὠφελείας, οἵτινες ἀμέσως ἐνδιαφέρουν τὸ κοινωνικὸν σύνολον, ὡς εἶναι ἡ κίνησις (χερσαῖαι–θαλάσσιαι καὶ ἐναέριοι μεταφοραί), ἠλεκτρικὴ ἐνέργεια, ἀρτοδότησις (ἀλευρόμυλοι–ἀρτοποιεῖα), ὕδρευσις, τηλεπικοινωνίαι κ.λ.π. καὶ ἡ ἀνάγκη τελεσφόρου ἀντιμετωπίσεως αὐτῆς, καθ' ὅλας τὰς φάσεις καὶ τὰ στάδια, ἐπιβάλλουν τὴν ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων Κρατικῶν ἀρχῶν σύντονον προπαρασκευήν, ὥστε αἱ ἐπιδράσεις τοῦ ἀπεργιακοῦ σάλου ἐπὶ τῆς κινήσεως καὶ τῆς ζωῆς τῶν κατῳκημένων ἰδίᾳ χώρων νὰ ἀποβαίνουν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον περιωρισμέναι καὶ ὀλιγώτερον ἐπαχθεῖς.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἔχουν ἐκπονηθῆ σχέδια ἀντιμετωπίσεως τῶν ἀπεργιῶν τούτων, ἅτινα τίθενται εἰς ἐφαρμογὴν κατὰ τὴν κήρυξιν τῶν ἐν λόγῳ ἀπεργιῶν.

Διὰ τῶν σχεδίων τούτων προβλέπεται καὶ ἐξασφαλίζεται τὸ ἀπαραίτητον προσωπικὸν ἐξ εἰδικῶς ἐκπαιδευθέντων δημοσίων ὀργάνων (Στρατιωτικῶν–'Αστυνομικῶν κ.λ.π.), διὰ τὴν σχετικῶς ὁμαλὴν λειτουργίαν τῶν ζωτικῆς σημασίας τοιούτων ἐπιχειρήσεων καὶ ἱκανοποίησιν τῶν στοιχειωδῶν ἀπαιτήσεων τῶν ἀναγκῶν τοῦ πληθυσμοῦ.

Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν, ἐξ ἐπικειμένης ἢ ἐνδεχομένως ἐκδηλωθείσης ἀπεργίας εἰς ἐπιχειρήσεις κοινῆς ὠφελείας, ἀπειλοῦνται ἀνωμαλίαι πάσης φύσεως, δυνάμεναι νὰ παρακωλύσουν τὴν οἰκονομικὴν ἀνασυγκρότησιν ἢ νὰ διαταράξουν τὴν Κρατικὴν ἢ Κοινωνικὴν ζωὴν τῆς Χώρας, βάσει εἰδικῆς διατάξεως τοῦ 'Αναγκ. Νόμου 450/1945, εἶναι δυνατὴ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ μέτρου τῆς Πολιτικῆς 'Επιστρατεύσεως τῶν μελλόντων νὰ ἀπεργήσουν ἢ ἀπεργούντων ἐργατοϋπαλλήλων.

4. Προληπτικὰ μέτρα πρὸς ρύθμισιν τῶν ἐργατικῶν διαφορῶν καὶ ματαίωσιν ἀπεργιῶν.

Λόγῳ τῶν σοβαρῶν συνεπειῶν τῶν ἀπεργιῶν, ἐπιτακτικὴ καθίσταται ἡ ἀνάγκη ἐξευρέσεως τρόπων ἱκανοποιήσεως τῶν ἐργατικῶν αἰτημάτων, ἄνευ προσφυγῆς εἰς τὸ ἔσχατον μέσον τῆς ἀπεργίας, ἥτις, ὡς εἶναι γνωστόν, πλήττει πρωτίστως

τοὺς ἐργαζομένους, καθ' ὅσον οὗτοι στεροῦνται τῶν ἀποδοχῶν των, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτοῦ τούτου τοῦ ἄρτου τῶν οἰκογενειῶν των.

Αἱ προσπάθειαι τῶν ἁρμοδίων Κρατικῶν ὑπηρεσιῶν καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ Κράτους ἑπομένως δέον νὰ ἀποβλέπουν :

α) Εἰς τὸν συμβιβασμὸν τῶν ἀτομικῶν διαφορῶν, αἵτινες γεννῶνται κατὰ τὴν ἐργασίαν.

β) Εἰς τὸν ἐλεύθερον διακανονισμὸν τῶν σπουδαιοτέρας σημασίας καὶ γενικωτέρας φύσεως ἐπαγγελματικῶν διεκδικήσεων τῶν ἐργαζομένων δι' ἐλευθέρων διαπραγματεύσεων μεταξὺ τῶν δύο ἐνδιαφερομένων παραγόντων, αἵτινες συνήθως ἀπολήγουν εἰς ὑπογραφὴν συλλογικῶν συμβάσεων.

γ) Εἰς τὴν διὰ διαιτησίας ἐπίλυσιν τῆς εὐρείας ἐκτάσεως ἐργατικῶν διαφορῶν δι' εἰδικῶν ὀργάνων τριμεροῦς συνθέσεως ἀποκαλουμένων Διοικητικῶν Διαιτητικῶν Δικαστηρίων.

Εἶναι γεγονὸς ὅτι ἡ μεγάλη δυσχέρεια τοῦ χειρισμοῦ τῆς οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς πολιτικῆς ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι δύο ἴσης σημασίας κριτήρια συμπλέκονται καθισταμένου ἐνίοτε τοῦ διαχωρισμοῦ των ἀδυνάτου.

Τὰ κριτήρια τοῦτα εἶναι τὸ οἰκονομικόν, βασιζόμενον εἰς τὴν ψυχρὰν ἔννοιαν τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τὸ ὁποῖον δὲν συμβιβάζεται πολλάκις μὲ τὸ κοινωνικόν, τὸ ὁποῖον ἐπηρεάζεται κυρίως ἀπὸ τὸν συναισθηματισμόν.

Διὰ τοῦτο οἱ ὑπεύθυνοι Κυβερνῆται κατὰ τὸν χειρισμὸν τῶν μεγάλων γραμμῶν τῆς κοινωνικῆς πολιτικῆς εὑρίσκονται πολλάκις ὄχι μόνον πρὸ ἁπλῶν δυσχερειῶν, ἀλλὰ πρὸ πραγματικοῦ ἀδιεξόδου. Δίδοντες μίαν λύσιν ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν ὀρθοδόξων οἰκονομικῶν ἀντιλήψεων, δὲν ἱκανοποιοῦν πάντοτε τὰς κοινωνικὰς τοιαύτας καὶ ἀντιστρόφως, δίδοντες μίαν λύσιν ἱκανοποιοῦσαν τὸ κοινωνικὸν κριτήριον, δηλαδὴ τὰς διεκδικήσεις, ὅπως αὗται παρουσιάζονται ὑπὸ τὴν πίεσιν τῶν ἀναγκῶν, δυνατὸν νὰ ὁδηγοῦν τὴν Χώραν εἰς οἰκονομικοὺς κινδύνους.

'Επιτυχία εἶναι ὁ συγκερασμὸς τῶν δύο ἀπόψεων, δηλαδὴ ἡ ἱκανοποίησις, κατὰ τὸ δυνατόν, τῶν κοινωνικῶν ἀναγκῶν χωρὶς τὴν δημιουργίαν οἰκονομικῶν ἀνωμαλιῶν, ἐξ ὧν πάντες ζημιοῦνται εἰς τὴν πάροδον τοῦ χρόνου.

'Εφ' ὅσον ἡ Δημοκρατία ἀνήγαγε τὸν θεσμὸν τοῦ ἐλευθέρου συνδικαλισμοῦ εἰς ὀργανικὸν θεσμόν της, ὀφείλομεν νὰ μὴ ξενιζώμεθα, ὅταν τὴν ἑπομένην ἀκόμη τῆς ἐπιλύσεως καὶ τῆς ἱκανοποιήσεως μιᾶς ἐργατικῆς διεκδικήσεως εὑρισκώμεθα καὶ πάλιν πρὸ νέων αἰτημάτων τῶν ἐργαζομένων.

Αὐτὸς εἶναι ὁ ρόλος τῶν συνδικαλιστῶν καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ ἀποστολὴ τοῦ Κράτους. Νὰ ἐρευνᾷ συνεχῶς τὰς συνθήκας ἐργασίας καὶ ζωῆς τῶν μισθωτῶν καὶ συνεχῶς νὰ λαμβάνῃ μέτρα περαιτέρω βελτιώσεως τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου τῶν πολιτῶν ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς ὅλης ἐθνικῆς οἰκονομίας καὶ τῆς διαρθρώσεως τῶν οἰκονομικῶν δεδομένων, δηλαδὴ ἐντὸς τῶν ὑφισταμένων οἰκονομικῶν δυνατοτήτων.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

'Η ἀπεργία ὀφείλει τὴν ἐμφάνισιν καὶ ἐξέλιξίν της κυρίως εἰς τὴν τεχνικὴν ἐπανάστασιν τοῦ ΙΘ' αἰῶνος.

Αὕτη διῆλθεν ἀπὸ πολλὰ στάδια ἐξελίξεως καὶ κατέστη σὺν τῇ παρόδῳ τοῦ χρόνου μέγα κοινωνικὸν πρόβλημα καὶ μοχλὸς ριζικῶν διαφοροποιήσεων εἴς τε τὴν οἰκονομικὴν καὶ δημοσίαν ζωὴν τῶν Κρατῶν.

'Η σύγχρονος περὶ ταύτης ἀντίληψις εἶναι ὅτι ὑπὸ ὡρισμένας προϋποθέσεις καὶ συνθήκας ἀποτελεῖ προστατευτικὸν δικαίωμα ἀμύνης τῶν ἐργαζομένων, ἕνατι τῆς ἐκμεταλλεύσεως τούτων ἐκ μέρους τῶν ἐργοδοτῶν των καὶ ὅπλον ἀνόδου τοῦ βιοτικοῦ των ἐπιδέδου καὶ τῆς ἐν γένει ἠθικῆς ἐξυψώσεως καὶ εὐημερίας των.

'Εν ἀντιθέσει μὲ τὰς ἐλευθέρας Δημοκρατίας, εἰς ἃς ἡ ἀπεργία ἀναγνωρίζεται ὡς δικαίωμα τῶν ἐργαζομένων διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς θέσεώς των, εἰς τὴν Σοβιε-

τικὴν Ἕνωσιν καὶ τὰς Δορυφόρους αὐτῆς Χώρας, αὕτη ἀπαγορεύεται καὶ θεωρεῖται ὡς ἔγκλημα ἐσχάτης προδοσίας.

Ὁ διεθνὴς κομμουνισμὸς τὸ νόμιμον καὶ εἰρηνικὸν μέσον τῆς ἀπεργίας, τὸ διατιθέμενον εἰς τὰς ἐλευθέρας χώρας ὑπὸ τῆς ἐργατικῆς τάξεως διὰ τὴν ἀνύψωσιν τοῦ βιοτικοῦ της ἐπιπέδου, τὸ μετέβαλεν εἰς ἐπαναστατικὸν ὅπλον καὶ τὸ χρησιμοποιεῖ ἐντέχνως διὰ τῶν πρακτόρων του, ὡς μέσον διὰ τὴν διάβρωσιν τῶν Δημοκρατιῶν πρὸς τελικὴν ἐπικράτησίν του.

Αἱ ἀπεργιακαὶ ἐκδηλώσεις ἐπιφέρουν τεραστίας οἰκονομικάς, κοινωνικάς, ἐνίοτε δὲ καὶ πολιτικὰς συνεπείας. Πλήττουν ἐπικινδύνως τὴν παραγωγὴν καὶ τὸ ἐθνικὸν εἰσόδημα τῶν Κρατῶν καὶ ὑπονομεύουν αὐτὴν ταύτην τὴν ὑπόστασίν των.

Αἱ γενικαὶ ἀπεργίαι καὶ δὴ αἱ πολιτικαὶ τοιαῦται εἶναι αἱ πλέον ἐπικίνδυνοι μορφαὶ τῶν ἀπεργιῶν, καθ' ὅσον αὗται ἀποτελοῦν τὴν ἔναρξιν ἐπαναστατικῶν ἐκδηλώσεων, τὴν ἀνατροπὴν τῶν νομίμων Κυβερνήσεων καὶ τὴν ἐγκαθίδρυσιν κομμουνιστικῶν ἢ δικτατορικῶν καθεστώτων.

Αἱ ἐκδηλούμεναι ἀπεργίαι εἰς τοὺς κλάδους κοινῆς ὠφελείας, ἐφ' ὅσον ἔχουν καθολικὸν χαρακτῆρα δύνανται νὰ ὁδηγήσουν εἰς πλήρη διακοπὴν τῆς κοινωνικῆς ζωῆς καὶ νὰ προκαλέσουν ἀποτελέσματα ὅμοια πρὸς τὰ τοιαῦτα ἐμπολέμου ἢ ἐπαναστατικῆς καταστάσεως. Πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ὀλεθρίων οἰκονομικῶν καὶ κοινωνικῶν ἐνίοτε δὲ καὶ πολιτικῶν συνεπειῶν τῶν ἀπεργιῶν καὶ τῆς ἐκμεταλλεύσεως τούτων ἐκ μέρους τοῦ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ, τὰ σύγχρονα Κράτη τὰ διεπόμενα ὑπὸ δημοκρατικῶν καὶ φιλελευθέρων ἀρχῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων συγκαταλέγεται καὶ ἡ Ἑλλάς, ὀφείλουν:

1. Νὰ ἐρευνοῦν συνεχῶς τὰς συνθήκας ἐργασίας καὶ ζωῆς τῶν μισθωτῶν καὶ νὰ λαμβάνουν μέτρα περαιτέρω βελτιώσεως τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου τῶν πολιτῶν ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς ὅλης ἐθνικῆς οἰκονομίας καὶ τῆς διαρθρώσεως τῶν οἰκονομικῶν δεδομένων, δηλαδὴ ἐντὸς τῶν ὑφισταμένων οἰκονομικῶν δυνατοτήτων.

2. Νὰ μεριμνοῦν ὥστε πᾶσα τυχὸν ἀναφυομένη διαφορὰ μεταξὺ τῶν ἐργαζομένων καὶ τοῦ ἐργοδοτικοῦ κεφαλαίου νὰ ἐπιλύεται οὐχὶ διὰ τοῦ ὅπλου τῆς ἀπεργίας, ἀλλὰ ἄλλοτε μὲν διὰ μέτρων συμβιβασμοῦ καὶ συγκερασμοῦ τῶν συγκρουομένων οἰκονομικῶν συμφερόντων, ἄλλοτε δὲ διὰ τῆς ἀμβλύνσεως τῶν μεταξὺ τῶν ὁμάδων προκυπτουσῶν κοινωνικῶν ἀντιθέσεων.

3. Νὰ ἐφαρμόζουν φιλεργατικὴν οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικὴν πολιτικήν, νὰ ἐπιμελῶνται διὰ τὴν βελτίωσιν τῶν συνθηκῶν καὶ τῶν ὅρων ἐργασίας, διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἐργατικῆς νομοθεσίας, διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῆς ἐργατικῆς στέγης κ.λ.π., μὲ κυριαρχούσας ἰδέας τὴν ἠθικὴν ἀνύψωσιν τοῦ ἐργάτου καὶ τέλος νὰ ἀναγνωρίζουν οὐχὶ ἁπλῶς τὴν χρησιμότητα, ἀλλὰ τὴν ἀναγκαιότητα τῆς καλῆς σωματειακῆς ὀργανώσεως καὶ δράσεως τῶν ἐργαζομένων ἐντὸς τῶν ἐθνικῶν πλαισίων, συμφώνως πρὸς τὰς ὑπὸ τοῦ Συντάγματος παρεχομένας ἐλευθερίας.

4. Νὰ παρακολουθοῦν ἐνδελεχῶς διὰ τῶν ἁρμοδίων αὐτῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων τὰς κινήσεις τῶν κομμουνιστῶν εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς τοῦ συνδικαλισμοῦ καὶ νὰ λαμβάνωνται τὰ ἐπιβαλλόμενα μέτρα πρὸς πρόληψιν ἐκμεταλλεύσεως τῶν ἀπεργιῶν ἐκ μέρους τούτων. Κατὰ τὴν κήρυξιν ἀπεργιῶν δέον ὅπως λαμβάνωνται τὰ ἐνδεικνυόμενα μέτρα τάξεως καὶ ἀσφαλείας διὰ τὴν προστασίαν τῆς ἐλευθερίας τῆς ἐργασίας, ὡς καὶ διὰ τὴν πρόληψιν δολιοφθορῶν καὶ ἄλλων ἀναρχικῶν ἐκδηλώσεων.

Ἰδιαιτέρως δέον ὅπως λαμβάνωνται ἐξαιρετικὰ μέτρα τάξεως καὶ ἀσφαλείας εἰς περίπτωσιν γενικῶν ἀπεργιῶν ἢ ἀπεργιῶν εἰς κλάδους κοινῆς ὠφελείας.

5. Εἰς περίπτωσιν ἀπεργιακῶν ἐκδηλώσεων εἰς ἐπιχειρήσεις κοινῆς ὠφελείας, δέον ὅπως θέτουν εἰς ἐφαρμογὴν τὰ προβλεπόμενα σχέδια ἀντιμετωπίσεως τῶν ἀπεργιῶν τούτων καὶ νὰ λαμβάνουν ἐγκαίρως τὰ ἐπιβαλλόμενα μέτρα διὰ τὴν λειτουργίαν τῶν ἐπιχειρήσεων τούτων, πρὸς κάλυψιν τῶν ἀναγκῶν τοῦ κοινοῦ εἰς εἴδη πρώτης ἀνάγκης.

Α. ΣΤΡΑΤΗΣ

ΤΑ ΡΑΝΤΑΡ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑΝ ΤΗΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Β'
κ. Γ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

5. Μονὰς πλαισίου.

Ἡ μονὰς πλαισίου εἶναι τὸ κύριον μέρος τοῦ ὅλου συστήματος τοῦ «Ραντὰρ—Μετρητοῦ». Ἔχει μέγεθος κοινοῦ βιβλίου καὶ ὁλικὸν βάρος μόνον 6 καὶ 3/4 λίβρες.

Εἶναι ἐσχεδιασμένη βάσει τῶν νεωτέρων ἐξελίξεων τῆς ἐπιστήμης τῶν ἠλεκτρονικῶν ἤτοι, πλῆρες «τρανζίστορ», τυπωμένα κυκλώματα καὶ εὐκόλως ἀποσυνδεόμενα μέρη.

Ἡ θήκη τῆς μονάδος πλαισίου εἶναι μεταλλικὴ καὶ μεγάλης ἀντοχῆς εἰς προσκρούσεις. Δύναται νὰ τοποθετηθῇ εἰς οἱονδήποτε μέρος ἐντὸς τοῦ ὀχήματος, ἐπὶ τοῦ καθίσματος, κάτωθεν τοῦ καθίσματος, ἐπὶ τοῦ πίνακος ὀργάνων τοῦ ὀχήματος, ἐντὸς τῆς θήκης τοῦ θαλάμου ὁδηγοῦ καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα μέρη.

Ἡ μονὰς πλαισίου περιλαμβάνει δύο μόνον κομβία λειτουργίας :

α) τὸν διακόπτην λειτουργίας τοῦ ραντὰρ—μετρητοῦ (διακόπτης On—Off).

β) τὸ κομβίον τῶν τριῶν θέσεων ἀκτῖνος—ἐνεργείας τοῦ ραντάρ,—μετρητοῦ, εὑρισκομένου εἰς τὸ κάτωθεν μέρος τούτου.

Φέρει ἐπὶ τῆς ἐμπροσθίας ὄψεως τὰς συνδέσεις—ὑποδοχὰς τῶν καλωδίων κεραίας καὶ Ἐνδείκτου Ταχύτητος Ὀχημάτων, ὑποδοχὴν συνδέσεως μετὰ τοῦ μηχανήματος καταγραφῆς καμπυλῶν (Γραφικὸς ἀποτυπωτὴς ταχυτήτων) καὶ τὸ καλώδιον συνδέσεως μετὰ τῆς πηγῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας.

Ἡ σύνδεσις μετὰ τῆς πηγῆς ἠλεκτρικῆς ἐνεργείας τοῦ ὀχήματος εἶναι ἐξαιρετικὰ ἁπλῆ. Ἐπιτυγχάνεται δὲ διὰ τῆς προσαρμογῆς τοῦ ἀκροδέκτου τοῦ καλωδίου τῆς μονάδος πλαισίου εἰς τὴν ὑποδοχὴν τοῦ ἀναπτῆρος σιγαρέττων τοῦ ὀχήματος.

Ἡ ἁπλουστάτη αὕτη σύνδεσις καταργεῖ τελείως τὴν ἀνάγκην εἰδικῆς προσδέσεως τοῦ μηχανήματος μετὰ τοῦ συσσωρευτοῦ τοῦ ὀχήματος, σύνδεσιν διὰ ἀνοίγματος ὀπῶν κ.λ.π.

Ἡ συνεχὴς λειτουργία τοῦ ραντὰρ οὐδόλως ἐξαντλεῖ τὸν συσσωρευτὴν τοῦ ὀχήματος. Ἡ κατανάλωσις ἠλεκτρικοῦ ρεύματος εἶναι 2 ἀμπέρ.

Δὲν ἀπαιτοῦνται ρυθμίσεις ἢ συνεχὴς ἔλεγχος τῆς τάσεως τοῦ συσσωρευτοῦ καθ' ὅσον τὸ S—5 ρυθμίζει τὴν ἀπαιτουμένην διὰ τὴν λειτουργίαν του ἠλεκτρικὴν ἐνέργειαν.

6. Ἐνδείκτης Ταχύτητος Ὀχημάτων.

Ὁ Ἐνδείκτης Ταχύτητος Ὀχημάτων εἶναι μικροῦ μεγέθους καὶ παρέχει εὐκόλους καὶ λίαν ἀκριβεῖς ἀναγνώσεις, ἡμέραν καὶ νύκτα.

Διὰ εὔκολον ἀνάγνωσιν, ἡ κλῖμαξ τοῦ ἐνδείκτου εὑρίσκεται εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ ὀργάνου καὶ ἡ βελόνη τοῦ ἐνδείκτου εἶναι ἐρυθροῦ χρώματος. Ἡ κλῖμαξ φωτίζεται τὴν νύκτα διὰ ἐσωτερικοῦ λαμπτῆρος καὶ ἔχει διαιρεθῇ εἰς τμήματα τῶν 2 μιλλίων ἀνὰ ὥραν ἀπὸ 1—100 μ.α.ω.

Ὅταν θέλωμεν ὁ ἐνδείκτης εἶναι δυνατὸν νὰ περιέχῃ κλίμακα ἀπὸ 0—150 χιλιόμετρα ἀνὰ ὥραν ἀντὶ τῆς κλίμακος τῶν μιλλίων.

Εἰς πολλὰς περιπτώσεις, εἶναι ἀπαραίτητον καὶ τὸ κατωτέρω ἀναφερόμενον βοηθητικὸν ὑλικὸν διὰ τὴν καλὴν λειτουργίαν τῶν Ραντὰρ—Μετρητῶν :

α) Γραφικὸς Ἀποτυπωτὴς Ταχύτητος.

Ὁ ἀποτυπωτὴς οὗτος, ἀποτυπώνει γραφικῶς τὰς ταχύτητας τῶν ὀχημάτων. Ἡ σύνδεσίς του μετὰ τοῦ συστήματος Ραντὰρ—Ταχυμέτρου γίνεται διὰ καλωδίου

τοῦ ἀκροδέκτου, τοποθετουμένου εἰς τὴν πρὸς τοῦτο ὑποδοχὴν εἰς τὴν μονάδα πλαισίου.

Ὁ ἀποτυπωτὴς χρησιμοποιεῖται πρὸς ἀποτύπωιν τῆς ταχύτητος τῶν ὀχημάτων, προκειμένου νὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς ἀπόδειξις ἐνοχῆς εἰς τὰ δικαστήρια ἢ διὰ μελέτας ἐπὶ τῶν σημειουμένων ταχυτήτων εἰς διαφόρους κατῳκημένας καὶ μὴ περιοχὰς ὡς καὶ διὰ τὴν παρακολούθησιν τῆς κανονικῆς πορείας φάλαγγος ὀχημάτων κατὰ τὰς ἀσκήσεις καὶ παρελάσεις.

β) Τρίπους.

Ὁ τρίπους χρησιμεύει διὰ τὴν τοποθέτησιν τῆς Κεραίας ὅταν ἀπαιτῆται χρῆσις τοῦ Ραντὰρ—Ταχυμέτρου ἐκτὸς ὀχήματος, ὡς εἰς μετρήσεις ταχυτήτων ὀχημάτων κατὰ τὰς μελέτας τῶν ἀναγκαίων ταχυτήτων διελεύσεως τῶν ὀχημάτων εἰς διαφόρους κατῳκημένας περιοχάς.

γ) Διαπασῶν (δίχαλον) συντονισμοῦ

Διὰ τὸν ἑκάστοτε ἔλεγχον τῆς ἀκριβείας τοῦ Ραντὰρ—Ταχυμέτρου διατίθεται διαπασῶν συντονισμοῦ.

Αἱ διαπασῶν δύνανται νὰ προκαλοῦν συνεχεῖς κραδασμοὺς καὶ εἶναι ἠλεγμέναι καὶ βαθμολογημέναι, ὥστε νὰ ἀντιστοιχοῦν εἰς τὰς διαφόρους ταχύτητας ὀχημάτων ἀπὸ 20—100 μίλλια ἀνὰ ὥραν καὶ ἀνὰ 5 μίλλια ἑκάστη.

δ) Συμπληρωματικὰ καλώδια

Ὡρισμέναι ἐφαρμογαὶ τοῦ Ραντὰρ—Ταχυμέτρου ἀπαιτοῦν μεγαλύτερον μῆκος καλωδίων. Πρὸς τοῦτο διατίθενται καλώδια ἐπεκτάσεως τοῦ μήκους συνδέσεως τῶν διαφόρων τμημάτων τοῦ συστήματος Ραντάρ. Ταῦτα εἶναι τῶν 50,100, 150 καὶ 200 ποδῶν διὰ τὸν Ἐνδείκτην Ταχύτητος καὶ τὸν Γραφικὸν Ἀποτυπωτήν. Ὁμοίως τῶν 25 ποδῶν διὰ τὴν Κεραίαν.

ε) Θήκη μεταφορᾶς τοῦ συστήματος Ραντὰρ—Ταχυμέτρου.

Διὰ τὴν ἐναπόθεσιν καὶ μεταφορὰν τοῦ συστήματος διατίθεται εἰδικὴ θήκη τύπου βαλίτσας κατασκευασμένη ἐκ λίαν στερεᾶς καὶ ἀνθεκτικῆς ὕλης. Τὸ ἐσωτερικὸν τῆς θήκης φέρει χωρίσματα διὰ τὴν ἐναπόθεσιν κεχωρισμένως ἑνὸς ἑκάστου τῶν μερῶν τοῦ συστήματος τοῦ Ραντὰρ — Ταχυμέτρου.

7. Ἐφαρμογαὶ—Χρησιμοποίησις.

Τὸ σύστημα Ραντὰρ—Ταχυμέτρου χρησιμοποιεῖται διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν κανονισμῶν κυκλοφορίας ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἑκάστοτε ἐπιτρεπομένην ταχύτητα τῶν ὀχημάτων εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν πόλεων, περιχώρων καὶ ἀνοικτοὺς χώρους. Ὁμοίως διὰ μελέτας τῶν ταχυτήτων τῶν κινουμένων ὀχημάτων εἰς διαφόρους ζώνας πόλεων καὶ περιχώρων καὶ ἀνοικτοὺς χώρους πρὸς καθορισμὸν μεγίστων ἐπιτρεπομένων ὁρίων ταχύτητος.

Ἡ χρησιμοποίησις τῶν Ραντὰρ τούτων ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας εἶναι γενικὴ εἰς τὰς Η.Π.Α., ἤδη δὲ ταῦτα χρησιμοποιοῦνται εὐρέως ἐν Εὐρώπῃ.

Ἑτέρα χρησιμοποίησις τούτου εἶναι καὶ ἡ παρακολούθησις καὶ ρύθμισις τῆς ταχύτητος φάλαγγος ὀχημάτων κατὰ τὰς ἀσκήσεις, παρελάσεις καὶ μεταφοράς.

Ἡ λειτουργία τοῦ συστήματος ὑπὸ τοῦ ὁδηγοῦ τοῦ ὀχήματος εἶναι ἁπλουστάτη.

Πρὸς τοῦτο :

α) Ἐκλέγεται ἡ ἐπιθυμητὴ κλῖμαξ ταχύτητος ἐπὶ τῆς μονάδος πλαισίου.

β) Τίθεται ὁ διακόπτης On—Off εἰς τὴν θέσιν On.

γ) Κατευθύνεται ἡ δέσμη τῆς κεραίας ἐπὶ ἑνὸς διερχομένου ὀχήματος ἢ σειρᾶς ὀχημάτων καί

δ) Ἀναγινώσκεται ἡ σημειουμένη ταχύτης εἰς τὸν Ἐνδείκτην Ταχύτητος Ὀχημάτων.

Τὸ σύστημα, χρησιμοποιούμενον ἐπὶ σταθμεύοντος ἀστυνομικοῦ αὐτοκινήτου ἢ ἑτέρου σημείου ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, δύναται νὰ παρέχῃ συνεχεῖς μετρήσεις ταχυτήτων, εἰς μίλλια ἀνὰ ὥραν ἢ χιλιόμετρα ἀνὰ ὥραν, ὅλων τῶν διερχομένων διὰ τῆς δέσμης ὀχημάτων.

Τοῦτο εἶναι ἰδεῶδες διὰ τὴν ἐξέτασιν παραπόνων κατοίκων συνοικιῶν διὰ σημειουμένας μεγάλας ταχυτήτας τῶν ἐκεῖθεν διερχομένων ὀχημάτων, ὡς καὶ διὰ τὴν ἐκτέλεσιν μελετῶν καὶ ἐπιτηρήσεως τῶν ἐπιτρεπομένων κατὰ ζώνας ταχυτήτων.

Αἱ τρεῖς θέσεις τοῦ κομβίου ἀκτῖνος ἐνεργείας καὶ ἡ δυνατότης τῆς λίαν ἀκριβοῦς ἐστιάσεως τῆς δέσμης τοῦ Ραντὰρ ἐπιτρέπουν τὴν ἐφαρμογὴν καὶ λειτουργίαν τοῦ συστήματος εἴτε διὰ τῆς μεθόδου τοῦ ἑνὸς ἀτόμου εἴτε διὰ τῆς τῶν δύο τοιαύτης, εἰς ὅλους τοὺς τύπους τῶν ὁδῶν, ἐθνικὰς ὁδούς, ὁδοὺς πόλεων καὶ ὁδοὺς συνοικιῶν.

Αἱ ἀκτῖνες ἐνεργείας, βραχεῖα, μέση καὶ μακρά, διὰ τὸν μέσον τύπον ἐπιβατικοῦ ὀχήματος εἶναι ἕως 150,300 καὶ 500 πόδας ἀντιστοίχως.

Τὰ μεγάλα φορτηγὰ καὶ λεωφορεῖα ἐπισημαίνονται εἰς πολὺ μεγαλυτέρας ἀποστάσεις.

Ἡ βραχεῖα ἀκτὶς ἐνεργείας ἔχει καλυτέραν ἐφαρμογὴν διὰ κεντρικὰς ὁδοὺς πόλεων, ἐνῷ αἱ μέση καὶ μακρὰ ἀκτῖνες ἐνεργείας εἶναι καταλληλότεραι διὰ τὴν κυκλοφορίαν εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν συνοικιῶν καὶ τὰς ἐθνικὰς ὁδούς.

Οἱαδήποτε τῶν δύο μεθόδων, τοῦ ἑνὸς ἢ δύο ἀστυνομικῶν, δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ ἀναλόγως τῆς ἐπιθυμίας ἑκάστης Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς.

Ἡ κλῖμαξ μακρᾶς ἀκτῖνος ἐνεργείας ἐπιτρέπει εἰς τὴν ἀστυνομίαν νὰ ἐπισημαίνῃ μὲ ἀρκετὸν περιθώριον χρόνου τὸ ὑπερβαῖνον τὴν καθωρισμένην διὰ τὴν περιοχὴν ταχύτητα ὄχημα καὶ νὰ τὸ σταματᾷ ἐγκαίρως διὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ ἐλέγχου.

Διὰ τῆς μεθόδου τῶν δύο ἀστυνομικῶν, τοῦτο εἶναι εὐχερέστερον. Κατὰ ταύτην χρησιμοποιοῦνται δύο σταθμοί. Ὁ σταθμὸς—ὄχημα, μὲ τὸ σύστημα ραντὰρ—ταχύμετρον, εὑρίσκεται εἰς ραδιοφωνικὴν ἐπικοινωνίαν μὲ ἕτερον καταδιωκτικὸν αὐτοκίνητον εἰς ἀπόστασιν ἐκ τούτου.

Ὅταν σημειωθῇ παράβασις τῆς ταχύτητος, εἰδοποιεῖται τὸ καταδιωκτικὸν πρὸς καταδίωξιν καὶ σύλληψιν τοῦ παραβάτου.

8. Τὸ Δικαστήριον Νέας Ὑόρκης ὑπὲρ τοῦ Ραντάρ.

Ἐνδιαφέρει νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι τὸ Ἀνώτατον Δικαστήριον τῆς Πολιτείας Νέας Ὑόρκης, ἀπεφάνθη τὴν 17ην Ἰανουαρίου 1958, ὅτι ἡ χρῆσις τοῦ ραντὰρ διὰ τὴν βεβαίωσιν τῶν παραβάσεων ταχύτητος τῶν αὐτοκινήτων εἶναι παραδεκτὴ καὶ τὸ ραντὰρ ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης.

Εἰς τὴν ἀπόφασίν του, ἡ ὁποία εἶναι ἡ πρώτη τοῦ εἴδους αὐτοῦ καὶ ἥτις ἐλήφθη παμψηφεί, τὸ Ἀμερικανικὸν Δικαστήριον λέγει ὅτι ἡ ἔνδειξις τοῦ Ραντάρ, ὡς ἀπόδειξις ὑπερβολικῆς ταχύτητος, δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ εἰς τὸ Δικαστήριον κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον καθ' ὃν χρησιμοποιοῦνται τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα, αἱ ἀκτινογραφίαι καὶ αἱ φωτογραφίαι.

Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ἀποδεικνύεται τόσον ἀξιόλογος καὶ τόσον ἀξιόπιστος ἡ χρησιμοποίησις τῶν Ραντὰρ διὰ τὴν βεβαίωσιν τῶν παραβάσεων ὑπερβολικῆς ταχύτητος, ἥτις εἶναι μία τῶν σοβαρωτέρων αἰτίων τῶν αὐτοκινητιστικῶν δυστυχημάτων, ἐπιβάλλεται ὅπως, αἱ ἁρμόδιαι ὑπηρεσίαι Τροχαίας τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, ἐφοδιασθοῦν τὸ ταχύτερον μὲ τὰ ἀξιοθαύματα αὐτὰ ὄργανα, τὰ ὁποῖα ἀσφαλῶς θὰ συμβάλλουν ἀρκετὰ εἰς τὴν πρόληψιν τῶν τροχαίων δυστυχημάτων.

Γ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΑΓΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς Ἰντερπὸλ κ. Μαρσὲλ Σικό, τέως Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς τῆς περιφήμου «Σιουρετὲ» (ἀσφαλείας) τῶν Παρισίων, ἐξέδωσεν ἕνα πολὺ ἐνδιαφέρον βιβλίον ἀφιερωμένον εἰς τὰς ἐξελίξεις τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς Ἰντερπόλ, τοῦ ὁποίου προΐσταται. Ὡς γνωστόν, ὁ ὀργανισμὸς αὐτὸς δὲν εἶναι αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ἕνας συνηθισμένος ἀστυνομικὸς ὀργανισμὸς ποὺ ἀσχολεῖται μὲ τὰ γνωστὰ εἰς ὅλους μας ἀστυνομικὰ καθήκοντα, ἀλλὰ εἶναι μόνον «ὁ συνδετικὸς κρίκος» τῶν ἀστυνομιῶν ὅλων σχεδὸν τῶν πολιτισμένων Κρατῶν καὶ κατόπιν παραγγελίας αὐτῶν—καὶ μέσῳ αὐτῶν, δηλαδὴ τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων τῶν οἰκείων χωρῶν—ἐνεργεῖ διὰ τὴν ἀνεύρεσιν καὶ σύλληψιν τῶν δραστῶν ἐγκληματικῶν πράξεων.

Ἀντικείμενον τῆς δράσεως—ἀναφέρει τὸ σύγγραμμα—τῆς Ἰντερπὸλ εἶναι ὡς εὐνόητον μόνον τὸ ἔγκλημα τοῦ κοινοῦ ποινικοῦ δικαίου, δὲν ἔχει δὲ καμμία ἀπολύτως ἀνάμιξιν μὲ θέματα ἀφορῶντα τὴν πολιτικὴν ἢ συναφῆ ζητήματα π.χ. στρατιωτικά, θρησκευτικὰ κ.λ.π. Ἐκεῖνα ποὺ εἰδικώτερα τὴν ἐνδιαφέρουν καὶ τὴν ἀπασχολοῦν κυρίως εἶναι τὰ «χονδρὰ λαθρεμπόρια», «οἱ μεγάλοι ἀπατεῶνες», «οἱ πλαστογράφοι ὁλκῆς» καὶ τελευταῖα τὸ φοβερὸν ἐμπόριον τῶν ναρκωτικῶν καὶ τῆς λευκῆς σαρκός, ποὺ ἀποτελοῦν μία μάστιγα, ἀπὸ τὶς πιὸ ἐπικίνδυνες γιὰ τὴν σύγχρονη κοινωνία.

Ὁ καταδιωκόμενος κακοποιὸς ὑπὸ τῆς Ἰντερπὸλ εἶναι βεβαιωμένον κατὰ 98% ὅτι θὰ συλληφθῇ ὅπου καὶ νὰ καταφύγῃ. Περισσότεροι ἀπὸ ἑκατὸν διεθνεῖς καὶ ἐπικίνδυνοι δρᾶσται ἀπατῶν, πλαστογραφιῶν ἢ μεγάλοι λαθρέμποροι κ.λ.π. συλλαμβάνονται κάθε χρόνο διὰ τῆς μεσολαβήσεως τοῦ ὀργανισμοῦ αὐτοῦ.

Τελευταῖα, ἰδιαίτερη δρᾶσι σημειώθηκε στὸ λαθρεμπόριο τῶν διαμαντιῶν. Τὸ διαμάντι, ποὺ ὅπως εἶναι γνωστόν, δὲν χρησιμοποιεῖται μόνον σὰν κόσμημα, ἀλλὰ καὶ σὲ πολλὲς βιομηχανίες γιὰ τὴν κατεργασία διαφόρων μετάλλων, λόγῳ τῆς σκληρότητός του, ἔχει ἐξ αἰτίας τῆς διαρκῶς αὐξανομένης ζητήσεώς του, γίνει ἀντικείμενον τοῦ μεγαλυτέρου σημερινοῦ λαθρεμπορίου.

Ἀπὸ τὸ Κογκὸ μόνον ἐξάγονται κάθε χρόνο $5\,^1/_2$ περίπου τόννοι διαμαντιῶν, δηλαδή, σχεδὸν τὸ $^1/_2$ τῆς παραγωγῆς ὅλου τοῦ κόσμου. Γι' αὐτὸ ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴ χώρα αὐτὴ γίνεται τὸ μεγαλύτερο λαθρεμπόριο ποὺ διοχετεύει τὸ πολύτιμο προϊὸν στὰ γειτονικὰ μέρη, γιὰ νὰ πάρῃ τὸ δρόμο γιὰ τὶς μεγάλες ἀγορές, καὶ τὰ ἐργοστάσιὰ ἐπεξεργασίας του.

Πρὸ καιροῦ, κατόπιν ἐνεργειῶν τῆς Ἰντερπόλ, εἶχαν συλληφθῇ ἀρκετοὶ λαθρέμποροι, εἰς τὴν Σιέρρα Λεόνε, τὸν Λίβανο καὶ τὸ Ἰσραήλ, ἀλλὰ ἡ περισσότερον ἐντυπωσιακὴ ἐπιτυχία σημειώθηκε τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1950. Τότε ἐλήφθη εἰς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Βαλέ, ἕδρα τοῦ ὀργανισμοῦ εἰς τὸ Παρίσι, μιὰ εἰδοποίησι ἀπὸ τὸ Ἀγγλικὸ προτεκτοράτο τοῦ Χόγκ Κόγκ ὅτι κάποιος ὑπὸ τὸ ὄνομα Τσοὺγκ Κβόγκ, προσποιούμενος τὸν μεγαλέμπορο ἀδαμάντων, ἀγόρασε δίνοντας μάλιστα ἐπιταγὲς ἐπὶ ἀγγλικῆς τραπέζης, ἀλλὰ χωρὶς ἀντίκρυσμα, μεγάλη ποσότητα διαμαντιῶν, ἔφυγε ἔξαφνα ἀεροπορικῶς μὲ πορτογαλλικὸ διαβατήριο καὶ μὲ προορισμὸ τὴ Ρώμη ἢ τὴ Μαδρίτη.

Ἀμέσως εἰδοποιήθηκαν οἱ Ἀστυνομίες τῶν πόλεων αὐτῶν καὶ ἐπέτυχαν τὴν σύλληψι τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἀπατεῶνος καὶ τὴν κατάσχεσιν τῶν μεταφερομένων διαμαντιῶν, τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ποὺ προσπαθοῦσε νὰ φύγῃ ἀεροπορικῶς γιὰ τὴ Νότιο Ἀμερικὴ μεταφέροντας τὸ λαθρεμπόριό του. Ἡ ἐπιτυχία τοιούτου εἴδους ἔχει καθιερώσει στὴν συνείδησι ὅλων τῶν ἀστυνομικῶν τοῦ κόσμου τὴν ἀνάγκην τῆς στενῆς καὶ εἰλικρινοῦς συνεργασίας αὐτῶν μετὰ τοῦ πρωτοτύπου αὐτοῦ διεθνοῦς ὀργανισμοῦ, ἡ ὁποία πάντοτε καταλήγει εἰς τὴν γενικωτέραν ἐξυπηρέτησιν τῆς δημοσίας ἀσφαλείας ὅλου τοῦ κόσμου.

Τοῦτο ἐξαίρεται ἰδιαιτέρως εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Σικὸ καὶ συνιστᾶται ἡ συνέχισις τοῦ ἔργου αὐτοῦ πρὸς τὸ γενικὸν καλόν.

Δ. Μ. ΚΟΡΕΣΣΗΣ

Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΔΡΥΣΙΝ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

— ΤΟ ΓΟΗΤΡΟΝ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΚΑΙ Η ΚΟΝΤΗ ΦΟΥΣΤΑ —

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡ. ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἕνα ἄλλο ἐπεισόδιον ποὺ ἀποδεικνύει ὅτι ἡ Ἀστυνομία ὀφείλει πολλὰ πράγματα εἰς τὸν τύπον καὶ ἰδίως εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς συντάκτας τῶν ἐφημερίδων, εἶναι ἡ παράδοξος ἱστορία τῆς περιφήμου ἀστυνομικῆς διατάξεως διὰ τὸ ὕψος τῆς γυναικείας φούστας ἢ μᾶλλον διὰ τὴν «κοντὴν φούσταν» ὅπως τὴν ἔλεγε τότε, μὰ καὶ τώρα ἀκόμα, ὁ λαός. Ἡ Ἀστυνομία ἀφοῦ εἶχε δώσει ἐπανειλημμένως ἐξετάσεις μὲ τὴν ἔναρξιν τῆς λειτουργίας της εἰς τὴν Κέρκυραν καὶ μὲ τὴν ἐπέκτασίν της διαδοχικὰ εἰς τὰς Πάτρας καὶ εἰς τὸν Πειραιᾶ καὶ εἶχε πάρει ὄχι ἄριστα ἀλλὰ ὑπεράριστα, ἄρχισε νὰ ἐπεκτείνεται τμηματικὰ καὶ εἰς τὴν Ἀθήνα, παραλαμβάνοντας ἕνα-ἕνα τμῆμα ἀπὸ τὴ Χωροφυλακή. Πρῶτα παρέλαβε τὸ Α' τμῆμα καὶ ἐγκατέστησε τὴν Ἀστυνομικὴ Διευθυνσι Ἀθηνῶν καὶ τὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια μαζί, εἰς ἕνα κτίριον τετραώροφο ἐπάνω ἀπὸ μαγαζιὰ εἰς τὴν τότε ὁδὸν Ἴωνος καὶ σήμερον Μαρίκας Κοτοπούλη, λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο καὶ κινηματογράφο «Κοσμοπολίτ». Μέσα στὴν Ὁμόνοια δηλαδή, ἐνῷ τὸ Α' ἀστυνομικὸ τμῆμα μὲ διοικητὴ τὸν ἀξέχαστο Πειρουνάκη καὶ ὕστερα τὸν κ. Γιάννη Βασιλόπουλο, τὸν μετέπειτα Ἀρχηγό, εἶχεν ἐγκατασταθῆ εἰς τὴν ὁδὸν Λέκκα, ὀλίγον παρακάτω ἀπέναντι ἀπὸ τὸ σημερινὸν οἴκημα, εἰς τὴν εἴσοδον μιᾶς στοᾶς. Ἡ τροχαία ἐγκατεστάθη ἀκριβῶς πίσω ἀπὸ τὴν Δημαρχία. Ἦταν τμῆμα ἁπλὸ τότε μὲ διοικητὴ τὸν ἀείμνηστο Νῖκο Κατραμπασᾶ καὶ ὑποδιοικητὴ τὸν κ. Νῖκο τὸν Τσαούση. Τὸ τμῆμα Ἀγορανομίας εἶχεν ἐγκατασταθῆ εἰς τὸν ὁδὸν Αἰόλου ὅπου καὶ σήμερα. Διοικητής του, δὲν θυμᾶμαι πρῶτος ἢ δεύτερος, ἦταν ὁ πρὶν ὑπασπιστὴς τοῦ Ἀστυν. Διευθυντοῦ ἀστυνόμος Ἀδριανὸς Ἀγγελίδης.

Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων εἰς τὰς Ἀθήνας ὡρίσθη τὸ πρῶτον ὁ σεβαστὸς ἤδη πρεσβύτης καὶ συνταξιοῦχος Ἀρχηγός, ὁ πρῶτος μάλιστα Ἕλλην Ἀρχηγός, καὶ ἀγαπητός μου φίλος κ. Ἰωάννης Καλυβίτης. Διοικητὴς τῆς Γεν. Ἀσφαλείας ἦτο ὁ ἤδη δικηγόρος κ. Ἀριστ. Κουτσουμάρης καὶ ὑποδιοικητὴς τῆς Γεν. Ἀσφαλείας ὁ μετέπειτα Ἀρχηγὸς κ. Θεόδωρος Λιονταρίτης, ἐπίσης ἀδελφικοί μου φίλοι. Μόλις ἐγκατεστάθη ἡ Ἀστυνομία ἤρχισε τὴν δρᾶσιν της μὲ δύο θριάμβους, διότι ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια ἀνεκάλυψε μίαν μεγάλην σπεῖραν Ἰταλῶν καὶ Ἑλλήνων πλαστογράφων χαρτοσήμων καὶ μίαν ἀκόμη μεγαλυτέραν καὶ πολυπλοκωτέραν σπεῖραν πλαστογράφων χορτονομισμάτων. Ἀλλὰ πρὶν ἢ ἐπεκταθῆ εἰς ὅλην τὴν πόλιν ἡ Ἀστυνομία εἶχεν ἕνα ἀτύχημα. Ἐγκατεστάθη εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Θεόδωρον Πάγκαλον δικτατορία καὶ ὁ τότε δικτάτωρ εἶχε περισσότερον ἀνάγκην ἀξιωματικῶν τῶν ὅπλων καὶ ὄχι τῶν ἀστυνόμων, οἱ ὁποῖοι ἠγοῦντο ἀόπλων τότε τελείως ἀστυφυλάκων. Διότι κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς Ἀστυνομίας τὸ μόνον ὅπλον τοῦ ἀστυφύλακος ἦτο ἡ ἀστυνομική του ράβδος καὶ εἰς κάθε τμῆμα ζήτημα ἦτο ἂν ὑπῆρχον πέντε ἢ ἓξ περίστροφα διὰ νὰ τὰ παραλαμβάνουν οἱ ἀστυφύλακες τῶν μεταμεσονυκτίων τετραώρων. Διὰ τὸ ἄμαχον λοιπὸν τοῦ Σώματος, τὸ ὁποῖον, ὡς δόγμα εἶχε τὴν μὴ ἀνάμιξίν του εἰς τὴν ἐνεργὸν πολιτικὴν ζωὴν τοῦ τόπου, καὶ ἐπειδὴ ὁ Πάγκαλος ἀντελαμβάνετο ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ ἔχῃ τοὺς ἀστυνομικούς, εἴτε βαθμοφόρους, εἴτε ἁπλοῦς ὑπαλλήλους, τυφλὰ καὶ πειθήνια ὄργανά του καὶ κατασκόπους του, μὲ ἕνα διάταγμα ἀφῆρεσεν ἀπὸ τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα ὅλα τὰ ἀδικήματα ἀσφαλείας καὶ διώξεως τοῦ ἐγκλήματος καὶ ἀφῆκεν εἰς αὐτὸ

μόνον τὰ ἁπλᾶ ζητήματα τάξεως, δηλαδὴ καθαριότητος, ἐφαρμογῆς τῆς ἐργατικῆς καὶ πολεοδομικῆς νομοθεσίας, τῆς τροχαίας κινήσεως καὶ τῆς ἀγορανομίας. Τὰ ζητήματα ἀσφαλείας ἀνετέθησαν καὶ πάλιν εἰς τὴν Χωροφυλακήν ἐπειδὴ ἐνόμισεν ὅτι οἱ ἀξιωματικοί της θὰ τοῦ ἦσαν ἀφωσιωμένοι μέχρι τελευταίας ρανίδος τοῦ αἵματός των, πρᾶγμα ποὺ δὲν συνέβαινε ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων. Καὶ πάλιν ἐκτὸς ἀπὸ τὴν καταδίωξιν ἡ ὁποία εἶχε καθήκοντα διώξεως καὶ ἀνακαλύψεως τοῦ συνήθους ἐγκλήματος, ἵδρυσεν ἢ μᾶλλον ἀνασυνέστησεν εἰς τὴν ὁδὸν Σόλωνος τὸ Β' τμῆμα καταδιώξεως τὸ ὁποῖον ἀπησχολεῖτο φαινομενικῶς μὲν μὲ τὴν κομμουνιστικὴν κίνησιν, ἐνῷ εἰς τὴν πραγματικότητα ἦτο μία μυστικὴ Ἀστυνομία μὲ ἀφωσιωμένους του διὰ τὰ ζητήματα τῆς πολιτικῆς κατασκοπείας καὶ ἀντικατασκοπείας.

Οἱ βαθμοῦχοι καὶ οἱ ἁπλοῖ ὑπάλληλοι τοῦ νεοσυστάτου ἀκόμη Ἀστυνομικοῦ Σώματος ἠναγκάζοντο νὰ κάμνουν ὑπομονὴν μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ βίος τῆς δικτατορίας ἐκείνης θὰ ἦτο βραχὺς καὶ ὅτι ἀποκαθισταμένων τῶν ἐλευθεριῶν θὰ ἀπεκαθίσταντο καὶ ἐκεῖνοι καὶ εἰς τὰ καθήκοντά των. Ἐνῷ λοιπὸν οὕτως εἶχον τὰ πράγματα ἐνθυμοῦμαι ὅτι μίαν ἡμέραν, ποὺ ἐπεσκέφθην τὸν φίλον μου Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Ἀθηνῶν κ. Ἰωάννην Καλυβίτην, τὸν εὗρον εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἴωνος γραφεῖον του περίλυπον μέχρι θανάτου. Ἦτο ὠχρὸς καὶ ἔτρεμε ἀπὸ θυμὸν μόλις συγκρατούμενον. Τοῦ ὡμιλοῦσα καὶ ἐφαίνετο ἔχων ἀλλοῦ τὸν νοῦν του.

Καὶ τώρα πρέπει νὰ ἀνοίξω μίαν μικρὰν παρένθεσιν. Μὲ τὸν κ. Καλυβίτην δὲν μὲ εἶχε συνδέσει τότε διὰ πρώτην φορὰν ἐπαγγελματικὴ σχέσις καὶ φιλία. Ἡ φιλία μας, ἡ ἀτομική, ἡ ἀδελφική μας φιλία, ἐχρονολογεῖτο ἀπὸ μερικὰ ἔτη προηγουμένως, ὅταν ἐκεῖνος μοίραρχος καὶ γραμματεὺς τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν, ἐπὶ κυβερνήσεων Γούναρη καὶ Πρωτοπαπαδάκη καὶ ἐπὶ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Νίκου Γάσπαρη, μετέβαινεν εἰς τὸν νομικὸν Φροντιστήριον τοῦ Γιάννη τοῦ Δόξα εἰς τὴν ὁδὸν Λιοσίων ὅπου ἐπήγαινα κι' ἐγώ, κληρωτὸς τότε, διὰ νὰ πάρωμεν καὶ οἱ δύο τὰ διπλώματά μας εἰς τὴν Νομικὴν Σχολήν. Τὰ πανεπιστημιακὰ λοιπὸν ἕδρανα μᾶς εἶχαν ἑνώσει μὲ ἀδελφικοὺς δεσμούς. Τὴν κατόπιν δρᾶσιν του εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα εἶχον παρακολουθήσει μὲ ἐξαιρετικὴν εὐχαρίστησιν. Ἐκεῖνο λοιπὸν τὸ πρωινὸ μοῦ ἔκανεν ἐντύπωσιν ἡ θλῖψις καὶ ἡ κατήφεια ποὺ ἦτο ἀποτυπωμένη εἰς τὸ πρόσωπόν του καὶ ἀμέσως τὸν ἠρώτησα τί τοῦ συμβαίνει.

—Μπᾶ.. τίποτε... Ἄφησέ με... Δὲν εἶμαι καλὰ Σπῦρο μου, ὑπῆρξεν ἡ ἀπάντησις.

Αὐτὸ τὸ «τίποτε» καὶ τὸ «μπᾶ» εἶχον λεχθῆ μὲ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ἐπρόδιδον ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον καὶ δὲν ξέρω πῶς ἐπέμεινα εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου.

—Ἄκουσε Σπῦρο μου, μοῦ εἶπε. Θὰ σοῦ ἐξομολογηθῶ τὴν ἀφορμὴ ποὺ εἶμαι ὄχι στενοχωρημένος ἁπλῶς, ἀλλὰ ποὺ σκάω στὸ πετσί μου. Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν θὰ μιλήσῃ ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Ἀθηνῶν στὸ φίλο του τὸ δημοσιογράφο, ἀλλ' ὁ Γιάννης στὸν ἀδελφικό του φίλο τὸ Σπῦρο, ποὺ πρέπει νὰ ξεχάσῃ ὅτι εἶναι δημοσιογράφος.

Καὶ ἀφοῦ σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐξακολούθησε :

—Νὰ λοιπὸν γιατὶ εἶμαι καταστενοχωρημένος. Μὲ φώναξε πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα σπίτι του ὁ Πάγκαλος καὶ μοῦ ἀνέθεσε τί νομίζεις. Νὰ κάνω μιὰ ἀστυνομικὴ διάταξι καί νὰ καθορίζω τὸ ὕψος τῆς κοντῆς φούστας. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι οἱ γυναῖκες τὸ ἔχουν παρακάνει μὲ τὸ κόντεμα τῆς φούστας τους, ἀλλὰ πῶς νὰ τὰ βάλῃ ἡ Ἀστυνομία μὲ τὰ θηλυκά ; Ποὺ ξανακούστηκε νὰ ἀνακατευθῇ ἡ Ἀστυνομία μὲ τὴ μόδα ; Φαίνεται ὅτι κάποιοι μᾶς κάρφωσαν καὶ θέλουν νὰ γελοιοποιήσουν τὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα. Φαντάσου τὰ γέλια καὶ τὰ σχόλια ποὺ ἔχουν νὰ γίνουν ὅταν βγάλω σὲ λίγες μέρες τὴ διάταξι.

—Ναὶ μὰ γιὰ νὰ ἰσχύσῃ θὰ στὴν ἐγκρίνῃ ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν, ὁ Πᾶνος ὁ Ἀραβαντινός.

—Ἔννοια σου καὶ πῆρε κι' αὐτὸς ἐντολή. Τί νὰ κάνῃ θὰ τὴν ἐγκρίνῃ. Ὕστερα

μὴν ξεχνᾶς ὅτι γιὰ τὸν κοσμάκη θὰ εἶναι πάντα ἡ «ἀστυνομικὴ διάταξις» καὶ τὰ σπασμένα θὰ τὰ πληρώσῃ ἡ Ἀστυνομία. Γι' αὐτὸ εἶμαι στενοχωρημένος. Ἀλλὰ εἴπαμε αὐτὸ τὸ ἄκουσε ὁ Σπῦρος καὶ ὁ Λεωτσάκος ὁ δημοσιογράφος πρέπει νὰ τὸ ξεχάσῃ.

—Μὲ συγχωρεῖς πολὺ Γιάννη μου, τοῦ εἶπα, ἀλλὰ σ' αὐτὸ τὸ τελευταῖο ἔχω βασικὲς ἀντιρρήσεις. Νομίζω ὅτι ὁ δημοσιογράφος ὁ Λεωτσάκος πρέπει νὰ ἐπέμβῃ γιὰ νὰ σώσῃ ὄχι μονάχα τὸ γόητρο τοῦ φίλου του τοῦ Γιάννη τοῦ Καλυβίτη, ἀλλὰ κυρίως τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος. Τοῦ θεσμοῦ τῆς Ἀστυνομίας.

—Δηλαδὴ τί ἐννοεῖς ; μὲ ἠρώτησε.

—Νὰ ἂν γραφῇ τὸ πρᾶγμα ἔτσι ἁπλᾶ ὅτι κατηρτίσθη ἀστυνομικὴ διάταξις καθορίζουσα τὰ ὅρια τοῦ ὕψους ἀπὸ τοῦ ἐδάφους τῆς γυναικείας φούστας βέβαια θὰ ἀρχίσῃ ὁ κόσμος νὰ σᾶς κοροϊδεύῃ τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ θὰ γελάῃ μαζί σας. Ἀλλ' ἂν γραφῇ κάπως ἀλλοιῶς ;

—Δηλαδή ;

—Δηλαδή : Νά : Θὰ γραφῇ ὅτι «ὁ πρωθυπουργὸς κ. Θ. Πάγκαλος λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὴν παρατηρουμένην ἔκλυσιν τῶν ἠθῶν καὶ τὴν αὐξάνουσαν ἀνηθικότητα τὴν ὁποίαν ἐπιτείνουν τὰ ἀκατάλληλα θεάματα μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἡ κοντὴ φούστα τῶν νεαρῶν γυναικῶν, ἐκάλεσε χθὲς εἰς μακρὰν συνεργασίαν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου τὸν Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Ἀθηνῶν κ. Ι. Καλυβίτην. Ὁ κ. πρωθυπουργὸς διέταξεν τὸν κ. Καλυβίτην νὰ καταρτίσῃ τάχιστα ἀστυνομικὴν διάταξιν διὰ τῆς ὁποίας θὰ ὁρίζεται ὅτι εἰς τὸ μέλλον τὸ ὕψος τῆς γυναικείας φούστας ἀπὸ τοῦ ἐδάφους δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὰ τόσα...». Ἀλήθεια πόσα ἑκατοστὰ σοῦ εἶπε ;

—Σαράντα καὶ ὅλες τὰ φοροῦν πάνω ἀπὸ ἐξῆντα.

—Τὰ σαράντα, λοιπόν, ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου. Ὅσαι παραβοῦν τὴν ἀστυνομικὴν αὐτὴν διάταξιν θὰ δικάζωνται καὶ θὰ τιμωροῦνται κατὰ τὸν ποινικὸν νόμον.

—Μὰ θὰ καταλάβῃ ὅτι τὴν εἴδησι τὴν ἔδωσα ἐγὼ καὶ θὰ τὰ βάλῃ μὲ τὸ Σῶμα ; Δὲν ξέρεις ὅτι ζητάει ἀφορμὴ νὰ μᾶς διαλύσῃ ὅλως διόλου ; Ἂν δὲν εἴχαμε τὸν Χάλλιντεϋ καὶ ἂν δὲν φοβόταν μήπως ἂν διώξῃ τὴν Ἀγγλικὴ Διοργανωτικὴ Ἀποστολὴ θὰ δυσαρεστήσῃ τὴν Ἀγγλία, θὰ μᾶς εἶχε σχολάσει κι' ὅλας.

—Ἔννοια σου... Τὸ παίρνω ἀπάνω μου αὐτό.

—Μὰ πῶς ;

—Ποῦ καὶ ποῦ τὸν βλέπουμε κι' ἐμεῖς οἱ ἀστυνομικοὶ συντάκται. Θὰ τὸν ρωτήσουμε ἐμεῖς ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα. Θὰ μᾶς τὸ πῇ ὁ ἴδιος καὶ θὰ τὸ γράψουμε ὡς δηλώσεις του. Καὶ ἔτσι ὁ κόσμος δὲν θὰ εἰρωνευθῇ ἐσᾶς γιὰ τὴν κοντὴ φούστα ἀλλ' αὐτόν. Ὕστερα μὴ λησμονεῖς ὅτι δὲν ἐργάζομαι μόνο στὴ «Καθημερινὴ» ἀλλὰ καὶ στὴ «Βραδυνὴ» καὶ ἡ τελευταία εἶναι τὸ ἐπίσημο ὄργανό του. Ἄσε νὰ δουλέψουμε ἐμεῖς οἱ ἀστυνομικοὶ συντάκται τὴν ὑπόθεσι καὶ νὰ κατατοπίσουμε καὶ τοὺς φίλους καὶ συναδέλφους τοὺς ἐπιθεωρησεογράφους...

—Τί νὰ σοῦ πῶ. Κάνε ὅ,τι καταλαβαίνεις. Μιὰ φορὰ ἐγὼ δὲν σοῦ εἶπα τίποτε, ἀπάντησε.

Τὴν ἄλλη μέρα μὲ ἔστειλεν ὁ μακαρίτης ὁ Ἀραβαντινός, ὄχι ὁ τότε νομομαθὴς καὶ Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν, ἀλλ' ὁ Δημήτρης Ἀραβαντινὸς τῆς «Βραδυνῆς», στὸν Πάγκαλο γιὰ νὰ τὸν ρωτήσω γιὰ κάποιο ἄλλο ζήτημα καὶ νὰ γράψω. Καὶ ἔφερα μὲ τρόπο τὴ συζήτησι γιὰ τὰ ἤθη καὶ γιὰ τὴν κοντὴ φούστα καὶ τόσο καλὰ ἐδούλεψα τὴν ὑπόθεσι ὥστε ἀμέσως μοῦ ἔκανε δηλώσεις ὅτι ἐφώναξε τὸν κ. Καλυβίτη καὶ τοῦ ἔδωσε ἐντολὴ νὰ καταρτίσῃ ἀμέσως καὶ νὰ ὑποβάλῃ πρὸς ἔγκρισιν τὴν ἀστυνομικὴ διάταξι. Καὶ ἀμέσως μετέδωσα τὸ νέο αὐτὸ στοὺς συνεργάτες καὶ φίλους μου, τὸν μακαρίτη τὸν Δημήτρη τὸν Ἀρνέλλο, τὸν κ. Βενιζέλο Ζερβέα, τὸν κ. Γιῶργο Γιανναράκο καὶ ἄλλους. Καὶ τὴν ἄλλη ἡμέρα ὅλος ὁ τύπος τῶν Ἀθηνῶν ἐβόα διὰ τὴν πρωτοβουλίαν «τοῦ πρωθυπουργοῦ κ. Θ. Παγκάλου», ὁ ὁποῖος

ΠΑΙΔΟΚΤΟΝΙΑ

— ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ – ΣΥΛΛΗΨΙΣ – ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΔΡΑΣΤΟΥ —

Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ περιοδικοῦ « Kriminalistik », κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. **ΑΝ. ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

Ὁ ἡμεροδείκτης δείχνει 27 Σεπτεμβρίου καὶ ἡ ὥρα εἶναι 13.30'. Ὁ ἀστυφύλαξ Χ. ἐκτελεῖ τὴν ὑπηρεσίαν του ὡς σκοπὸς πύλης τοῦ οἰκήματος ἔνθα στεγάζεται ἡ ἀστυνομικὴ διεύθυνσις. Ξαφνικὰ παρουσιάζεται μιὰ κυρία 30 ἐτῶν περίπου. Εἶναι ψηλὴ καὶ ἡ ἐξωτερική της ἐμφάνισις εἶναι εὐγενική. Ἡ περιβολή της εἶναι συνήθης. Φορᾶ πανταλόνι, τρέϊν-σκὼτ καὶ μαντήλι στὸ κεφάλι.

Κάπως ταραγμένη ἡ κυρία, ἀναφέρει ὅτι κατὰ τὶς 9 ἡ ὥρα εἶχε πάει στὸ κατάστημα τοῦ Β ὅπου ἔχασε τὴν κόρη της Ἀννελίζε, ἡλικίας 3 ἐτῶν. Ὁ σκοπὸς ἀστυφύλαξ τὴν παρηγόρησε καὶ τῆς εἶπε νὰ πάῃ ἀκόμα μιὰ φορὰ στὸ κατάστημα καὶ νὰ ρωτήσῃ. Ἡ κυρία φεύγει καὶ ἐπιστρέφει στὸ κατάστημα ὅπου ἐρωτᾷ μιὰ πωλήτρια. Ἐπειδὴ ἡ ἀπάντησις στὴν ἐρώτησι ἦταν ἀρνητική, ἡ κυρία ἐπέστρεψε πάλι στὴν ἀστυνομικὴ διεύθυνσι. Ὁ σκοπὸς ἀστυφύλαξ τὴν ἔστειλε τώρα στὸ γραφεῖο ἀσφαλείας γιὰ νὰ κάνῃ δήλωσι περὶ τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ παιδιοῦ της. Ἐπειδὴ τὸ γραφεῖο τοῦ ἀξιωματικοῦ ὑπηρεσίας ἦταν στὸ δεύτερο ὄροφο, ἡ κυρία ἄφησε τὸ ἀμαξάκι μέσα στὸ ὁποῖο ἦταν τὸ βρέφος της, στὸν προθάλαμο τοῦ ἰσογείου τῆς ἀστυνομικῆς διευθύνσεως.

Ἕνα τέτοιο ἀμαξάκι στὸν προθάλαμο δὲν ἐμποδίζει καὶ δὲν εἶναι ἐνοχλητικὸ γιὰ τὸ κοινό. Στὴν προκειμένη ὅμως περίπτωσι ἡ ἐγκατάλειψίς του στὴ θέσι αὐτὴ εἶχε μεγάλη σημασία στὴν ἔρευνα γιὰ τὴν ἀνεύρεσι τῆς μικρῆς Ἀννελίζε. Τὸ βρέφος ποὺ ἦταν 4 μηνῶν, πεινοῦσε καὶ ἔκλαιγε δυνατά. Ὁ σκοπὸς ἀστυφύλαξ ἀνέλαβε τότε νὰ τὸ φροντίσῃ. Ἔσπρωξε τὸ ἀμαξάκι μέχρι τὸ γραφεῖο τοῦ ἀξιωματικοῦ ὑπηρεσίας, κουνώντας τὸ μωρό, ποὺ δὲν ἐννοοῦσε νὰ σταματήσῃ τὸ κλάμμα.

Μερικοὺς μῆνες ἀργότερα, ὅταν ἡ μητέρα ἔπρεπε ν' ἀπολογηθῇ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων γιὰ τὴν Ἀννελίζε, ὁ σκοπὸς αὐτὸς ἀστυφύλαξ, ὁ ὁποῖος ἐκλήθη νὰ καταθέσῃ ὡς μάρτυς, εἶπε στὸ δικαστήριο ὅτι τὸ παιδὶ ἦταν βαθειὰ μέσα στὸ ἀμάξι καὶ ὅτι ἀπὸ τὸ ἀμάξι ἔλλειπαν τὰ προστατευτικὰ καλύμματα. Κανεὶς δὲν φανταζόταν πόση σημασία θὰ εἶχε ἡ κατάθεσις αὐτὴ καὶ πόσο σπουδαῖο ἀποδεικτικὸ στοιχεῖο θὰ καθίστατο.

Στὸ μεταξὺ ἡ κυρία ὑπέβαλε στὸν ἀξιωματικὸ ὑπηρεσίας τὴν ἀναφορά της περὶ τῆς ἐξαφανίσεως τῆς κόρης της. Ἡ ἀναφορὰ ἔλεγε ὅτι τὴν 27-9-57 καὶ περὶ ὥραν 8ην, εἶχε βγῆ μαζὶ μὲ τὰ δύο παιδιά της ἀπὸ τὸ σπίτι της, ποὺ βρισκόταν στὴν ἄκρη

ἐκάλεσε ἐπειγόντως τὸν Διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας κ. Ι. Καλυβίτην καὶ τοῦ ἔδωσεν ἐντολὴν ἀμέσως νὰ καταρτίσῃ διάταξιν διὰ τὴν κοντὴν φούσταν.

Ὅλη ἡ Ἀθήνα ἀπησχολεῖτο πλέον μὲ τὸ ζήτημα τῆς κοντῆς φούστας. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὰ ἔβαζε μὲ τὸν κ. Καλυβίτη καὶ μὲ τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα. Ὅλοι ἐσχολίαζαν τὸν Πάγκαλο. Καὶ σὲ λίγες μέρες ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι καὶ ὅλες καὶ αἱ Ἀτθῖδες ποὺ εἶχαν πιὰ καὶ προσωπικούς λόγους ἐτραγουδοῦσαν τὸ πασίγνωστο τραγουδάκι μιᾶς θεατρικῆς ἐπιθεωρήσεως :

Μ' ἀρέσουν τοῦ Πάγκαλου τὰ γοῦστα
Ποὺ σᾶς μάκρυνε τὴ φούστα....

Τὸ γόητρον τῆς Ἀστυνομίας εἶχε σωθῆ. Καὶ αὐτὸ χάρις εἰς τὸν τύπον ἢ μᾶλλον εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς ρεπόρτερς, οἱ ὁποῖοι καὶ πάλιν ἐχειρίσθησαν τὸ ζήτημα μὲ τὸν πρέποντα τρόπον καὶ κατὰ τὴν μοναδικὴν περίπτωσιν τῆς ἐφαρμογῆς τῆς περιφήμου ἐκείνης ἀστυνομικῆς διατάξεως. Ἀλλὰ περὶ αὐτῆς εἰς τὸ ἑπόμενον.

(Συνεχίζεται)

τῆς πόλεως καὶ πῆγε στὴν κεντρικὴ ἀγορὰ γιὰ νὰ ψωνίσῃ. Ὅλη αὐτὴ τὴ διαδρομὴ τὴν ἔκανε μὲ τὰ πόδια μαζὶ μὲ τὴν κόρη της Ἀννελίζε καὶ τὸ γυιό της Μάλφρεντ, ποὺ ἦταν 5 ἐτῶν. Τὸ τρίτο της παιδί, τὸ ὁποῖο ἦταν 4 μηνῶν, τὸ εἶχε ἀφήσει μόνο του στὸ σπίτι. Στὸ κατάστημα τοῦ Β ἀγόρασε ζάχαρι καὶ ζυμαρικά. Ὅταν πλήρωσε τὰ ψώνια της, διαπίστωσε ὅτι ἡ μικρὴ Ἀννελίζε, ἡ ὁποία πρὸ ὀλίγων λεπτῶν στεκόταν δίπλα της, εἶχεν ἐξαφανισθῆ.

Ὁ ἀξιωματικὸς πῆρε τὴν δήλωσι καὶ ἄφησε τὴν κυρία νὰ φύγῃ. Στὶς 14 ἡ ὥρα παρέλαβε τὴν ἀναφορὰ ὁ ἁρμόδιος ὑπάλληλος καὶ ἄρχισε νὰ τὴν μελετᾶ. Ἀμέσως μὲ τὸ πρῶτο διάβασμα τοῦ πέρασαν ἀπὸ τὸ νοῦ οἱ πρῶτες ὑποψίες. Τοῦ φάνηκε παράξενο, πῶς μιὰ μητέρα ποὺ εἶχε χάσει τὸ παιδί της, ἐπὶ 4 ὥρες δὲν εἶχε ψάξει νὰ τὸ βρῇ καὶ ὕστερα ἀπὸ τὸ χρονικὸ αὐτὸ διάστημα ζητοῦσε πρῶτα τὴ βοήθεια τῆς ἀστυνομίας. Μ' αὐτὴ τὴ διαπίστωσι ἄρχισε νὰ δημιουργῆται δυσπιστία πρὸς τὴν κυρία αὐτή.

Οἱ ἐνδοιασμοὶ αὐτοὶ ἐνισχύονται καὶ ἀπὸ τὸ ὅτι, ἦταν γνωστὸν ὅτι ἡ γυναίκα αὐτή, ἡ ὁποία μὲ τόση ταραχὴ ἀνέφερε τὴν ἐξαφάνισι τοῦ παιδιοῦ της, πρὸ τεσσάρων ἑβδομάδων εἶχε κακοποιήσει ἄσχημα τὸ ἴδιο παιδί. Τὸ εἶχε μαυρίσει σὲ πολλὰ μέρη τοῦ σώματός του καὶ τοῦ εἶχε σπάσει τὸ κεφάλι. Ἡ κατάστασίς του ἦταν τέτοια ποὺ ἐστάλη σὲ κλινικὴ πρὸς νοσηλεία. Ἡ μητέρα εἶχεν ἀναφέρει τότε ὅτι ἡ Ἀννελίζε εἶχε πέσει ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ κτύπησε. Οἱ ἰσχυρισμοὶ αὐτοὶ δὲν ἔγιναν πιστευτοί, δὲν ὑπῆρχαν ὅμως ἀποδείξεις γιὰ τὸ ἀντίθετο. Οἱ σύνοικοι ἐσχολίαζαν πολὺ τὴν περίπτωσι αὐτή, ἀλλὰ δὲν κατέθεταν τὸ γεγονὸς πρὸς ἀποφυγὴν ταλαιπωριῶν. Τελικὰ τὸ δρᾶμα τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ καὶ τῆς ἄπονης μητέρας του παίχθηκε σὲ μιὰ γωνία τοῦ διαμερίσματος ὅπου κατοικοῦσαν.

Ὅλα αὐτὰ ἦταν ἀλληλένδετα καὶ εἶχαν σχέσι μὲ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ παιδιοῦ. Τὰ πρὸ τῆς ἐξαφανίσεως γεγονότα ἐνίσχυαν τὶς ὑποψίες. Ἐν τούτοις στὸ σημεῖο αὐτὸ δὲν ἀποκλειόταν καὶ καμμιὰ ἀπὸ τὶς κατωτέρω περιπτώσεις:

1) Ἡ μητέρα μποροῦσε νὰ εἶχε ξανακακοποιήσει τὸ παιδὶ καὶ νὰ τὸ εἶχε κρύψει μέχρι τῆς θεραπείας του.

2) Μποροῦσε νὰ ἔχῃ δώσει τὸ παιδὶ σὲ Ἀμερικανοὺς στρατιῶτες.

3) Μποροῦσε νὰ ἔχῃ σκοτώσῃ τὸ παιδί.

4) Μποροῦσε πράγματι νὰ ἔχῃ χάσει τὸ παιδὶ στὸ προαναφερθὲν κατάστημα.

Οἱ δυνατότητες αὐτὲς ἐτέθησαν ὡς βάσις γιὰ τὴ μελέτη τῆς ὑποθέσεως τοῦ ἐξαφανισθέντος παιδιοῦ. Τὸ πλέον πιθανὸν ἦταν ὅτι ἡ μητέρα εἶχε κρύψει τὸ παιδὶ μέχρις ὅτου νὰ ἐπουλωθοῦν τὰ τραύματα ἀπὸ κακοποίησι ποὺ εἶχεν ὑποστῆ. Ἡ ἐξέτασις τοῦ κύκλου τῶν γνωστῶν τῆς μητέρας δὲν ἔφερε κανένα ἀποτέλεσμα.

Ἐνῷ ἡ ἀναζήτησις συνεχίζοταν, ἡ ἁρμοδία ὑπηρεσία ἀσχολήθηκε ταυτοχρόνως καὶ μὲ τὸ ποιὸν τοῦ ἀτόμου ποὺ ἐθεωρεῖτο ὡς ὕποπτο. Οἱ φάκελοι τῆς ἀσφαλείας ἔδωσαν τὶς ἑξῆς πληροφορίες σχετικῶς μὲ τὸν χαρακτῆρα τῆς γυναίκας αὐτῆς:

Ὅταν ἦταν μαθήτρια εἶχε μείνει στάσιμη στὴν τρίτη τάξι. Ἡ αἰτία: ἀμέλεια καὶ ὀκνηρία. Σὲ ἡλικία 11 ἐτῶν εἶχεν ἀνηθίκους σχέσεις μὲ μεσήλικες ἄνδρες καὶ μὲ ἕνα κωφάλαλο 56 ἐτῶν. Ὁ τελευταῖος μάλιστα τῆς ἔκλεβε χρήματα κατὰ τὴ διάρκεια τῶν σεξουαλικῶν ἐπαφῶν τους. Τὸ πιστοποιητικὸ τοῦ σχολείου ἐβεβαίωνε ἀρνητικὰ τὴ διαγωγή της καὶ ἐτόνιζε τὴν ἀνηθικότητα, τὴν κακὴ συμπεριφορὰ καὶ τὴν ὀκνηρία της. Ὁ πατέρας της ὑπέφερε πολύ, ἡ μητέρα της δούλευε, κι' ἔτσι ἔλλειπαν οἱ βασικὲς προϋποθέσεις γιὰ μιὰ κανονικὴ ἀνατροφή. Σὲ ἡλικία 15 ἐτῶν ἔπιασε δουλειὰ ὡς ὑπηρέτρια καὶ περνοῦσε νύκτες ὁλόκληρες στὰ πέριξ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ. Ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ τῆς ζωῆς της τὴν ὠδήγησε τελικὰ σ' ἕνα ἀναμορφωτήριο. Ἡ διευθύντρια τοῦ ἱδρύματος τὴν ἐχαρακτήριζεν ὡς αὐθάδη, αὐταρχικὴ καὶ ψεύτρα. Ὅταν συμπλήρωσε τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας της, ἀπολύθηκε ἀπὸ τὸ ἵδρυμα. Στὶς 4-6-47 γέννησε τὸ πρῶτο της παιδί. Ὡς πατέρα τοῦ παιδιοῦ της ὑπέδειξε κάποιον νεαρὸ

ἐπαρχιώτη, κι' ὡρκίσθηκε στὸ δικαστήριο ὅτι κατὰ τὸ ἀντίστοιχο χρονικὸ διάστημα μὲ κανέναν ἄλλο δὲν εἶχε σεξουαλικὲς σχέσεις. Ἡ ψευδὴς αὐτὴ κατάθεσις εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν καταδίκη της ἐπὶ ψευδορκίᾳ. Κατὰ τὰ ἑπόμενα ἔτη ἡ γυναίκα αὐτὴ ἔφερε ἄλλα ἕξη παιδιὰ στὸν κόσμο. Τὴν ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν αὐτῶν τὴν ἀνέθετεν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον στὴ γριὰ μητέρα της ποὺ κατοικοῦσε σ' ἕνα χωριό, μερικὰ χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπὸ τὴν πόλι. Ἡ κυρία Στ. εἶχε θεαθῆ πολλὲς φορὲς σὲ κακόφημα κέντρα νὰ συνοδεύεται ἀπὸ ἐγχρώμους στρατιῶτες.

Ὁ ἔκλυτος αὐτὸς βίος, τὸ γεγονὸς τῆς κακομεταχειρίσεως τῆς Ἀννελίζε πρὸ τῆς ἐξαφανίσεώς της καὶ οἱ λεπτομέρειες περὶ τῆς ἐξαφανίσεως τοῦ παιδιοῦ, ἐνίσχυαν ἀκόμα περισσότερο τὶς ὑποψίες.

Ἡ νοοτροπία τῆς γυναίκας αὐτῆς δὲν συνταυτίζοταν μὲ τὴν ὁμολογία της. Δὲν ἦταν ἔξυπνη, ἦταν ὅμως πονηρὴ καὶ ἐξαιρετικὰ ψευδολόγος. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας εἶχε ληφθῆ καὶ ἡ ἔγγραφος κατάθεσίς της. Αὐτὸ ἔγινε στὴν κατοικία της. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ εἶδαν οἱ ἁρμόδιοι ὑπάλληλοι τὴ γυναίκα αὐτὴ γιὰ πρώτη φορά. Καθόταν στὸ ντιβάνι, σηκώθηκε ὅμως ἀμέσως καὶ ἀπάντησε πρόθυμα σὲ ὅλες τὶς ἐρωτήσεις. Δὲν μποροῦσε νὰ κρύψῃ τὴν ἐσωτερικὴ ταραχή της. Συνεχῶς ἔπαιζε μὲ τὰ δάκτυλά της καὶ σὲ κάθε θόρυβο ποὺ ἀκουγόταν ἀπὸ τὴ σκάλα ἔρριχνε τὸ βλέμμα της πρὸς τὴν πόρτα. Δὲν ἦταν συγκεντρωμένη, παρακολουθοῦσε κάθε ἐρώτησι καὶ ἔδιδε μελετημένη ἀπάντησι. Ἡ κατάθεσις σχετικῶς μὲ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ παιδιοῦ ἦταν ἐν τῷ συνόλῳ της λογικὴ καὶ περιεῖχε τὶς κατωτέρω λεπτομέρειες :

«Τὴν 27 Σεπτεμβρίου ἄφησε τὸ σπίτι της κατὰ τὶς ὀκτὼ περίπου ἡ ὥρα μαζὶ μὲ τὸ γυιό της καὶ τὴν Ἀννελίζε καὶ πῆγε στὴν πόλι. Ἤθελε νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ γιατρὸ γιὰ νὰ τὸν συμβουλευθῆ γιὰ τὸ βρέφος της ποὺ ἦταν ἄρρωστο. Τώρα ἡ γυναίκα αὐτὴ περιέγραψε τὴν ἀκριβῆ διαδρομὴ ποὺ εἶχε κάνει. Εἶχε φθάσει στὴν πόλι, ὅταν ἡ κόρη της Ἀννελίζε ζήτησε νὰ πάῃ στὸ ἀποχωρητήριο. Ἡ μητέρα ἔπιασε τότε τὸ παιδὶ κάτω ἀπὸ τὸ φόρεμα καὶ διαπίστωσε ὅτι εἶχε ἀφοδεύσει μέσα στὸ πανταλόνι του. Αὐτὸ τὴν ἐξανάγκασε νὰ μὴν ἐπισκεφθῆ πρῶτα τὸ γιατρό, ἀλλὰ νὰ μεταβῆ σ' ἕνα κατάστημα γιὰ ν' ἀγοράσῃ ἕνα καινούργιο πανταλόνι γιὰ τὸ παιδί.

Δὲν τὸ ἔκαμε ὅμως κι' αὐτό, ἀλλὰ ἀγόρασε μερικὰ τρόφιμα. Ἀπὸ τὴν ἀντιπαράστασι ποὺ ἐπακολούθησε, ἐπιβεβαιώθηκε ὅτι ἡ πωλήτρια θυμόταν τὴν πελάτισσά της. Ἡ μάρτυς αὐτὴ εἶπεν ὅτι ἡ κυρία Στ. εἶχε πράγματι ἕνα παιδὶ μαζί της, ἀλλὰ ἄλλο παιδὶ δὲν εἶχε. Ἡ μητέρα ἀπέρριψε τὴν ἀντιφατικὴ αὐτὴ μαρτυρία μὲ τὸν ἰσχυρισμὸ ὅτι ἡ πωλήτρια δὲν εἶχεν ἰδῆ τὸ κοριτσάκι, γιατὶ ἡ Ἀννελίζε στεκόταν πίσω ἀπὸ τὴν ψηλὴ γυάλινη βιτρίνα. Ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτὸς ἀποκρούσθηκε ἀπὸ τὴν πωλήτρια.

Τώρα στὸ σημεῖο αὐτὸ πρέπει ἡ ὕποπτος νὰ εἶχε καταστρώσει ἕνα σχέδιο, γιὰ ν' ἀποδείξῃ μετέπειτα τὶς ἐνέργειές της. Ἡ κ. Στ. πῆγε πράγματι σὲ μιὰ ἄλλη πωλήτρια καὶ τὴ ρώτησε, ἐὰν εἶχεν ἰδῆ ἕνα κοριτσάκι νὰ περιπλανᾶται μέσα στὸ κατάστημα. Ἡ πωλήτρια φυσικὰ ἀπάντησε ἀρνητικά. Γιὰ τὴ μητέρα ὅμως αὐτὸ ἦταν μιὰ μαρτυρία ποὺ μποροῦσε νὰ τὴν ὑποστηρίξῃ, ὅτι πράγματι εἶχε ψάξει γιὰ τὸ παιδί της.

Μετὰ ἀπὸ τὴν ἐρώτησι αὐτὴ στὸ κατάστημα, ἡ μητέρα ἐπέστρεψε μὲ τὸ γυιό της στὸ σπίτι της. Διηγήθηκε ἀμέσως σὲ μιὰ γειτόνισσα τὴν ἐξαφάνισι τῆς κόρης της καὶ ἐκεῖ ἔκανε τὸ πρῶτο λάθος της, γιατὶ σ' αὐτὴ μίλησε ὄχι γιὰ τὸ κατάστημα τοῦ Β., ἀλλὰ γιὰ ἕνα ἄλλο κατάστημα.

(Συνεχίζεται)

Ὁ κ. Ἑλληνικοῦρος

Ὑπὸ κ. **ΝΙΚ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**

Πᾶνε πολλὰ χρόνια, ὅταν ὑπηρετοῦσα στὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια Ἀθηνῶν ὡς ὑπαστυνόμος. Κάποτε μ' ἔστειλε ὁ Διευθυντής μου νὰ βρῶ ἕναν κύριο Δ. Μ. ποὺ καθόταν στὴ συνοικία τοῦ Μεταξουργείου. Ἄρχισα νὰ ζητῶ πληροφορίες ἀπὸ τοὺς φουρναρέους καὶ τοὺς μπακάληδες. Ἕνας μπακάλης, ὅταν τὸν ρώτησα ἂν γνωρίζῃ κάποιον Δ.Μ. μοῦ λέει : «Μά, κύριε ὑπαστυνόμε, ὑπάρχουν τρεῖς στὴ συνοικία μας μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα. Ποιὸν ἀπ' ὅλους θέλεις ; Μήπως θέλεις τὸν κ. Ἑλληνικοῦρο ;». Ἐγὼ δὲν κατάλαβα τί ἤθελε νὰ πῇ μὲ τὸ παρατσούκλι αὐτὸ καὶ τὸν ρώτησα γιατὶ τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς τρεῖς Δ. Μ. τὸν λέγει Ἑλληνικοῦρο.

Ἔτσι ἔμαθα τὰ σχετικὰ μ' αὐτὸν καὶ μάλιστα τὸν γνώρισα κατόπιν καὶ γινήκαμε φίλοι, γιατὶ ἦταν ἕνας ἀξιαγάπητος νοικοκύρης, ἄψογος σ' ὅλα του καὶ μὲ τὸ ὑπέρτατον προσὸν νὰ συζητῇ εἰς ἄπταιστον καθαρεύουσαν καὶ μάλιστα εἶχε τὴ μανία ν' ἁρπάζῃ, νὰ υἱοθετῇ καὶ νὰ χρησιμοποιῇ στὴν ὁμιλία του κάθε νέα λέξι ἢ πρότασι ποὺ ἄκουγε, ὅσο μποροῦσε ὅμως παράταιρα, τόσο, ὥστε νὰ νομίζῃ κανεὶς ὅτι τὸ ἔκανε ἐπίτηδες.

Ὅταν λοιπὸν συναντοῦσα τὸ φίλο μου αὐτό, γινόταν ἡ καρδιά μου περιβόλι. Καμμιὰ μελαγχολία δὲν ἔστεκε μπρός του. Κι' ἂν ἀκόμη ἤμουν βιαστικὸς τὸν ἀπασχολοῦσα ὅσο μποροῦσα περισσότερο.

Εἶχα διαβάσει κάποτε σ' ἕνα περιοδικὸ τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτο : Μιὰ ἠθοποιὸς θέλοντας νὰ ἐπαινέσῃ τὴν «Φαύστα» τοῦ Βερναρδάκη, εἶπεν ὅτι ἔχει γλῶσσαν «ρ έ β ο υ σ α ν».

—«Ρ έ ο υ σ α ν» διώρθωσεν ὁ θιασάρχης ποὺ ἦταν σύζυγός της.

Ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἡ ἴδια, μιλώντας γιὰ τὸ ἴδιο ἔργο, εἶπεν «ὅτι εἶναι γραμμένο εἰς γλῶσσαν κ α θ α ρ ρ έ ο υ σ α ν».

—«Κ α θ α ρ ε ύ ο υ σ α ν» τὴ διώρθωσε καὶ πάλιν ὁ σύζυγός της.

—«Ἄμ νὰ σοῦ πῶ φίλε μου. Προχθὲς εἶπα «ρ έ β ο υ σ α» καὶ μὲ διώρθωσες νὰ λέω «ρ έ ο υ σ α». Σήμερα λέω «κ α θ α ρ ρ έ ο υ σ α» καὶ μοῦ τὸ διορθώνεις «κ α θ α ρ ε ύ ο υ σ α». Θαρρῶ πὼς δὲν ξέρεις καὶ σύ τί σοῦ γίνεται».

Ὁ φίλος μου, λοιπόν, ὁ κ. Ἑλληνικοῦρος Δ.Μ. ἔλεγε τόσα πολλά, ὥστε τώρα ποὺ τὸν θυμᾶμαι σημειώνω ὅσα κράτησα στὴ μνήμη μου ἀπὸ τὰ ἄπειρα ποὺ εἶχα ἀκούσει. Θ' ἀναφέρω μερικά, ἔτσι σὰν δείγματα τῆς ἑλληνιστικῆς ἱκανότητος τοῦ φίλου μου, ποὺ δυστυχῶς τώρα εἶναι μακαρίτης, ὥστε δὲν κινδυνεύω νὰ τὸν ἀντιμετωπίσω.

—Μὲ συγχωρεῖτε Νῖκο, ποὺ σᾶς δέχομαι εἰς τὴν α ὐ λ α ί α ν τοῦ σπιτιοῦ μου, διότι μέσα αἱ κυρίαι ἔχουν πάλιν ἐ κ κ α θ ά ρ ι σ ι ν. Ἄλλως ἐδῶ κάθημαι πάντοτε ὅταν μένω ο ἴ κ ο θ ε ν.

—Μὲ αὐτὰς τὰς κυρίας πρέπει νὰ ἔχῃ κανεὶς ἰ ώ δ ι ο ν ὑπομονήν.

—Βλέπετε τὸ κηπάριόν μου ! Ἔχω δύο ἀειθαλῆ ἐσπεριδοειδῆ, δηλαδὴ μίαν μηλέαν καὶ μίαν σ υ κ ο μ ω ρ ί α ν. Καὶ εἰς τὸν τοῖχον ἔχω κ ι ρ σ ο ύ ς.

—Τὴν κυρίαν μου, μόλις τὴν πρωτοεῖδα, τῆς ἔδωσα ἀμέσως ἀ μ ο ι β α ί α ν ὑπόσχεσιν γάμου.

—Μοῦ ἔκαμαν τότε ἕνα πολυτελέστατον γεῦμα, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Ἀμφιτρύων καὶ ἡ Ἀμφιτρίτη μοῦ ἔ β γ α λ α ν τ ὰ π ά ν δ ε ι ν α.

—Εἶχαν κάτι ὀρεκτικώτατα θαλασσινά, ἰδίως ὀ σ τ ρ α κ ι ά ν.

—Ἐμένα πολλάκις μὲ ἐμολυβοσκόπησαν ἂν θέλω νὰ γίνω βουλευτής. Μ' ἔφθασαν εἰς τὰ ἔσχατα. Ἀλλὰ ἐγὼ ὑγρὸν ἠγόρασα.

—Τί θέλετε νὰ γίνω κι' ἐγὼ κλειδοκύμβαλον ἀλαλάζον;

—Ἕνας ἀνηψιός του, ὁ καϋμένος, εἶχε νόσον τοῦ φάρυγγος κατόπιν γρίπης μετ' ἐπιτροπῆς.

—Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι εἶμαι τόσον ἐργατικός, ὥστε καὶ κλινήρης πηγαίνω τακτικὰ εἰς τὴν δουλειάν μου.

—Μοῦ ἀρέσουν πολὺ τὰ ταξίδια. Ἰδίως τὴν νύκτα μὲ ἕνα ἀτμόπλοιον ἡλιόλουστον.

—Τὸ παιδί μου ἐπέτυχε πάντοτε εἰς τοὺς διαγωνισμούς. Ἔχει ἄλλως τε λαμπρὸν καθηγητὴν ἕνα διοπτροφόρον μὲ γυαλιά.

—Εἰς τὴν ξενητειὰν ποὺ βρέθηκε ἔλεγε ὅτι ἦτο πολὺ δυστυχής. Εἶχε πάθει ὀσταλγίαν.

—Εἰς τὴν ἐξοχήν του, ἐπειδὴ εὑρίσκετο μακρυά, εἰς τὴν ὀροφὴν ἑνὸς βουνοῦ, ἐπήγαινε ἐπὶ ὀνίσκου.

—Διὰ νὰ ἐννοήσῃ κανεὶς μερικὰ πράγματα πρέπει νὰ πάῃ εἰς τὸ μαντεῖον τῶν ἀδελφῶν.

—Εἰς τὸν ἰατρόν του παρουσιάσθη μίαν ἡμέραν πολὺ τρομαγμένος, διότι τοῦ εἶπαν, ὅτι πρέπει νὰ ἐξετάσῃ τὴν ποίησίν του. Καὶ ὁ ἰατρὸς ἐφοβήθη ἐπικύρωσιν τοῦ ἤπατος.

Ἀπὸ τὸν τελευταῖον σεισμὸν μόλις ἠσθάνθη τὴν ἰσχυροτέραν ἡδονήν.

—Διηγεῖτο ὅτι εἰς μίαν διαδήλωσιν τῆς Σύρου ἐσφύριζαν ὅλαι αἱ καπνοσύριγγες τῶν ἀτμοπλοίων καὶ ἐργοστασίων.

—Μοῦ ἔλεγεν, ὅτι, ὅταν πεθάνῃ, δὲν θέλει μήτε ἄνθη μήτε ἐπιτήδειον.

—Δι' ἕνα ἀνταγωνιστήν του εἶπεν ὅτι δὲν εἶναι ἄξιος νὰ λύσῃ οὔτε τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδειγμάτων του.

Ἐτίμα ἰδιαιτέρως τὸν πηδαλιοῦχον τοῦ Πειραιῶς, τὸν Ἅγιον Σπυρίδωνα.

—Διηγεῖτο: Ἕνα βράδυ ποὺ ἐπήγαινα περίπατο... ἔχων ὑπὸ μάλης τὴν κυρίαν μου...

—Αὐτὸς ὁ δικηγόρος ὁμιλεῖ ὡς ἀπὸ στρίποδος.

—Διὰ ν' ἀναγκάσω τὸν τάδε νὰ πληρώσῃ ἕνα παλαιὸν χρέος τοῦ ἔγραψα μὲ τὴν ὑπογραφήν μου μίαν ἀνώνυμον ἐπιστολήν.

—Μόνον καπνοδόχοι ἀπὸ καουτσούκ διατηροῦν φρέσκον τὸν καπνὸν καὶ τὰ τσιγάρα.

—Κάτω εἰς τὴν ἐπαρχίαν, ἔλεγεν, οἱ συμπολῖται μου τόσον μὲ ἀγαποῦν, ὥστε σκέπτονται νὰ μοῦ κάμουν εἰς μίαν πλατεῖαν τὴν περιτομήν μου.

Μιὰ μέρα βρεθήκαμε παρέα μερικοὶ φίλοι καὶ μαζί μας ἦταν καὶ ὁ ἀγαπητός μας Δ.Μ. καὶ μιλούσαμε γιὰ μερικοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἔχουν τὴ μανία νὰ καταστρέφουν τὶς λέξεις ἢ ν' ἀλλάζουν τὴ σημασία τους. Καὶ ἀναφέραμε μερικὰ παραδείγματα, ὄχι βέβαια ἀπὸ τὰ δικά του. Ἔξαφνα τὸν πιάσανε τὰ γέλια:

—«Ἀκοῦστε, μᾶς εἶπε, τί μοῦ συνέβη κάποτε μὲ μίαν ὑπηρέτριάν μου. Ὅταν τῆς ἔδωκα τὸν μισθόν της, τὸν συνώδευσα μὲ τὴν συμβουλὴν νὰ μὴν τὰ ἐξοδεύσῃ, ἀλλὰ νὰ τὰ καταθέσῃ εἰς μίαν τράπεζαν».

—Ἐγὼ κύριε, ἀπήντησε, μόλις πάρω τὰ χρήματα, τὰ πηγαίνω ἀμέσως εἰς τὸ μαιευτήριον.

Καὶ ἐγελοῦσε μέχρι δακρύων. Καὶ ἐμεῖς ἀκόμη περισσότερο.

Ν. Α.

«...Ἔτος προόδου...»

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. **Σ. ΠΗΛΟΥ**

....Εἶναι νύχτα... μιὰ ἥσυχη, ὁλοφώτεινη, παραμυθένια νύχτα... Τὸ φεγγάρι γλυστρᾷ ἀνάλαφρα πάνω στὴν ἀστροκέντητη ἀπεραντωσύνη τοῦ οὐρανοῦ... ἐνῷ κάτω γαληνεμένη ἡ θάλασσα καλωσορίζει φιλόξενα τὶς μικρὲς φεγγαριάτικες ἀχτίδες πού, παίζοντας, φτειάχνουν στὴν ἀγκαλιά της στενὰ χρυσαφένια δρομάκια, πλάϊ στὶς φτωχικὲς ψαρόβαρκες ποὺ γυρίζουν φορτωμένες στὸ λιμάνι...

Σκοτεινὴ ἡ πόλη ὁλόγυρα... Κουρασμένη... παραδομένη στῆς νύχτας τὴ σιγαλιά, καθὼς τὰ κλειστὰ σπίτια της ὑψώνονται ἐδῶ κι' ἐκεῖ σὰν γραφικὰ κάστρα παραμυθιοῦ...

Κάπου-κάπου τὸ γάβγισμα ἑνὸς σκύλου ταράζει τὴν νυχτερινὴ γαλήνη.... Μά, ξαναγίνεται γρήγορα σιωπή, σὰν νὰ νεκρώνεται ἀπότομα ἡ πλάση...

Τώρα ἕνα ἐλαφρό, δροσερὸ ἀεράκι ἔρχεται νὰ κυνηγήσῃ τὰ πεσμένα φύλλα τῶν δένδρων, συνθέτοντας ἔτσι ἕνα χαριτωμένο μαρσάκι ποὺ ἀκκομπανιάρει τὴ νυχτερινὴ ἡσυχία.....

...Εἶναι νύχτα...

Μιὰ νύχτα παράξενη, ποὺ ἄλλοτε σὲ πλημμυρίζει ἔκσταση καὶ ρεμβασμό, κι' ἄλλοτε σοῦ βαραίνει τὰ βλέφαρα γιὰ ν' ἀποκοιμηθῇς.

...Εἶναι νύχτα...νύχτα προχωρημένη... Κι' εἶμαι μονάχος στὸ τετράγωνο γραφειάκι μου μὲ συντροφιὰ ἕνα ποτήρι καφὲ κι' ἕνα τσιγάρο... Ναί! Εἶμαι μονάχος, μ' ἀνοιχτὰ τὰ δύο παράθυρα τοῦ γραφείου μου, ἀπ' ὅπου μπαινοβγαίνουν πρόσχαρες οἱ ἀχτίδες τοῦ φεγγαριοῦ.

...Ξάφνου μέσα στὴ νυχτερινὴ σιγαλιὰ ἀντηχεῖ μιὰ φωνή... μιὰ φωνοῦλα ἀδύνατη, γλυκειά, χαριτωμένη...

Ἕνα μωρὸ ξύπνησε ἀπ' τὸ διπλανὸ σπίτι καὶ γυρεύει φαγητό... Ἀκούω θόρυβο στὴν κάμαρά του... Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο τὸ νυσταγμένο νανούρισμα ἀπ' τὴ μαμά του...

«Ὕπνε ποὺ παίρνεις τὰ μικρὰ...
Ἔλα!... Πάρε καὶ τοῦτο!!!...».

Μά, μέσα σὲ ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα, συμβαίνει φαίνεται κάτι ἀναπάντεχο... Κοιμᾶται δηλαδὴ ἡ... μαμά του, καὶ συνεχίζει τὸ νανούρισμα ὁ χορτασμένος μπέμπης:

«...Νάνι του, νανάκια του...
Νᾶγουν τὰ ζοντάκια του!!!...».

...Ἔτσι ἀποκτῶ ἕνα καινούργιο σύντροφο στὴ μοναξιά μου... Τὸν μικρὸ καντα-δόρο τῆς νύχτας....

Ἡ καρδιά μου σκιρτᾷ, καθὼς φέρνω στὴ θύμησή μου τὸ δικό μου μπέμπη... Ποιὸς ξέρει ἄρά γε!!! Κοιμᾶται;

Ἀφήνω ἔτσι τὸ χαρτὶ καὶ τὸ στυλογράφο... Καὶ πλησιάζω στὸ παράθυρο, ἀκουμπώντας τὰ χέρια μου στὸ πρεβάζι του...

...Κάτω ὁ δρόμος... Ἕνας γραφικός, ἀσφαλτοστρωμένος δρόμος ποὺ λούζεται μέσα στὸ φῶς τῶν ἠλεκτρικῶν λαμπτήρων... Ἕνα σκηνικὸ ἕτοιμο... ἕτοιμο γιὰ τὴν πρώτη πράξη τῆς νύχτας. Ἐρημιά... Διαβάτης κανείς...

Στὴν πιάτσα οἱ ὁδηγοὶ ἔχουν ἀποκοιμηθῇ γέρνοντας στὸ μπροστινὸ κάθισμα τοῦ αὐτοκινήτου τους...

Ποῦ εἶναι ὁ πρωταγωνιστὴς τοῦ ἔργου; Ποιός;

Μιὰ γάτα μονάχα διασχίζει μ' ἀργά, κουρασμένα βήματα τὸ δρόμο καθέτως...

Κάνω νὰ μπῶ μέσα ν' ἀνάψω ἕνα τσιγάρο ὅταν ἀπὸ μακριὰ ἀντηχοῦν βήματα... ποὺ ὁλοένα πλησιάζουν...

Κι' εἶναι βήματα σταθερά, ἀνδρικά, σ' ἕνα ὁμοιόμορφο ρυθμό... Αὐτὸ μοῦ κάνει ἐντύπωση... Σκύβω τότε τὸ κεφάλι ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ στὸ ἀπέναντι σταυροδρόμι διακρίνω κάτω ἀπὸ τὰ φῶτα ἕνα παλληκάρι, μὲ τὰ χέρια πίσω, νὰ περπατᾷ στὴ μέση τοῦ δρόμου....

Εἶναι ἕνας ἀστυφύλακας... Εἶναι ὁ πρωταγωνιστὴς τοῦ νυκτερινοῦ ἔργου... ἕνας περήφανος μάγος ποὺ τὸν φοβοῦνται τὰ σκοτάδια καὶ τὸν τρέμουν οἱ σκιές...

Τόνε βλέπω καὶ χαίρουμαι... Τόνε βλέπω καὶ τὸν καμαρώνω... Σὰν παληὸς Ἄρχοντας θρύλων μοιάζει ἔτσι ὅπως τὸν φωτίζουν τὰ τέσσαρα φῶτα τοῦ δρόμου...

Πόσο θἄθελα νὰ τὸν φωτογραφίσω!!!...

Ἕνας ἀστυφύλακας... «Ὁ ἀστυφύλακας τῆς γειτονιᾶς μου»... Ἐτοῦτος εἶναι ὁ τίτλος τοῦ ἔργου μέσα στὸ ὁποῖο πρωταγωνιστεῖ... Προχωρεῖ λεβέντικα μὲ τεντωμένο τὸ κορμί... Δὲν βιάζεται, δὲν νυστάζει, δὲν στέκει νὰ ξαποστάσῃ...

Πεντακάθαρος, νηφάλιος, ἀποφασιστικὸς δίνει μὲ τὴν ἐλπιδοφόρα παρουσία του τὴν σωστὴ ἔννοια τῆς τάξεως καὶ τῆς ἀσφαλείας, μέσα στὴ σύγχυση τῆς ἐποχῆς μας...

Ἐπάνω του συνήθως ξεσποῦν οἱ μπόρες κι' οἱ ἀναποδιὲς τῆς βιοπάλης... Μά, τὶς ἀντιμετωπίζει καρτερικά... Ὑποταγμένος στὴν περίεργη μοῖρα του...

Ὢ! ὁ καλός μου ὁ συνάδελφος!!! Ἂν ἔλειπεν αὐτὸς δὲν θἄταν τόσο ἥσυχη αὐτὴ ἡ νύχτα... Δὲν θὰ κοιμόντουσαν ξέγνοιαστοι τόσοι συνάνθρωποί μου ὁλόγυρα...

...Τώρα βρίσκεται ἀκριβῶς κάτω ἀπ' τὸ παράθυρό μου... Σηκώνει τότες τὸ κεφάλι κατὰ μένα καὶ μὲ χαιρετᾷ καλόκαρδα... Ὕστερα συνεχίζει τὸ δρομολόγιό του στὸν ἴδιο πάντα ρυθμό...

Τὰ βήματά του ὁλοένα ἀπομακρύνονται...ὥσπου δὲν ἀκούγονται πιά... Αὐτὸ μοῦ προξενεῖ κακό... Μοῦ φέρνει μιὰ μελαγχολία... Νοιώθω πιὸ ἔντονα τὴ μοναξιά μου... Γυρίζω πίσω στὸ τραπέζι μου καὶ ἐπιχειρῶ νὰ ξαναφέρω στὴ θύμησή μου ἐτούτη τὴν εὐεργετικὴ σκιὰ ποὺ πλανιέται στοὺς δρόμους ἀδιάκοπα, πρόθυμος νὰ θυσιασθῇ γιὰ τοὺς ἄλλους...

Ὁ ἀστυφύλακας!!! Μιὰ στολή... ἕνα νούμερο... ἕνας ἄνθρωπος σὰν ὅλους τοὺς ἄλλους ποὺ κατοικοῦν αὐτὴ τὴν πόλη....

Μά, πόσο παράξενη ἡ δουλειά του...

Δὲν ὑπάρχει τομέας τῆς κοινωνικῆς ζωῆς ποὺ νὰ μὴ τὸν γεμίζῃ μὲ τὴν παρουσία του....

Στὸ γέννηση ἑνὸς παιδιοῦ... στὰ παιχνίδια του... στὸ μεγάλωμά του... Στὸ διάβα ἑνὸς ἄνδρα... στὶς προσδοκίες του... στοὺς προσανατολισμούς του... Στὶς χαρὲς καὶ στὶς λύπες τῶν συνανθρώπων του... Στὸ θάνατο... Στὴ λύπη... Στὸ δρόμο... Στὸ σχολεῖο... Στὴν ἀγορά... στὸ θέατρο... παντοῦ αὐτός...

Ἡ σκιὰ τῆς κοινωνίας!!!

Πολλοὶ δὲν τὸν προσέχουνε... Ἄλλοι θυμώνουν κάπου-κάπου μαζί του...

Κι' ὅμως!!! Αὐτὸς δὲν παραπονιέται γιὰ τίποτε... Δὲν κάμπτεται... Δὲν λυγίζει... Ἐξακολουθεῖ πάντα νὰ ὑπηρετῇ τοὺς συνανθρώπους του μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη...

Στὴ δίωξη καὶ στὴν καταστολὴ τοῦ ἐγλήματος ἰδιαίτερα διακρίνεται... Ἔχει περιορίσει τὴν ἐγκληματικότητα σὲ πολὺ χαμηλὰ ἐπίπεδα... Οἱ κακοποιοὶ τὸ ξέρουν αὐτὸ καλά... Κι' εἶναι ὁ μόνος ποὺ φοβοῦνται....

Κάθε μέρα οἱ ἐφημερίδες γράφουν γιὰ ἐπιτυχίες τῆς Ἀστυνομίας στὸν τομέα τῆς διώξεως τοῦ ἐγκλήματος...

Κλέπται... διαρρῆκται...λωποδῦται...ἐκβιασταὶ... προσβολεῖς τῶν ἠθῶν...

ἀπατεῶνες... καὶ χίλιοι δυὸ ἄλλοι... Αὐτοὶ φτειάχνουν ἕνα ἀπέραντο ἐχθρικὸ στράτευμα, ποὺ ψάχνει νἄβρῃ εὐκαιρία νὰ βλάψῃ τοὺς συνανθρώπους του...

Ὅμως δὲν τὰ καταφέρνει... Γιατὶ ἀπέναντι στὸ ἀδυσώπητο αὐτὸ στράτευμα τοῦ σκοταδιοῦ καὶ τοῦ ὑποκόσμου στέκει κάποιο ἄλλο στράτευμα, λιγώτερο ἐντυπωσιακὸ μὰ ἀπείρως πιὸ ἱκανό... Εἶναι οἱ φρουροὶ τοῦ νόμου... οἱ κυνηγοὶ τοῦ ἐγκλήματος... τὰ ὄργανα τῆς τάξεως... Εἶναι ὁ ἀστυφύλακας ποὺ ἀγρυπνεῖ... καὶ στέκει ἐμπόδιο σὲ κάθε παράνομη ἐπιδίωξη...

Μὴν εἶναι τάχα μόνον αὐτό;

Μέσα στῆς τροχαίας κυκλοφορίας τὸν τρομερὸ χείμαρρο πάλι αὐτός... Ὁ γνωστὸς τροχονόμος... Στωικός, εὐγενικός, ἀκούραστος... Δίνει τὴ μάχη τῆς ζωῆς...

Ἀποφασιστικὰ ἀγωνίζεται... Καὶ φέρνει μὲ θαυμαστὴ ἐπιδεξιότητα σὲ πέρας τὴν ἀποστολή του...

Τί ὀφείλουν οἱ ἄνθρωποι σ' αὐτὸν εἶναι γνωστό... Δὲν χρειάζεται νὰ ὑπογραμμίσω τὶς ὑπηρεσίες του... Ὁ ἀστυφύλακας.... Παντοῦ αὐτός... Εἴτε στὴν ἀγορανομία ὑπηρετεῖ, εἴτε στὸν τουρισμό, εἴτε στὸ νόμισμα παντοῦ ὁ ἴδιος... Μεγάλος, ὡραῖος, πολύτιμος...

Καὶ πιὸ πολὺ ἐκεῖνος τῶν τμημάτων τάξεως... Αὐτὸς μοῦ ἀρέσει πιὸ πολύ... Μὲ πλημμυρίζει συγκίνηση... Μοῦ γεννᾷ αἰσιοδοξία...

Μά, καὶ πάλι... Δὲν σταματᾷ ἐδῶ ἡ ἀστυνομικὴ δραστηριότης.

Στὴν προχτεσινὴ παρέλαση τῆς 25ης Μαρτίου ἡ Ἀστυνομικὴ Σχολὴ παρουσίασε μίαν ἄλλη ὄμορφη ὄψη τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

Τὸν δόκιμο Ὑπαστυνόμο... Τὸν δόκιμο Ἀρχιφύλακα... Τὸν δόκιμο Ἀστυφύλακα...

Τί λεβεντιά!!! Τί παράστημα! Πόση ἀκρίβεια στὶς κινήσεις! Πόση στρατιωτικὴ χάρη...

Μὲ σταθερὸ βῆμα, εὐσταλεῖς, πεντακάθαροι, πανέμορφοι οἱ μαθηταὶ τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν ἀπέσπασαν τὰ ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα τοῦ πλήθους...

Μπροστὰ ἡ Φιλαρμονικὴ τῆς Ἀστυνομίας... ἕνα ἄλλο διαλεχτὸ αὐτὸ κομμάτι τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος... ἕνα εὔοσμο λουλούδι στὸ πλούσιο ἀστυνομικὸ περιβόλι...

Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων διανύει τὸ πιὸ δημιουργικὸ ἔτος τῆς ἱστορίας της... Παντοῦ διακρίνεται... Ἅπλωσε τὸν εὐεργετικό της ἴσκιο πρὸς κάθε κοινωνικὴ κατεύθυνση... Καὶ προκάλεσε τὸ θαυμασμό...

Ἡ Ἄμεσος Δρᾶσις... Ἀστυνομικὴ Ὑπηρεσία εἶναι ἐτούτη ἢ στρατιὰ ἀγγέλων ἀγάπης ποὺ πλημμυρίζουν τὴν πόλη χαρούμενα μηνύματα καὶ φέρνουν τὴ χαρὰ καὶ τὴ δικαίωση;

Ἡ Ἄμεσος Δρᾶσις... Πολλὲς φορὲς μιλήσαμε γι' αὐτήν... Ἀλλὰ τὴν μνημονεύουμε καὶ πάλι μὲ θαυμασμό... Γιατὶ ἡ ἀπόδοσή της φτειάχνει τὴν νεώτερη ἀστυνομικὴ ἱστορία καὶ τὴν γράφει μὲ λουλουδιασμένα γράμματα στὶς καρδιὲς τῶν πολιτῶν...

Καὶ σταματοῦν ἐδῶ τὰ ἀστυνομικὰ πεπραγμένα; Μπά... Δὲν σταματοῦν πουθενά... Γιατὶ οἱ ἄνδρες τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος δὲν περιορίζονται στὰ στενὰ πλαίσια τῶν ἀστυνομικῶν τους καθηκόντων.

Παράδειγμα αὐτὸ τὸ περιοδικό, ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας, ἡ ἀστυνομικὴ λογοτεχνία, ὁ ἀστυνομικὸς κινηματογράφος, ἡ καλλιτεχνικὴ ἀστυνομικὴ δραστηριότης, ὁ ἀθλητισμὸς στὴν Ἀστυνομία Πόλεων.

Ὁ ἀθλητισμὸς στὴν Ἀστυνομία!!! Πολλὲς καὶ μεγάλες οἱ ἐπιτυχίες τῶν ἀθλητικῶν ἀστυνομικῶν ὁμάδων... Στὸ στίβο, στὸ ποδόσφαιρο, στὸ βόλλεϋ, στὸ μπάσκετ...

Γερὲς ψυχὲς σὲ γερὰ κορμιά... Δύναμις...

Ἔτσι ἐπιθυμῶ νὰ κλείσω αὐτὴ τὴ σύντομη ἀστυνομικὴ ἀνασκόπηση μὲ μιὰ

λακωνικὴ ἀνακοίνωση τοῦ Τμήματος Σωματικῆς Ἀγωγῆς τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων:

«Κατόπιν αἰτήσεως τοῦ Σκοπευτικοῦ Συλλόγου Βόλου, ὁ κ. Ἀρχηγὸς τοῦ Σώματος ἐνέκρινε τὴν μετάβασιν τῆς Ἀστυνομικῆς Σκοπευτικῆς Ὁμάδος εἰς Βόλον καὶ συμμετοχὴν ταύτης εἰς τοὺς ἐκεῖσε τελεσθέντας Σκοπευτικοὺς ἀγῶνας τῆς 17 καὶ 18 τρέχοντος μηνός.

Τὰ διεξαχθέντα ἀγωνίσματα καὶ τὰ ἐπ' αὐτῶν ἐπιτευχθέντα ἀποτελέσματα ἔχουσιν ὡς ἑξῆς:

Α΄. Πολεμικὸν τυφέκιον πρηνηδὸν ἀπὸ ἀποστάσεως 300 μέτρων.

1) Ὑπαρχ.	Τριανταφυλλόπουλος	Νικόλαος	ἐπιτυχίαι	177/ 200
2) Ἀστυφ.	Φωτόπουλος	Γεώργιος	»	163/ 200
3) Ἀρχ.	Καλφακάκος	Δημήτριος	»	163/ 200

Β΄. Περίστροφον 0,38 ἀπὸ ἀποστάσεως 25 μέτρων.

1) Ἀστυφ.	Γκίνης	Σπυρίδων	»	269/ 300
2) Ἀστυν. Β΄.	Κρύος	Βασίλειος	»	261/ 300
3) Ἀστυφ.	Σεργεντάνης	Ἰωσὴφ	»	261/ 300

Γ΄. Τυφέκιον 0,22 ἀπὸ ἀποστάσεως 50 μέτρων.

α) Ἐκ τῆς στάσεως τοῦ ὀρθίως βάλλοντος.

1) Τσαοῦτος	Νικόλαος	Σκοπευτ. Συλλόγου Βόλου	»	318/ 400
2) Κουτσοῦκος	Ἰωάννης	» » »	»	317/ 400
3) Ἀστυφ.	Φωτόπουλος	Γεώργιος	»	317/ 400

β) Ἐκ τῆς στάσεως τοῦ γονυπετῶς βάλλοντος.

1) Ὑπαρχ.	Τριανταφυλλόπουλος	Νικόλαος	»	355/ 400
2) Βουτσινᾶς	Σπυρίδων	Σκοπευτ. Συλλόγου Βόλου	»	350/ 400
3) Ἀστυφ.	Φωτόπουλος	Γεώργιος	»	333/ 400

γ) Ἐκ τῆς στάσεως τοῦ πρηνοῦς βάλλοντος.

1) Ὑπαρχ.	Τριανταφυλλόπουλος	Νικόλαος	»	386/ 400
2) Ἀστυφ.	Φωτόπουλος	Γεώργιος	»	379/ 400
3) Ἀρχιφ.	Δαλιάνης	Παναγιώτης	»	372/ 400

Δ΄. Σύνολον τριῶν στάσεων (Ὀρθίως-Γονυπετῶς-Πρηνηδόν).

1) Ὑπαρχ.	Τριανταφυλλόπουλος	Νικόλαος	»	1050/1200
2) Ἀστυφ.	Φωτόπουλος	Γεώργιος	»	1029/1200
3) Κουτσοῦκος	Ἰωάννης	Σκοπευτ. Συλλόγου Βόλου	»	992/1200

Γενικὴ βαθμολογία.

1) Ὁμὰς Ἀστυνομίας	Βαθμοὶ	91
2) Ὁμὰς Σκοπ. Συλλόγου Βόλου	»	37

Μετὰ τὸ πέρας τῶν ἀγώνων ἔλαβε χώραν τελετὴ ἀπονομῆς βραβείων εἰς τὴν λέσχην ἀξιωματικῶν τῆς πόλεως Βόλου. Κατὰ τὴν τελετὴν παρέστησαν ἅπασαι αἱ Στρατιωτικαὶ καὶ Πολιτικαὶ Ἀρχαὶ τῆς πόλεως.

Τὰ μέλη τῆς Ἀστυνομικῆς Σκοπευτικῆς Ὁμάδος ἐνεποίησαν ἀρίστην ἐντύπωσιν εἰς τὸ Βόλον τόσον ἀπὸ ἀπόψεως πεπολιτισμένης συμπεριφορᾶς ὅσον καὶ ἀπὸ ἀπόψεως παραστάσεως, διότι ἡ στολὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἐτύγχανεν ἄγνωστος εἰς τὸ μεγαλύτερον ποσοστὸν τῶν κατοίκων τῆς πόλεως».

Ναί! Δὲν εἶναι ψέμμα... Τὸ 1962 βρῆκε τὴν Ἀστυνομία Πόλεων σὲ ὀργασμὸ ἀποδόσεως... Εἶναι γι' αὐτὴν ἕνα ἀκόμα ἔτος προόδου καὶ ἐπίπονης δουλειᾶς στὴν ὑπηρεσία τῶν Ἑλληνικῶν ἰδεωδῶν.

Τὸ μέλλον προοιωνίζεται ὁλόλαμπρο καὶ δημιουργικό.

Ἂς ἐργασθοῦμε ὅλοι, καθένας στὸν τομέα του, γιὰ νὰ ἀξιοποιήσουμε τὰ ἀστυνομικὰ ἐπιτεύγματα τῶν τελευταίων ἐτῶν... Εἶναι χρέος καὶ καθῆκον μας.

Σ. ΠΗΛΟΣ

ΗΡΩΙΚΟ ΤΡΙΠΤΥΧΟ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β΄ κ. **Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Τέλειωσε τὸ διάβασμα ὁ παππούς, σκούπισε μὲ τὴν ἀνάποδη τοῦ χεριοῦ του δυὸ καυτὰ δάκρυα ποὺ κύλησαν στὰ μάγουλα λαμπυρίζοντας κι' ἀνακάθησε. Παράξενο ! Τότε μόνον κατάλαβε ὅτι εἶχε νυχτώσει κι' ὅτι ἀπὸ πάνω του στεκόταν ἡ γρηὰ γυναίκα του, φέγγοντας μὲ τὴ λάμπα τοῦ πετρελαίου γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ διαβάζει.

Κάτω τὸ Ψαροχώρι ἔμοιαζε μὲ καράβι χιλιόφωτο καὶ πολυτάξιδο. Τὰ παιδιὰ τοῦ σχολείου γύριζαν στὰ σοκκάκια μὲ πυρσοὺς κι' οἱ φωνὲς ἀπ' τὸ θούριο «Μαύρη εἶν' ἡ νύχτα στὰ βουνὰ» δόνιζαν ὁλόκληρη τὴν Ψαροχωρίτικη περιοχή. Πλάϊ στὸ γέρο—Παπανέστη καὶ τὴ γυναίκα του καθόταν ἀμίλητος ὁ ἔγγονός, μὲ τὸ κεφάλι κατεβασμένο καὶ τὰ μάτια ὑγρὰ ἀπὸ τὴ συγκίνηση. Κανένας δὲν μιλοῦσε.

—Θὰ κρυώσετε καὶ οἱ δυό, ἀκούστηκε ραγισμένη ἡ φωνὴ τῆς γερόντισσας. Ἔλα Γιωργῆ ! Πᾶρε τὸ παιδὶ ὅπως τόκανες τώρα καὶ μπᾶτε μέσα...

Σηκώθηκε τὸ παλληκάρι σὰν ἠλεκτρισμένο στὸ ἄκουσμα τῆς φωνῆς κι' ἔτεινε τὸ χέρι στὸν παππού.

—Ναί, πᾶμε μέσα γιατὶ θὰ κρυώσουμε, ψέλισε. Σήκω παππού ! Κουράγιο νὰ μοῦ διαβάσεις καὶ τ' ἄλλα δύο γράμματα...

Μπῆκαν ἀργὰ στὴν κάμαρη τοῦ νότου κι' ἡ γερόντισσα ἄναψε καὶ τὸ λυχνάρι. Τόβαλε σιμὰ στὴ λάμπα γιὰ νὰ δυναμώσει τὸ φῶς καὶ κάθησε ἀπορημένη.

—Δὲν τἄκουσα ἀπ' τὴν ἀρχὴ τὸ γράμμα, εἶπε σκεφτικὴ στὸν ἄντρα της. Γιατί, Γιωργῆ, δὲ μοῦ τὸ διάβασες ποτὲ αὐτὸ τὸ γράμμα ;

Δὲν ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ἔδωσε μόνο τἄλλα δύο γράμματα στὸ ἐγγονὸ καὶ ψιθύρισε βραχνά :

—Πάρτα καὶ διάβασέ τα μονάχος σου τώρα. Θάμπωσαν τὰ μάτια μου, παιδί μου, καὶ δὲν μπορῶ νὰ διακρίνω τὶς γραμμές...

Ἀστράφτουν τὰ μάτια τ' ἄγουρου παλληκαριοῦ ὅπως παίρνει τὰ γράμματα ἀπ' τὸ ρυτιδωμένο χέρι τοῦ παππού. Ἕνα τρίξιμο στὸ σεντούκι, ποὺ κάθισε βιαστικὴ ἡ γερόντισσα, κι' ἡ ἀπαλὴ φωνὴ τοῦ ἔφηβου ἀκούστηκε σταθερή :

Παιδί μου Νικόλα,

Δύο χρόνια πολεμᾶμε τοὺς ἄπιστους μέρα καὶ νύχτα, δυὸ χρόνια δὲν κάνουμε τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ περνᾶμε μιὰ κατὰ τὸ Γαλαξείδι καὶ μιὰ κατὰ τὸ Ἀνάπλι. Λαμπροφεγγίζουν τὶς νύχτες οἱ θάλασσες, κι' οἱ ποταμοί, Νικόλα, φυσᾶνε ἀγέρηδες ἀπὸ ὅλες τὶς μεριὲς ὅπως συχνοπερπατᾶμε στ' ἁγιασμένα μας χώματα κι' ἡ Τουρκιὰ φεύγει, ὅλο καὶ φεύγει στὸ διάβα μας, ἀφήνοντας πλούσιο τὸ χρυσάφι στὴ δική μας διάθεση.

Περνάω συχνὰ ἀπὸ τὸ Ζητούνι καὶ στέκομαι πάντα νὰ προσευχηθῶ στὴ ρεματιὰ ποὺ ἄφησε τὴ στερνή του πνοὴ ὁ πάππος σου, ὁ ἡρωικὸς ὁπλαρχηγὸς Μιχάλης Παπανέστης, ποὺ ὅλοι τὸν θυμοῦνται ἀκόμα. Πᾶνε δυόμισι χρόνια ἀπὸ τὸ σκοτωμὸ τοῦ παππού σου, παιδί μου, μὰ ὅλοι ὅσοι πολέμησαν ἀντάμα τὸν ἔχουν στὸ στόμα τους καὶ λένε τὰ χώρατά του. Ἀκόμα κι' ὁ κόντε Διονύσιος, ποὺ δὲν τὸν πολυσυμπαθοῦσε, μοῦ εἶπε χτὲς ἕνα ἀπ' τὰ χωρατὰ τοῦ μακαρίτη καὶ κοκκίνησαν τὰ λιθάρια τῆς Βουνιχώρας. Ἀκόμα κι' ὁ ἐπίσκοπος στὰ Σάλωνα μοῦ ἔδειξε τὸ καριοφίλι του σήμερα καὶ μοῦπε τὸν ὅρκο ποὺ ἔκαναν πάνω του ὅσοι νέοι πρωτόρχονταν ἀπ' τὴ Βενετιά, ἀπ' τὴ Μασσαλία, ἀπ' τὴ Βιέννη καὶ τὶς πόλεις τῆς Βαυαρίας. Τὸ μνῆμα του ἔχει χορταριάσει τώρα μὲ τὴν ἄνοιξη, ὁ ξύλινος σταυρός, πρᾶγμα παράξενο,

βρίσκεται στὴ θέση του ἀκόμα, καὶ τὸ κυπαρίσσι ποὺ φύτεψα πέρυσι ὅλο καὶ ἀψηλώνει, ὅλο καὶ ἀψηλώνει....

Συντροφιά μου στὸν πόλεμο εἶναι ὅλοι ὅσοι φύγαμε ἀπ' τὸ Παρίσι καὶ τὴ Γένοβα κείνη τὴ σκοτεινὴ νύχτα, πρὶν δυὸ χρόνια πάνω—κάτω. Εἴμαστε Ἕλληνες, Ἐγγλέζοι, Φραντσέζοι, Γερμανοὶ καὶ Ἰταλοί. Κανένας δὲν ἔπεσε στὴ μάχη ἀκόμα. Καὶ σοῦ λέω πὼς θυμᾶμαι σὰν νάταν προψὲς τὴ γλυκειά σου παιδικὴ μορφή, τὴ μορφὴ τῆς μητέρας σου καὶ τῆς Ἑλενας καὶ τὰ δάκρυα ὅλων μας. Σᾶς θυμᾶμαι κι' αὐτὸ μοῦ δίνει κουράγιο στὴ μάχη, ἀφοῦ διώχνοντας τοὺς Τούρκους θὰ γίνει μπορετὸ τ' ὄνειρό σας, νἄρθετε καὶ νὰ προσκυνήσετε τὸ χῶμα ποὺ γέννησε τὴ γενιά μας.

Ἅμα μεγαλώσεις, νὰ θυμᾶσαι πάντοτε πὼς εἴμαστε λαὸς καμωμένος ἀπ' τὸ Θεὸ νὰ ζῆ ἐλεύθερος. Ἀνήμερα θεριὰ ὅλοι ἐδῶ στὴν πατρίδα, ἔχουν ξεσηκωθῆ καὶ κτυπᾶνε ἀλύπητα τὸν τύραννο. Στὸ Μωρηᾶ βογγᾶνε οἱ λόγγοι καὶ οἱ ρεματιὲς ἀπ' τὸ θρῆνο τῶν ἄπιστων, στὴ Ρούμελη γεμίζουν οἱ χαράδρες ἀπὸ νεκροὺς καὶ λαβωμένους καὶ πᾶνε κοπαδιαστὰ τὰ λεφούσια τῶν αἰχμαλωτισμένων κατὰ τὰ Σάλωνα καὶ τὸν Ἔπαχτο. Πάνω κεῖ κατὰ τὴ Θεσσαλία συνεχίζεται ὁ ξεσηκωμός, καὶ στὴν Ἤπειρο δὲν ἀφήνουν ἡσυχους τοὺς Μπέηδες. Καίγονται οἱ ἁρμάδες στὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου, Νικόλα, τὸ Μεσολόγγι ἀστράφτει ὅμοια μὲ τὶς Θερμοπύλες καὶ τὴ Σαλαμίνα. Κι' ὅσο κι' ἂν σφάζουν οἱ Τοῦρκοι τοὺς χριστιανούς, ὅσο κι' ἂν ξεκληρίζουν πόλεις καὶ χωριά, ὁ ἀγώνας λάμπει ἀπὸ ὁμορφιὰ κι' ἡ δόξα στεφανώνει τὴ χώρα. Θὰ λευτερωθοῦμε ὅπως καὶ νάναι, παιδί μου, ἀκόμα κι' ἂν δὲν ἀπομείνει κανένας σὲ τοῦτο τὸν τόπο.

Ἔγραφε ὁ πάππος σου ἀπ' τὰ Γιάννενα, πρὶν γίνει ὁ μεγάλος ξεσηκωμὸς στὸν τόπο, ὅτι πολέμαγαν καὶ τραγουδοῦσαν. Τώρα ὅμως, παιδί μου Νικόλα, τὸ τραγούδι θεριεύει ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη, γίνεται ὕμνος καὶ προσευχὴ καὶ κάποτε θρῆνος σπαρακτικός. Περισσότερο τώρα τὸ τραγούδι γίνεται ὕμνος σ' ἐκείνους ποὺ ἔπεσαν, προμηνάει τὴ λευτεριὰ ποὺ πλησιάζει καὶ κάνει ὅλους ν' ἀνδρωθοῦν, ν' ἀδράξουν τὰ ὅπλα καὶ νὰ ριχτοῦν ἐνάντια στὸ σατανᾶ. Ἄκου παιδί μου τὸ μήνυμα τοῦ ξεσηκωμοῦ, ποὺ δὲν φεύγει ἀπὸ τὰ χείλη κανενός. Καὶ φαμίλια τραγουδιστάδων ὅπως εἴμαστε, φρόντισε νὰ μὴν ἀποξεχαστεῖ, νὰ τὸ τραγουδοῦν κι' ὅσοι ἔρθουν ὕστερα ἀπὸ μᾶς καὶ βροῦν λευτερωμένο τὸν τόπο :

Κρυφὰ τὸ λένε τὰ πουλιά, κρυφὰ τὸ λὲν τ' ἀηδόνια,
κρυφὰ τὸ λέει ὁ ἡγούμενος ἀπὸ τὴν Ἅγια Λαύρα.
—«Παιδιά, γιὰ μεταλάβετε, γιὰ ξεμολογηθῆτε.
«Δὲν εἶν' ὁ περσινὸς καιρὸς κι' ὁ φετεινὸς χειμώνας.
Μᾶς ἦρθε ἡ γι' ἄνοιξη πικρή, τὸ καλοκαίρι μαῦρο,
γιατὶ σηκώθη πόλεμος καὶ πολεμᾶν τοὺς Τούρκους.
Νὰ διώξουμ' ὅλη τὴν Τουρκιὰ ἢ νὰ χαθοῦμε οὖλοι !

Καὶ τοῦτο τὸ τραγούδι μιλάει γιὰ τὸν ξεσηκωμό, παιδί μου Νικόλα :

Ἕνα μικρὸ καράβι μαζώνει τὰ πανιά,
ἀνοίγει τὴν παντιέρα καὶ πόλεμο ζητᾶ.
Ζητᾶ τὸν Ἅγιο Τάφο καὶ τὴν Ἁγιὰ Σοφιά !
Κι' ἀκόμα θὰ ζητήσει τὸν Πατριάρχη μας,
ὁποῦ τὸν ἐκρεμάσαν γιὰ τὸ ἰνάτι μας.

*

Καμπάνες θὰ χτυπήσουν πάν' στὰ καμπαναριά,
νὰ σκάσουν οἱ χοτζάδες ἀπάνω στὰ τζαμιά.
Κι' ὅσοι Χριστὸν πιστεύουν καὶ τὸν δοξάζουνε,
τὸν Τοῦρκο λογαριάζουν νὰ τὸν μοιράζουνε...

Πάντα νὰ θυμᾶσαι, Νικόλα, πὼς δὲν πᾶνε χαμένα ἐκεῖνα ποὺ ὁ Ἀδαμάντιος Κοραῆς καὶ ὁ Ρήγας ὁ Φεραῖος ἄφησαν γιὰ τὴ γενηά μας. Ἄφησαν σπόρους καρπερούς, καλλιέργησαν γόνιμη γῆς, μίλησαν σὲ καρδιὲς στοχαστικές, σὲ πνεύματα ἀνήσυχα καὶ ἡρωικά. Πάντα νὰ θυμᾶσαι πὼς τὰ μοναστήρια κι' οἱ σπηλιὲς κι' οἱ κατακόμβες γέννησαν τὸν τωρινὸ ξεσηκωμό, πὼς θέριεψαν τὸ φρόνημα, πὼς τὸ συντήρησαν τόσους αἰῶνες, γιὰ νὰ ὁλοκληρωθῆ τώρα τὸ θαῦμα τὸ μεγάλο. Ποτὲ μὴ ξεχάσεις, Νικόλα, ὅτι αὐτὸ ποὺ γίνεται ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τῆς Ἑλλάδας τὸ χρωστᾶμε περισσότερο σὲ λίγους ἀποφασισμένους ἐμπόρους καὶ διανοούμενους, σὲ λίγους ἡρωικοὺς «συνωμότες», ποὺ, ξεκινώντας ἀπὸ τὴν Ὀδησσό, τὸ Παρίσι καὶ τὴν Πόλη, ἔκαμαν τὸ «Ἑλληνόγλωσσο Ξενοδοχεῖο» καὶ ξεσήκωσαν τὴ Γραικιὰ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ ζυγοῦ τῆς τυραννίας...

Τοῦτος ὁ πόλεμος, παιδί μου, ἐτοῦτος ὁ ξεσηκωμός, δὲν ἔχει προηγούμενο σ' ὁλάκαιρη τὴν πλάση. Ἀνταμώνονται σταυροὶ καὶ πετραχήλια μὲ τὸ τσεκούρι καὶ τὸ καριοφίλι, ράσα καὶ εἰκονίσματα μὲ λερὲς φουστανέλλες κι' ὅρκους γιὰ τὴ λευτεριὰ ἢ τὸ θάνατο, ὕμνοι στὸ θεὸ μὲ τραγούδια γιὰ τὸ ξεσκλαβωμό. Τραγούδια, πρὸ πάντων τραγούδια γιὰ τὸ θρίαμβο καὶ τὴ νίκη, τραγούδια λυπητερὰ καὶ πονεμένα γιὰ τὰ βάσανα καὶ τὸ χαμό, τραγούδια γιὰ τὶς ὁμορφιὲς τῆς ζωῆς στὰ νυχτοήμερα ποὺ περνᾶμε. Κι' εἶναι, Νικόλα, πολλὲς οἱ ὁμορφιὲς στὰ βουνὰ τῆς πατρίδας, ἄνοιξη καὶ χειμώνα καὶ καλοκαίρι καὶ χινόπωρο, μεγάλος ὁ πόνος γι' αὐτοὺς ποὺ χάνονται, ἀπέραντη ἡ χαρὰ ὅποτες διώχνουμε τοὺς Τούρκους ἀπόνα τόπο. Γενηὰ τραγουδιστάδων ὅπως εἴμαστε ὅλοι, θὰ σοῦ γράψω ἐδῶ τὸ τραγούδι γιὰ τὸν ἀφανισμὸ τῆς μεγάλης στρατιᾶς τῶν Τούρκων, μήπως κι' ἀποξεχαστεῖ καὶ δὲν τὸ βροῦν οἱ ἀπογόνοι :

Φύσα ματῖστρο δροσερὲ κι' ἀέρα τοῦ πελάου,
νὰ πᾶς τὰ χαιρετίσματα στοῦ Δράμαλη τὴ μάννα.

*

Τῆς Ρούμελης οἱ μπέηδες, τοῦ Δράμαλη οἱ ἀγάδες,
στὰ Δερβενάκια κοίτονται, στὸ χῶμα ξαπλωμένοι.
Στρῶμα' χουνε τὴ μαύρη γῆς, προσκέφαλα λιθάρια,
καὶ γι' ἀπανωσκεπάσματα τοῦ φεγγαριοῦ τὴ λάμψη.

*

Κι' ἕνα πουλάκι πέρασε καὶ τὸ συχνορωτᾶνε :
«—Πουλί, πῶς πάει ὁ πόλεμος, τὸ κλέφτικο ντουφέκι ;».
«—Μπροστὰ πάει ὁ Νικηταρᾶς, πίσω ὁ Κολοκοτρώνης,
«καὶ παραπίσω οἱ Ἕλληνες μὲ τὰ σπαθιὰ στὰ χέρια».

*

Γράμματα πᾶνε κι' ἔρχονται στῶν μπέηδων τὰ σπίτια.
Κλαῖνε τ' ἀχούρια γι' ἄλογα καὶ τὰ τζαμιὰ γιὰ Τούρκους,
κλαῖνε μαννοῦλες γιὰ παιδιά, γυναῖκες γιὰ τοὺς ἄντρες...

.....

Ὅταν λευτερωθῆ ὁ τόπος, Νικόλα, πρέπει τοῦτο τὸ ξεσήκωμα νὰ γενεῖ τρανὸ παράδειγμα γιὰ τὴν Οἰκουμένη. Πρέπει νὰ μιλήσουν οἱ ἄνθρωποι ὅλης τῆς γῆς γιὰ τὴν ἀπόφαση τῶν σκλαβωμένων νὰ λευτερωθοῦν ἢ νὰ πεθάνουν, πρέπει νὰ βροῦν στὸν ἀγώνα μας ὁμοιότητα μ' ὅλους τοὺς ἀγῶνες ποὺ ἔκαμε ἡ φυλὴ τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ τὸν Ὅμηρο μέχρι σήμερα. Πρέπει νὰ βροῦν ὁμοιότητα καὶ πρὸ πάντων σ υ ν έ χ ε ι α, συνέχεια στὸ πνεῦμα καὶ στὴν ψυχὴ καὶ στὴν πράξη !! Ἀλλοιῶς θὰ μᾶς ἀδικήσουν, πίστεψέ το. Ἂν οἱ ἄνθρωποι δὲν παραδειγματισθοῦν ἀπὸ τὴν ἀτσαλένια προσπάθεια ποὺγινε στὰ τετρακόσια χρόνια, ἂν δὲν μπορέσουν νὰ πλησιάσουν τὴν Ἅγια Λαύρα, τὴν Ἀλαμάνα καὶ τὴ Γραβιὰ καὶ τὸ Μεσολόγγι καὶ τὴν Τριπολιτσὰ

καὶ τὸ Βαλτέτσι κι' ὅλες τὶς γωνιὲς τῆς γῆς μας, δυστυχία στὴν ἀνθρωπότητα παιδί μου. Ὅμως γιὰ τοῦτα ὅλα θὰ σοῦ πῶ μὲ ἄλλο μου γράμμα ἢ ὅταν ἀνταμωθοῦμε. Τώρα, ἀκούω τὸ θρῆνο ἀπ' τὴ ρεματιὰ καὶ λέω ν' ἀποτελειώσω τὸ γράμμα... Ἄλλη φορὰ θὰ βρῶ τὴ δύναμη νὰ σοῦ πῶ περισσότερα ἀκόμα... Νὰ τί λέει ὁ θρῆνος γιὰ τὸ Μωρηᾶ, ποὺ ἐρημώθηκε ἀπ' τὸν Ἰμπραὴμ καὶ τὴν ἀραπιά του, παιδί μου Νικόλα :

Ὁ κοῦκος φέτος δὲ λαλεῖ, οὔτε καὶ θὰ λαλήσει,
παρὰ ἡ τρυγόνα ἡ θλιβερὴ τὸ λέει τὸ μοιρολόγι.
Φέτο μᾶς ἦρθεν ἀραπιὰ καὶ κόβει καὶ σκλαβώνει.
Ἐσκλάβωσαν μικρὰ παιδιά, γυναῖκες μὲ τοὺς ἄντρες,
καὶ ἐσκότωσαν λεβεντουριὰ καὶ καπεταναραίους...

Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἀποτελειώσω τὸ θρῆνο, Νικόλα, γιατὶ τὰ μάτια μου θαμπώθηκαν κι' ἡ καρδιά μου τρέμει, ἀπ' τὸ κρύο θαρρῶ... Ναί, ἀπ' τὸ κρύο παιδί μου κι' ὄχι ἀπὸ φόβο γιὰ τὴν τύχη τοῦ ἀγώνα μας, πίστεψέ το κι' αὐτό. Ἔχουν χιόνια τὰ βουνά, κλεῖσαν τὰ μονοπάτια ἀπὸ προψὲς καὶ τὰ τάματα στὶς ἐκκλησιὲς καὶ τὰ μοναστήρια ὅλο καὶ πληθαίνουν ἀπὸ τὶς μαννάδες καὶ τὶς ἀδελφὲς ἐκείνων ποὺ ἀγωνίζονται.

Νὰ κάνει ἡ μητέρα σου τάμα στὸ Χριστὸ ὅλο τὸ βιός μας γιὰ τὸ ξεσκλάβωμα τῆς πατρίδας καὶ γιὰ ν' ἀνταμώσουμε ὅλοι ζωντανοὶ καὶ λεύτεροι. Ἀπ' τὸν Μιχάλη τὸν ἀδερφό σου λάβε χαιρετίσματα. Φεύγει αὔριο προυνὸ γιὰ τὸ Μεσολόγγι μ' ἕνα εὐγενῆ Ἐγγλέζο, ἕνα χλωμὸ κι' ὅμορφο παλληκάρι, ποὺναι καὶ ποιητής. Θαρρῶ τὸν λένε Μπάϋρον...

Ὁ πατέρας σου
Γεώργιος Παπανέστης

.....
.....
.....

Φεύγει ἡ νύχτα στὸ Ψαροχώρι, ἀχνολαλᾶνε οἱ πετεινοί, καὶ τ' ἄγουρο τὸ παλληκάρι δὲν παύει νὰ ρωτάει καὶ νὰ ξαναρωτάει τὸν παππού, ἀγρυπνισμένο ὅπως κοίτεται στὴν κάμαρα τοῦ νότου. Μὰ τοῦτο τὸ ρώτημα τοῦ παλληκαριοῦ, ποὺ ἐπαναλαμβάνεται γιὰ τέταρτη φορὰ τώρα, κάνει τὸ Γιωργῆ Παπανέστη νὰ πεταχτῆ ἀπ' τὴ στρωμνή του :

—Καὶ γιατὶ παππού δὲν ἔγραψε περισσότερα ὁ πατέρας σου στὸ γράμμα του ; Γιατὶ δὲν λέει τίποτα γιὰ τά τόσα χρόνια ποὺ ἔζησε ;

—Σοῦ εἶπα καὶ σοῦ ξανάειπα, πὼς δὲν χρειαζόταν νὰ γράψει περισσότερα ὁ πατέρας μου, ἀπαντάει μὲ θυμὸ ὁ γέρο—Γιωργῆς. Κατάλαβέ το, παιδί μου, μιὰ καὶ καλή ! Ὅλα ὅσα ἔγιναν τὸ κατόπιν, ἀλλὰ καὶ ὅσα λένε τὰ δύο πρῶτα γράμματα τῆς γενηᾶς μας, ἔχουν αὐτὸ τὸ νόημα, αὐτὸ ποὺ λακωνικὰ ἔγραψε ὁ πατέρας μου στὸ χαρτί του. Ἅμα κατορθώσεις νὰ τὸ χωνέψεις αὐτό, τότε κατάλαβες τὴ μοῖρα τῆς φυλῆς μας, τὴ μεγαλωσύνη τοῦ λαοῦ μας, σ' ὅλες τὶς ἐποχές.....
.....,

Ἀνακάθεται τὸ παλληκάρι στὴ στρωμνή του καὶ ξεδιπλώνει γι' ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ τρίτο γράμμα μουδιασμένα. Διαβάζει καὶ ξαναδιαβάζει, κι' οἱ λέξεις ἀρχίζουν σιγὰ—σιγὰ νὰ παίρνουν τεράστιες διαστάσεις, γίνονται ἱστορία καὶ θρῦλος καὶ ζωή, μ' ὅλο ποὺ σχηματίζουν λιγοστὲς σειρὲς στὴ μέση τοῦ κιτρινιασμένου χαρτιοῦ :

Γιέ μου Γεώργιε

Εἶπε ὁ ταπεινὸς ψαλμῳδὸς ἐτούτη τὴν προσευχὴ στὸ Θεό του :

«Συνέσεισας τὴν γῆν καὶ συνετάραξας αὐτήν· ἴασον τὰ συντρίμματα αὐτῆς ὅτι ἐσαλεύθη....».

Οἱ Ἕλληνες, καὶ μαζί τους ὁ κόσμος ὁλόκληρος, Γεώργιε, ἔκαμαν αὐτὴ τὴ διαπίστωση, ὕστερα ἀπὸ τὸ θαῦμα τοῦ 1821 :

«Τὸ χάσμα π' ἄνοιξ' ὁ σεισμός,
εὐθὺς ἐγιόμισ' ἄνθη!!!....»

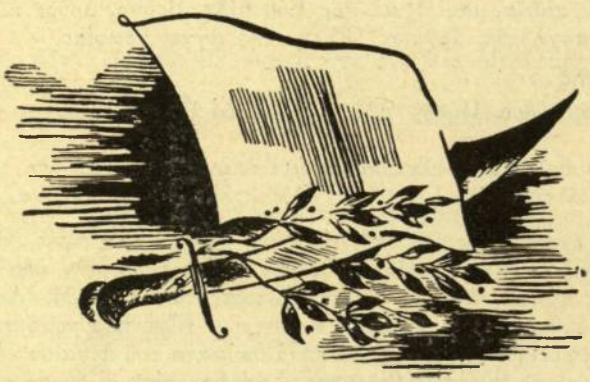
Ὁ πατέρας σου
Νικόλαος Παπανέστης

Μεγάλο τὸ νόημα, παιδί μου, ἀκούγεται ραγισμένη ἡ φωνὴ τοῦ Γιωργῆ, ὅπως τὸ παλληκάρι στέκεται ἀκόμα παραξενεμένο. Μεγάλο καὶ τρανὸ καί... καὶ... ποιητικὸ κατὰ πὼς λένε οἱ διαβασμένοι. Πᾶψε νὰ παραξενεύεσαι μὲ τὴ λιγόλογη γραφὴ τοῦ κύρη μου, πᾶψε νὰ μὲ ρωτᾶς καὶ γιὰ τὶς χρονολογίες ποὺ γράφτηκαν τὰ δύο τελευταῖα γράμματα τῆς γενηᾶς μας. Τ' ἀποξέχασαν φαίνεται παιδί μου, νὰ βάλουν ἡμερομηνίες, τ' ἀποξέχασαν καὶ τίποτα ἄλλο... Βλέπεις, ὁ κύρης μου δὲν θέλησε νὰ μ' ἀφήσει πιὸ πολλά, νὰ μοῦ εἰπεῖ γιὰ τὴ λευτεριὰ ποὺ ἦρθε στὸν τόπο μας, γιὰ τόσους καὶ τόσους κατοπινοὺς ἀγῶνες ποὺ μεγάλωσαν τὴν πατρίδα μας... Δὲν θέλησε ὁ κύρης μου νὰ μοῦ γράψει κανένα κατοπινὸ τραγούδι, γενηὰ τραγουδιστάδων καθὼς εἴμαστε νὰ τραγουδᾶμε ὅσα γενῆκαν ἀπ' τή ξεσκλαβωμὸ ὥς τὰ σήμερα.

Ὅμως τὰ ξέρω τὰ κατοπινὰ τραγούδια, παιδί μου, τοὺς ξέρω καὶ τοὺς ἀγῶνες τῆς φυλῆς μας ὅλους... Πολλὰ μοῦ εἶπε ὁ πατέρας... ἔζησα καὶ γὼ πολλὰσ τὰ ὀγδόντα πέντε μου... Πάρε τώρα, παιδί μου, καὶ γράψε κάτω ἀπὸ τὶς γραμμὲς τοῦ κύρη μου αὐτὰ ποὺ θὰ σοῦ πῶ... Γράψε :

«Κι' ἂν πέσαμε σὲ πέσιμο πρωτάκουστο
καὶ σὲ γκρεμὸ κατρακυλήσαμε
ποὺ πιὸ βαθὺ καμμιὰ φυλὴ δὲν εἶδε ὡς τώρα,
εἶναι γιατὶ μὲ τῶν καιρῶν τὸ πλήρωμα,
ὅμοια βαθὺ ἓν ἀνέβασμα μᾶς μέλλεται
πρὸς ὕψη οὐρανοφόρα.

ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν

Εὐφράνορος.

Πάροδος τῆς πλατείας Πλαστήρα, στὸ Παγκράτι.

Ὁ Εὐφράνωρ, Κορίνθιος ἀγαλματοποιὸς ζωγράφος καὶ συγγραφεύς, ἤκμασε περὶ τὰ μέσα τοῦ 4ου π.Χ. αἰῶνος στὴν Ἀθήνα κι' ἦτο μαθητὴς τοῦ Ἀρίστονος. Ζωγράφισε τὴ Στοὰ τοῦ Ἐλευθερίου Διός, στὸ Κεραμεικό, μὲ τοὺς 12 θεούς, καθὼς καὶ τὸν Θησέα μετὰ τῆς Δημοκρατίας καὶ τοῦ Δήμου.

Εὐφρονίου.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ὁδὸ Ριζάρη καὶ τελειώνει στὸ Ἄλσος Συγγροῦ (Κουπόνια).

Ὁ Εὐφρόνιος, διάσημος Ἀθηναῖος ἀγγειογράφος καὶ ἀγγειοπλάστης, ἤκμασε περὶ τὸν 5ον π.Χ. αἰῶνα, μαζὶ δὲ μὲ τοὺς Εὐθυμίδη, Βρῦγο, Δοῦρι κ.ἄ. ἐκπροσωποῦν τὴν καλύτερη ἐποχὴ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς ἀγγειογραφίας.

Εὐφροσύνης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πύλου 92, κοντὰ στὸν Ἅγιο Γεώργιο τῆς Ἀκαδημίας Πλάτωνος.

Κατὰ τὴν μυθολογία, ἡ Εὐφροσύνη, μιὰ ἀπὸ τὶς Χάριτες, ἦτο, κατ' ἄλλους μέν, κόρη τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυνόμης, κατ' ἄλλους δὲ τοῦ Ἐρέβους καὶ τῆς Νυκτός.

Ἐφέσου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν 210, μιὰ στάσι μετὰ τὴν ὁδὸ Ἁγ. Μελετίου.

Ἡ Ἔφεσος ἦτο μιὰ ἀπὸ τὶς σημαντικώτερες πόλεις τῆς Μ. Ἀσίας καὶ βρισκόταν κοντὰ στὶς ἐκβολὲς τοῦ ποταμοῦ Καΰστρου. Εἶχε περίφημο ναὸ τῆς Ἀρτέμιδος, ὁ ὁποῖος ἐθεωρεῖτο ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ ἑπτὰ θαύματα τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Ὁ Ἡρόστρατος, κάτοικος τῆς Ἐφέσου, θέλοντας ν' ἀποθανατίσῃ τ' ὄνομά του, τὸ 356 π.Χ., ἔβαλε φωτιὰ στὸ ναό, τὸν ὁποῖο ἀργότερα ἀνοικοδόμησεν ὁ Χειρομοκράτης καὶ τελικὰ κατεδάφισεν ὁ Μ. Κωνσταντῖνος.

Ἡ Ἔφεσος κατέχει ἐξέχουσα θέσι στὴν Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, γιατὶ

ἡ ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἱδρυθεῖσα ἐκκλησία της συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν ἑπτὰ ἐκκλησιῶν τῆς Ἀποκαλύψεως. Στὴν Ἔφεσο, τὸ 431 π.Χ, συνῆλθεν ἡ 3η Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ἡ ὁποία κατεδίκασε τὴν αἵρεσι τοῦ Νεστορίου. Κοντὰ στὴ θέσι τῆς ἀρχαίας Ἐφέσου, ἡ ὁποία τὸν 3ον π.Χ. αἰῶνα εἶχε περὶ τοὺς 230.000 κατοίκους, βρίσκεται σήμερα τὸ χωριὸ Ἁγιασολούκ, τὸ ὁποῖο λέγεται καὶ Παλαιὰ Ἔφεσος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν Νέαν Ἔφεσον (Σκαλανόβα), ποὺ βρίσκεται στὸ μυχὸ τοῦ κόλπου τῆς Ἐφέσου (Ὁμώνυμοι ὁδοὶ ὑπάρχουν καὶ σ' ἄλλες συνοικίες).

Ἐφέσου Διονυσίου (βλέπε καὶ ὁδὸν Διονυσίου Ἐφέσου).

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κεδρηνοῦ 15, ὄπισθεν τῶν φυλακῶν Ἀβέρωφ.

Ἐκτὸς στὸν ὁμώνυμο μάρτυρα τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος ἐμαρτύρησε στὴν Ἔφεσο τὴν ἐποχὴ τοῦ Δεκίου (201-251 μ.χ), ὀφείλει τὴν ὀνομασία καὶ στὸν Μητροπολίτη τῆς Ἐφέσου, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 21, Διονύσιον, ὁ ὁποῖος, συνοδικὸς ὤν, ἀπαγχονίσθηκε μαζὶ μὲ τὸν Γρηγόριον τὸν Ε'.

Ἐφεσίων.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἡρακλειδῶν 44, κοντὰ στὸν Ἅγιο Ἀθανάσιο τοῦ Θησείου.

Ἐφέστιοι Θεοὶ ἢ Ἑστιοῦχοι, ἐλέγοντο οἱ οἰκογενειακοὶ θεοί, οἱ προστατεύοντες τὴν οἰκία καὶ τὸ δίκαιο τῆς ξενίας. Ἀντιπροσωπευτικώτεροι ἀπὸ τοὺς θεοὺς αὐτοὺς ἦσαν ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Ἑστία.

Ἐφήβων Ἀθηναίων (βλέπε Ἀθηναίων Ἐφήβων).

Ἐφταλιώτου.

Πάροδος τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Ἁγίας Σοφίας καὶ Εὐξείνου Πόντου, στὴν Ν. Σμύρνη.

Ὁ Ἐφταλιώτης Ἀργύρης (λογοτεχνικὸ ψευδώνυμο τοῦ διηγηματογράφου καὶ ποιητοῦ Μιχαηλίδου Κλεάνθους), γεννήθηκε τὸ 1849 στὴν Μήθυμνα (Μόλυβος) τῆς Λέσβου καὶ πέθανε τὸν 1924 στὸ Αἴξ Λὰ Πὲν τῆς Γαλλίας. Μαζὶ μὲ τὸν Ψυχάρη καὶ τὸν Πάλλη ἀγωνίσθηκε γιὰ τὴν ἐπικράτησι τῆς δημοτικῆς, τόσο στὴ ποίησι καὶ τὸ πεζὸ λόγο, ὅσο καὶ στὶς ἐπιστημονικὲς πραγματεῖες. Ἔγραψε πολλὰ ἔργα μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸ «Μαρῖνος Κοντάρας», ποὺ γυρίστηκε κινηματογραφικὴ ταινία. Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ γνωστὰ ποιήματα τοῦ Ἐφταλιώτη, τὸ «τραγούδι τοῦ ἀργαλειοῦ» ἔγινε τραγούδι ἀληθινὸ ποὺ πρωτοτραγούδησε ἡ Σοφία Βέμπο.

Ἐφύρας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀχαιῶν 37, κοντὰ στὴ πλατεῖα Μερκούρη (τέρμα λεωφ. γραμμῆς Φιλοπάππου).

Κατὰ τὴν μυθολογία ἡ Ἐφύρα ἦτο κόρη τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Θέτιδος καὶ σύζυγος τοῦ Ἐπιμηθέως.

Ἐχελιδῶν.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς 157, στὴ Δημοτικὴ ἀγορά.

Αἱ Ἐχελίδαι ἦσαν Δῆμος τῆς ἀρχαίας Ἀττικῆς καὶ βρισκόταν κοντὰ στὸ σημερινὸ Νέο Φάληρο. Τὴν ὀνομασία αὐτὴ πῆρε ἀπὸ τὸν ἥρωα Ἔχελον. Ὁ Στέφανος Βυζάντιος ἀναφέρει ὅτι στὸ Δῆμο Ἐχελιδῶν ἐτελοῦντο, κατὰ τὴ γιορτὴ τῶν Παναθηναίων, γυμνικοὶ ἀγῶνες.

Ζαγορᾶς.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Φειδιππίδου 29, δεξιὰ στὸ τέρμα Ἀμπελοκήπων.

Πρόκειται γιὰ τὴ γνωστὴ κωμόπολι τῆς Ἐπαρχίας Βόλου, τοῦ νομοῦ Μαγνησίας, ἡ ὁποία, λόγῳ τῶν φυσικῶν της καλλονῶν καὶ τοῦ ἐξαιρετικοῦ κλίματος, συγκεντρώνει πολλοὺς παραθεριστάς. Ἀπὸ τὶς γύρω ἀρχαιότητες καὶ τὰ ἐρείπια,

προκύπτει ὅτι ἡ Ζαγορὰ ὑπάρχει ἀπὸ πολλοὺς αἰῶνες. Κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα ὑπῆρχεν ἐκεῖ τὸ «Ἑλληνομουσεῖον», περίφημο γιὰ τὴν ἐποχή του σχολεῖο. Λέγεται ὅτι σ' αὐτὸ εἶχε φοιτήσει καὶ ὁ Ρήγας Φεραῖος.

Ζαγορίων.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Λιοσίων 158, στὰ Θυμαράκια.

Τὰ Ζαγόρια, περιοχὴ τῆς Ἠπείρου, Β.Α. τῶν Ἰωαννίνων, ἀποτελοῦνται ἀπὸ 46 χωριά, τὰ γνωστὰ Ζαγοροχώρια, ποὺ φημίζονται γιὰ τὶς φυσικὲς των καλλονὲς καὶ τὰ πλούσια δάση των. Ἐπειδὴ ἡ περιοχὴ εἶναι ἄγονη, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς κατοίκους ξενητεύονται, ἀπὸ τὰ παληὰ τὰ χρόνια. Ἀρκετοὶ ἀπ' αὐτοὺς διεκρίθησαν στὰ γράμματα καὶ τὸ ἐμπόριο καὶ βοήθησαν μὲ δωρεὲς καὶ κληροδοτήματα τὴν γενέτειρά τους, ὅπως οἱ Γ. Γεννάδιος, Χρ. Κλωνάρης, Ν. Δούκας, Σεμιτέλος κ.ἄ.

Ζαγρέως.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἰκαριέων 9, ὄπισθεν τοῦ ἐργοστασίου Ἀεριόφωτος.

Ὁ Ζαγρεύς, γυιὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Περσεφόνης, ἦτο θεὸς τῶν Ὀρφικῶν. (Ὀρφικοὶ ἐλέγοντο οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Ὀρφισμοῦ, θρησκευτικῆς αἱρέσεως, ποὺ εἰσῆλθε στὴν Ἑλλάδα τὸν 7ον π.Χ. αἰῶνα, ὡς ὀργιαστικὴ λατρεία τοῦ Διονύσου). Ὁ μῦθος τοῦ Ζαγρέως ἀπετέλεσε σημαντικὸν μέρος τῆς λατρείας τῶν Ὀρφικῶν.

Ζαΐμη.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Στουρνάρα 18, ὄπισθεν τοῦ Πολυτεχνείου.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὴν ὁμώνυμη ἱστορικὴ οἰκογένεια τῶν Καλαβρύτων, τῆς ὁποίας πολλὰ μέλη, ἀπὸ τὸν 17ον αἰῶνα, προσέφερον πολλὰς ὑπηρεσίας στὴν πατρίδα μας, ὅπως οἱ : Ἀσημάκης, Ἀνδρέας, Θρασύβουλος, Ἀλέξανδρος κ.ἄ. (Ὁμώνυμοι ὁδοὶ ὑπάρχουν σὲ πολλὲς συνοικίες).

Ζαΐρη.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κατσαντώνη 16, κοντὰ στὸν Ἅγιο Γεώργιο Κατσιποδίου.

Ὁ Ζαΐρης Ἐμμανουήλ, σύγχρονος Ἕλλην ζωγράφος, γεννήθηκε στὴν Ἁλικαρνασσὸ τῆς Μ. Ἀσίας, τὸ 1878 καὶ ὑπῆρξε μαθητὴς τοῦ Γύζη. Πέθανε τὸ 1948 στὴ Μύκονο. Μεταξὺ τῶν καλυτέρων ἔργων του εἶναι : «Μετὰ τὴν θύελλαν», «Καλόγηρος» καὶ τὸ «Παιδὶ τοῦ δρόμου».

Ζακυαδῶν.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς 106, στὸ Γκαζοχώρι.

Οἱ Ζακυάδαι, ἀρχαιοτάτη φατρία τῆς Ἀττικῆς, ἐτέλουν τὴν λατρεία τῶν τριτοπατόρων (πρωτοπρογόνων) δαιμόνων. Στὸ μουσεῖο τῆς Ἀκροπόλεως φυλάσσεται τρίσωμο ἄγαλμα τῶν δαιμόνων αὐτῶν, τὸ ὁποῖον, πιστεύεται, ὅτι παριστάνει τοὺς τριτοπάτορες, οἱ ὁποῖοι ἐλατρεύοντο καὶ στὴν Ἀθήνα.

(Συνεχίζεται)

ΓΥΜΝΟ ΜΟΝΤΕΛΟ

Ὑπὸ Ὑπαστυν. Β' κ. **Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Τὰ πόδια μας φτερούγισαν. Τρέξαμε πρὸς τὰ ἐκεῖ κι' ἕνας ἀδυσώπητος ἀγώνας σῶμα πρὸς σῶμα ἄρχισε. Τὰ χτυπήματα ἔπεφταν μὲ δύναμη καὶ βογγητὰ διαδέχονταν τὶς κραυγές. Εὐτυχῶς δὲν χρειάστηκε καὶ πολὺ γιὰ νὰ βρεθοῦν ξαπλωμένοι στὸ πάτωμα οἱ τρεῖς μὲ τὰ πιστόλια. Μὰ ὁ τέταρτος, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὶς πυτζάμες, ἀγωνιζόταν σκληρὰ ἀκόμα. Ἡ δειλία ποὺ ἔδειξε στὸ κεφαλόσκαλο, πρὶν ἀπὸ λίγο εἶχε μεταβληθῆ σὲ ἡρωισμὸ τώρα καὶ χτυποῦσε δυνατὰ καὶ ἀλύπητα. Ἦταν χειροδύναμος κι' οἱ γραθιές του ἔπεφταν σὰν μολύβι. Χρειάστηκε νὰ βάλῃ ὅλη του τὴ δύναμη ὁ Γεωργίου γιὰ νὰ τὸν κυλίσῃ στὸ πάτωμα ὕστερα ἀπὸ δυὸ γερὲς κλωτσιές, ποὺ τὸν ἔκαναν νὰ μουγκρίζῃ σὰν ἀγρίμι.

Ἔβγαλα τὸ μαντήλι μου καὶ φτύνοντας σ' αὐτὸ ἕνα σπασμένο δόντι, ἔπιασα τὸν Γιαννόπουλο καὶ τὸν ἔβαλα νὰ καθήσῃ σ' ἕνα καναπέ. Πονοῦσε φοβερὰ στὸ στομάχι του καὶ τὸ πρόσωπό του ἦταν χλωμό. Ὁ Γεωργίου μὲ τὸ Γρίβα εἶχαν ἀποφύγει πολλὰ χτυπήματα καὶ προσπαθοῦσαν τώρα νὰ ἐπαναφέρουν στὶς αἰσθήσεις τοὺς τρεῖς κακοποιούς ποὺ παρέμειναν ἀναίσθητοι.

—Ποῦ εἶναι ὁ Κότσυφας ; μὲ ρώτησε ὁ Γεωργίου ἐνῷ ἔβαζε ὅλη του τὴ δύναμη γιὰ νὰ σηκώσῃ τὸν ἕναν.

Ἀλήθεια ! Ποῦ ἦταν ὁ Κότσυφας ; Δὲν ἄκουσε τὸ θόρυβο γιὰ ν' ἀνέβῃ ἐπάνω ;

—Δὲν τὸν εἴδατε ὅταν ἀνεβήκατε τὴν σκάλα ; ρώτησα φοβισμένος.

—Ὄχι ! Ζῇ τουλάχιστον ; Ποιὸς πυροβόλησε πρὶν δέκα λεπτά ;

—Ἀσφαλῶς ζῇ ! Τὸν ἄφησα νὰ προσέχῃ κάτω στὸ διάδρομο !

Ἀλλὰ πῶς, δὲν τὸν εἴδατε ! Δὲν μπήκατε ἀπὸ τὴν κεντρικὴ πόρτα ;

—Ἀπὸ τὴν πόρτα μπήκαμε. Μὰ ποιὸς πυροβόλησε πρὶν ἀπὸ λίγο ;

—Αὐτὸς μὲ τὶς πυτζάμες. Εὐτυχῶς ποὺ ἡ σφαῖρα χτύπησε στὸν τοῖχο.

—Δηλαδὴ καλὰ ποὺ ἀκούσαμε τὸν πυροβολισμὸ καὶ τρέξαμε ἀμέσως, εἶπε ὁ Γεωργίου πάλι. Μὰ... πῶς πέσατε στὴν παγίδα ;

—Μὴ μιλᾶς. Ἂν δὲν ἐρχόσαστε θὰ εἴμαστε κι' οἱ δυὸ μακαρίτες τώρα ! Τί κάνατε ἐπάνω στὸ ἄλλο σπίτι ;

—Δὲν ὑπάρχει τίποτα. Τὸ σπίτι στὸν ἀριθμὸ 28 εἶναι ἐντελῶς ἔρημο...

Στὸ μεταξὺ οἱ τρεῖς κακοποιοὶ εἶχαν συνέλθει. Μόνον ὁ Γιαννόπουλος παρέμεινε ζαρωμένος ἀκόμα στὸν καναπέ, μορφάζοντας ἀπὸ τοὺς πόνους ποὺ ἔνοιωθε στὸ στομάχι.

—Πονᾶς Γιαννόπουλε ; τὸν ρώτησα πλησιάζοντας. Θὰ πρέπῃ νὰ φύγῃς γιὰ τὸ σταθμὸ κι' ἐσύ, ἄμοιρο παιδί...

Κατώρθωσε μὲ πολὺ κόπο νὰ χαμογελάσῃ. Ἦταν ἕνα χαμόγελο πικρό, γεμᾶτο πόνο καὶ ἀγωνία. Ἔκανε μιὰ προσπάθεια καὶ σηκώθηκε.

—Δὲν θὰ πάω στὸ σταθμό, ψιθύρισε. Πέρασαν οἱ πόνοι...

Ἔκανε δυὸ βήματα καὶ βοήθησε τὸν ἄνθρωπο μὲ τὶς πυτζάμες νὰ σηκωθῇ. Ὕστερα πῆρε τὰ χαρτιὰ καὶ τὶς ταυτότητες ποὺ εἶχαν σωριαστῆ σ' ἕνα τραπεζάκι καὶ ἄρχισε νὰ διαβάζῃ :

—Β. Ἀρτέμης, χορευτής, ἐτῶν εἴκοσι ἐνηά !. Ἄ! Ἐσὺ εἶσαι ! Ὥστε δὲν εἶσαι μαζὶ μὲ τὴ Νάνσυ ἀπόψε... Ξανάχεις χορέψει σὰν τὸν ἀποψινὸ χορό ; Χά! Χά-χά ! !...

Πέταξε τὴν ταυτότητα τοῦ χορευτῆ στὸ πάτωμα καὶ πῆρε μιὰ ἄλλη :

—Γ. Λῶζος, φοιτητής !..., ξαναδιάβασε φωναχτά. ! Μπά, τὸ πουλάκι μου! Ἔτος γεννήσεως τὸ 1924 ! ! !

Τὴν ἄφησε καὶ πῆρε τὴν τρίτη :

—Α. Παναγιώτου, εἰσαγωγεύς, ἐτῶν σαράντα ἕξη ! Χά ! Χά ! Χά !... Τί γίνεται ἡ κυρία Λεφάκη ;

Εἶχα ἀγανακτήσει μὲ τὴ συμπεριφορὰ τοῦ Γιαννόπουλου. Φαινόταν ἀναστατωμένος καὶ τὰ λόγια του ἔμοιαζαν καθαρὰ σὰν παραμιλητό.

—Χά ! χά ! χά !... γέλασε δυνατὰ πάλι κρατώντας δύο ταυτότητες στὰ χέρια του καὶ τρικλίζοντας. Γιὰ κοιτάξτε! Πιὲρ Ντουζόν !... Ντουζόν ! ! !

Ἔνοιωσα κάτι σὰν ἠλεκτρικὸ ρεῦμα νὰ διαπερνᾶ τὸ κορμί μου στὸ ὄνομα τοῦ «Πιὲρ Ντουζόν». Ἄρπαξα τὴν ταυτότητα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Γιαννόπουλου καὶ τὴν κοίταξα. Ναί ! Ἦταν τῆς γαλλικῆς ἀστυνομίας καὶ εἶχε ἐκδοθῆ πρὶν δυὸ μῆνες ἀπὸ τὴν ἀστυνομία τῆς Μασσαλίας.

—Καλῶς ὡρίσατε κ. Πιέρ! φώναξε πάλι ὁ Γιαννόπουλος. Κάνατε καλὸ ταξίδι;

Τὸν τράβηξα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ἔβαλα νὰ καθήσῃ στὸν καναπέ.

—Πρόσεχέ τους Γεωργίου μαζὶ μὲ τὸν Γρίβα. εἶπα. Θὰ γυρίσω σύντομα.

Βγῆκα κι' ἄνοιξα τὸ διπλανὸ δωμάτιο. Ἀπόλυτη ἡσυχία βασίλευε ἐκεῖ. Ἔφυγα καὶ κατευθύνθηκα στὸ ἀπέναντι. Ἀνοίγοντας τὴ βαρειὰ πόρτα του ἔμεινα ἀκίνητος ἀπὸ κατάπληξη. Δὲν μποροῦσα νὰ πιστέψω στὰ μάτια μου γιὰ τὸ θέαμα ποὺ παρουσιαζόταν. Ὁλόκληρο τὸ δωμάτιο ἐκεῖνο ἦταν ἕνα χημικὸ ἐργαστήριο καὶ μιὰ βαρειὰ μυρουδιὰ ἀπὸ ἡρωίνη καὶ χασὶς ἦταν διάχυτη ἐκεῖ μέσα. Στὸν ἀνατολικὸ τοῖχο κρεμόταν ἕνα τηλέφωνο. Ἔτρεξα καὶ πῆρα ἀμέσως τὴν Ἀσφάλεια.

—Μήπως τηλεφώνησε ὁ κ. Διευθυντής ; ρώτησα τὸν Ὑπαστυνόμο Κοζανόπουλο.

—Εἶναι στὸ γραφεῖο του, μοῦ ἀποκρίθηκε. Εἶπε νὰ ἔρθετε γρήγορα ἐδῶ !

—Σύνδεσέ με παρακαλῶ ἀμέσως. Εἶναι ἀνάγκη.

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Διευθυντοῦ :

—Ἔλα!... Εἶπα νὰ ἔρθῃς ἀμέσως ἐδῶ !

—Κύριε Διευθυντά, εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ ἔρθετε ἐσεῖς ἐδῶ. Σᾶς τηλεφωνῶ ἀπὸ τὸ τελειότερο ἐργαστήριο ναρκωτικῶν ποὺ φαντασθήκατε ποτέ !...

—Ἀπὸ ποῦ τηλεφωνεῖτε κ. Σκαλιώτη ; ρώτησε ἥσυχα ὁ Διευθυντής.

—Ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Β. ἀριθ. 12.

—Πρόσεξε ! φώναξε τώρα δυνατά. Βρίσκεται ἐκεῖ ὁ Πιέρ. Γι' αὐτὸ εἶπα νὰ ἔρθῃς ἐδῶ ! Γιὰ νὰ πάρῃς δύναμη καὶ νὰ μὴ σοῦ διαφύγῃ!!

—Μὴν ἀνησυχῆτε γιὰ τὸν Πιὲρ κ. Διευθυντά. Εἶναι ἀνίκανος γιὰ κάθε ἀντίσταση. Τὸ ἴδιο κι' ὁ Παναγιώτου, ὁ χορευτὴς Ἀρτέμης κι' ἕνας φοιτητής. Ἔχω ὅμως τὴν...

Τὸ τηλέφωνο ἔκλεισε ἀμέσως.

Ἄφησα τὸ ἐργαστήριο καὶ κατέβηκα στὸν πρῶτο ὄροφο. Ἀναζήτησα παντοῦ τὸν Κότσυφα ἀλλὰ ἄδικα. Εἶχε ἐξαφανισθῆ. Πῆγα κι' ἄνοιξα τὸ δωμάτιο ποὺ εἶχα κλείσει τὸν «Γρηγόρη». Ἦταν ἄδειο καὶ τὸ μικρὸ φῶς ποὺ ἀναβόσβηνε ἦταν σβηστὸ τώρα. Φρίκη ! !

Βγῆκα τρέχοντας στὴν αὐλή. Ἡ αὐλόπορτα ἦταν ἀνοιχτὴ καὶ στὸ κατώφλι βρίσκονταν πεσμένα τὰ γάντια τοῦ Κότσυφα. Μαῦρες σκέψεις ἄρχισαν νὰ στριφογυρίζουν στὸ μυαλό μου τότε. Τὰ μελίγγια μου πήγαιναν νὰ σπάσουν.

Ἀπὸ τὴν λεωφόρο φάνηκε τὸ τζὶπ τοῦ Διευθυντοῦ. Ἀνέβαινε μὲ μεγάλη ταχύτητα τὴν ὁδὸ Β... καὶ τὰ φῶτα του ἦταν σβηστά. Περίμενα ὥσπου νὰ φτάσῃ κι' ἀνέφερα τὴν ἐξαφάνιση τοῦ Κότσυφα καὶ τοῦ «Γρηγόρη». Ὁ Διευθυντὴς ὅμως μὲ χτύπησε στὸν ὦμο :

—Πᾶμε, μοῦ εἶπε. Ἐξαφανίσθηκε γιὰ νὰ φέρῃ στὴν Ἀσφάλεια τὸ Γρηγόρη Ἀνανιάδη καὶ τὴ Ντόρα! Τὰ μάτια μου ἀλλοιθώρισαν.

—Πῶς εἴπατε κ. Διευθυντά ; Τὴν Ντόρα ; Πῶς ἔγινε καί...

—Ἀνέβασέ με στὸ ἐργαστήριο καὶ μετὰ θὰ τὰ ποῦμε. Ἀνυπομονῶ νὰ γνωρίσω τὸν φημισμένο «Πιέρ» ! !

Ἀνεβήκαμε γρήγορα τὰ σκαλιὰ καὶ μπήκαμε στὸ ἐργαστήριο. Ὁ Διευθυντὴς ἔμεινε μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα μόλις ἀνοίξαμε τὴν πόρτα.

—Μὴν πειράξῃς τίποτα ! εἶπε πιάνοντας τὸ χέρι μου. Πρέπει νὰ φέρω ἀμέσως τὸν Εἰσαγγελέα... Ἀκοῦς ; Μὰ τί κοιτάζεις ἔτσι ;

Εἶχα μείνει σκεφτικὸς κοιτάζοντας στὸν μικρὸ πάγκο τοῦ ἐργαστηρίου. Παράξενο ! Πρὶν πέντε λεπτὰ ὑπῆρχαν ἐκεῖ πάνω πράγματα ποὺ τώρα εἶχαν ἐξαφανισθῆ.. Τί μεσολάβησε ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἄφησα τὸ ἐργαστήριο γιὰ νὰ κατέβω στὸν πρῶτο ὄροφο καὶ νὰ δῶ γιὰ τὸν «Γρηγόρη» καὶ τὸν Κότσυφα ;

—Κύριε Διευθυντά, κάτι ἔγινε ἐδῶ μέσα, εἶπα. Νά. Ἐκεῖ στὸν πάγκο ἦταν μερικὰ πακέττα, κάτι μπουκάλια καὶ μερικὰ ἄλλα πράγματα ὅταν σᾶς τηλεφώνησα. Τώρα δὲν ὑπάρχουν. Ἀλλὰ ἂς δοῦμε καλύτερα...

Πῆγα ὡς τὸ δωμάτιο ποὺ βρισκόνταν οἱ ἄλλοι καὶ ρώτησα τὸν Γεωργίου :

—Βγῆκε κανεὶς ἀπὸ δῶ ὅσο ἔλλειπα ;

—Ὄχι ! ! Κάνετε γρήγορα ὅμως γιατὶ ὁ Γιαννόπουλος...

Κοίταξα τὸν Γιαννόπουλο. Ἦταν πεσμένος στὸν καναπὲ κι' ἀνάσαινε βαρειά. Τὰ χείλη του εἶχαν μελανιάσει

Γύρισα γρήγορα στὸν Διευθυντή. Τὸν βρῆκα νὰ τηλεφωνῇ στὸν Εἰσαγγελέα καὶ νὰ τοῦ τονίζῃ ὅτι ἦταν ἀνάγκη νὰ ἔρθῃ ἀμέσως. Πῆγα κοντά του.

—Ὑπάρχει καὶ πέμπτος ἄνθρωπος τῶν Λάβδα ἐδῶ μέσα, τοῦ εἶπα σιγανά. Ὁ Γεωργίου μοῦ εἶπε ὅτι δὲν μετακινήθηκε κανεὶς ἀπὸ κεῖ ποὺ τοὺς ἄφησα. Ἑπομένως κάποιος μπῆκε στὸ ἐργαστήριο κατὰ τὸ διάστημα ποὺ κατέβηκα γιὰ τὸν Κότσυφα.

Ὁ Διευθυντὴς συνοφρυώθηκε. Ἔρριξε μιὰ ἐρευνητικὴ ματιὰ πρὸς ὅλες τὶς πλευρὲς τοῦ ἐργαστηρίου καὶ τὸ βλέμμα του σταμάτησε σὲ μιὰ μικρὴ χωνευτὴ ντουλάπα. Ἦταν προσαρμοσμένη στὸν τοῖχο κι' ἔδειχνε γιὰ συνηθισμένο μέρος ποὺ βάζει κανεὶς διάφορα ψιλοπράγματα. Ἔβγαλε τὸ περίστροφό του καὶ προχωρώντας δύο βήματα πρὸς τὰ ἐκεῖ ἔδωσε μιὰ γερὴ κλωτσιὰ στὴν ντουλάπα. Ἕνα μεγάλο μέρος τοῦ τοίχου, σὲ μέγεθος πόρτας, ὑπεχώρησε καὶ μιὰ μικρὴ ἀποθήκη φάνηκε στὸ βάθος.

Μὲ τὸ περίστροφο προτεταμένο ἀκολούθησα τὸν Διευθυντή. Μπήκαμε μαζὶ στὴν ἀποθήκη καὶ γύρισα τὸν διακόπτη τοῦ ἠλεκτρικοῦ. Δύο ἄνθρωποι ἦταν στριμωγμένοι σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ μᾶς κοίταζαν τρομαγμένοι.

—Βγῆτε ἔξω ! πρόσταξε ὁ Διευθυντής.

Μᾶς ἀκολούθησαν χωρὶς νὰ φέρουν καμμιὰ ἀντίσταση. Ἦταν ἄοπλοι καὶ τὰ μόνα πράγματα ποὺ ὑπῆρχαν ἀπάνω τους ἦταν ἀρκετὰ χρήματα καὶ πολλὲς φωτογραφίες, ὅμοιες μὲ ἐκεῖνες ποὺ βρῆκα στὸν Κῶτσο καὶ στὴν Θαλῆ, στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Πειραιῶς. Μόνον ποὺ οἱ φωτογραφίες αὐτὲς παρίσταναν τὴν Ἔφη καὶ τὴν Ἀλίκη μὲ ἡλικιωμένους καὶ ἀξιοπρεπεῖς κυρίους σὲ πολὺ τρυφερὴ στάση, ἐνῷ ἐκεῖνες ποὺ βρῆκα στὸν Κῶτσο καὶ τὸν Θαλῆ παρουσίαζαν ἡλικιωμένες πλούσιες κυρίες στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Μπούκη, τοῦ Πουλίδη, τοῦ Κώτσου καὶ ἄλλων ἀγνώστων ὡς τότε ἀνθρώπων τῆς σπείρας τῶν Λάβδα...

Τὰ δύο ἐκεῖνα ἄτομα μᾶς ἦταν ἐντελῶς ἄγνωστα. Ὁ ἕνας ἦταν εἴκοσι ἕξ καὶ ὁ ἄλλος εἴκοσι ὀκτὼ χρόνων. Ἦταν τὰ μόνα πρόσωπα τῆς σπείρας ποὺ ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη παραδόθηκαν χωρὶς ἀντίσταση.

Τοὺς πήραμε καὶ βαδίσαμε πρὸς τὸ ἐργαστήριο. Πρὶν βγοῦμε στὸ διάδρομο

ἕνας θόρυβος ἀπ' τὸ δωμάτιο ποὺ βρισκόνταν ὁ Πιὲρ μὲ τοὺς ἀστυνομικοὺς μᾶς ἔκανε νὰ στραφοῦμε πρὸς τὰ ἐκεῖ. Τὴν ἴδια στιγμὴ φάνηκε ὁ Γρίβας νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ μέρος μας ἀναστατωμένος.

—Ὁ Γιαννόπουλος ἔπαθε κρίση ! φώναξε. Ἔπεσε λιπόθυμος !

Μπήκαμε στὸ δωμάτιο. Ὁ Γιαννόπουλος κοιτόταν στὸ πάτωμα ἀναίσθητος. Ἀνέπνεε βαρειὰ καὶ τὸ πρόσωπο τὸ παραμόρφωναν οἱ σπασμοί. Ὁ Διευθυντὴς ἔσκυψε καὶ τὸν ἀνασήκωσε λίγο. Ὕστερα τὸν ἄφησε, κουνώντας θλιμμένα τὸ κεφάλι του.

—Πᾶρτον Γρίβα, μὲ τὸν ὁδηγὸ καὶ βάλτε τον στὸ τζίπ, πρόσταξε. Πηγαίνετέ τον στὴν Κλινικὴ Δερέζα καὶ γυρίστε γρήγορα...

Σήκωσα τὸν Γιαννόπουλο, μαζὶ μὲ τὸν Γρίβα καὶ τὸν ὁδηγὸ τοῦ Διευθυντοῦ καὶ τὸν κατεβάσαμε στὸ τζίπ. Ὁ ὁδηγὸς ἅρπαξε τὸ τιμόνι καὶ τὸ αὐτοκίνητο ἐξαφανίστηκε πρὸς τὴν λεωφόρο. Ἕνα μαῦρο προαίσθημα μοῦ πλάκωνε τὴν καρδιὰ βλέποντας τὸ τζὶπ νὰ φεύγῃ, μὲ τὸν Γιαννόπουλο ἀναίσθητο στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Γρίβα .....

.....

Κοίταξα τὸ ρολόϊ μου. Ἡ ὥρα ἦταν τέσσερις καὶ μισὴ κι' οἱ πρωινοὶ διαβάτες εἶχαν ξεχυθῆ στοὺς δρόμους. Μιὰ κουκουβάγια ἀπ' τὸ ἀλσύλιο τοῦ Λυκαβηττοῦ ἐξακολουθοῦσε ἀκόμα τὸ μονόηχο θλιμμένο τραγούδι της. Ἡ νεροποντὴ εἶχε κοπάσει καὶ στὸν οὐρανὸ ἄρχισαν νὰ φαίνωνται μεγάλα γαλάζια κομμάτια καθὼς τὰ σύννεφα ὑποχωροῦσαν πρὸς τὸ νότο.

Ἀνέβηκα τρέχοντας τὶς σκάλες καὶ μπῆκα στὸ δωμάτιο μὲ τὴν τζαμόπορτα. Ὁ Πιὲρ ἄνοιγε τὴν ταμπακέρα του γιὰ νὰ καπνίσῃ τὸ δέκατο ἴσως τσιμπούκι κι' ὁ Παναγιώτου μὲ τὸν Λῶζο τὸ φοιτητὴ κάθονταν μὲ τὸ κεφάλι στηριγμένο στὸν τοῖχο. Ὁ χορευτὴς Ἀρτέμης σιγομιλοῦσε στὸν Διευθυντή, κι' οἱ δύο ἄνθρωποι τῆς κρύπτης ἔστεκαν βουβοί, μὲ τὸ κεφάλι κατεβασμένο.

Ἀπὸ κάτω ἀκούστηκαν βήματα ν' ἀνεβαίνουν στὶς σκάλες. Βγῆκα καὶ κοίταξα. Ἦταν ὁ εἰσαγγελεὺς μὲ τὸν Μένιο.

—Καλῶς ἤρθατε κ. Εἰσαγγελεῦ, φώναξε ἀπὸ πίσω μου ὁ Διευθυντής. Ἀπὸ δῶ, οἱ ἀξιότιμοι κύριοι... Δὲν πειράζει ὅμως. Θὰ σᾶς τοὺς συστήσω ἀργότερα. Ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ σᾶς συστήσω τὸν ἄρτι ἀφιχθέντα «Πιέρ», τὸν Πιὲρ Ντουζὸν ἢ ἐπὶ τὸ ἑλληνικώτερον τὸν Πέτρο Λάββα !

Ὁ εἰσαγγελεὺς δὲν μπόρεσε νὰ κρύψῃ τὸν θαυμασμό του :

—Ὥστε αὐτὸς αὐτὸς εἶναι ! Εἶπε κοιτάζοντας παράξενα τὸν Πέτρο Λάββα.

—Μάλιστα κύριε Εἰσαγγελεῦ. Οἱ ἄλλοι εἶναι ὅλοι τους γνήσιοι Ἕλληνες... Ἐλᾶτε ὅμως νὰ δῆτε τώρα ἕνα χημικὸ ἐργαστήριο, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ μόνον στὴν Κίνα καὶ στὶς Ἰνδίες λειτουργοῦν.

Πῆρε τὸν Εἰσαγγελέα ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ μοῦγνεψε νὰ τοὺς ἀκολουθήσω.

—Χαιρετισμοὺς ἀπὸ τὴ Δώρα Δελάκου, ψιθύρισε ὁ Μένιος ἐνῶ ἔφευγα γιὰ ν' ἀκολουθήσω τὸν Διευθυντὴ μὲ τὸν Εἰσαγγελέα. Εἶναι κατενθουσιασμένη μαζί σας...

Δὲν μπόρεσα νὰ γελάσω μὲ τὸ ἀστεῖο τοῦ Μένιου. Θυμήθηκα ὅμως τὴν κοπέλλα ποὺ πρὶν δύο ὧρες μὲ προκαλοῦσε κυνικώτατα. Καὶ πού, ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα ἔπεφτε στὰ πόδια μου, παρακαλώντας νὰ τὴν ἀφήσω νὰ κανονίσῃ ἕνα πολὺ σοβαρὸ καὶ ἐπεῖγον ζήτημα...

Μπῆκα μὲ τὸν Εἰσαγγελέα καὶ τὸν Διευθυντὴ στὸ ἐργαστήριο τῶν ναρκωτικῶν. Ὁ Εἰσαγγελεὺς τὸ περιεργάσθηκε κι' ὕστερα σταμάτησε στὴν δυτικὴ γωνιά.

(Συνεχίζεται)

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

ΤΑΜΕΙΟΥ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΜΗΝΟΣ ΜΑΡΤΙΟΥ 1962

Α) Κατὰ τὸν μῆνα Μάρτιον ἐ.ἔ. καὶ ἀπὸ 1—31 εἰς Ἀθήνας—Πειραιᾶ—Πάτρας καὶ Κέρκυραν :

1) Ἐξητάσθησαν ἀπὸ ἰατροὺς τῆς ἐκλογῆς των οἴκοι.....	1.748		Μέλη
2) Ἐξητάσθησαν εἰς ἰατρεῖα τῆς ἐκλογῆς των	1.775		»
3) Εἰσήχθησαν εἰς νοσοκομεῖα καὶ κλινικὰς τῆς ἐκλογῆς των....	247		»
4) Ἐγεννήθησαν εἰς Μαιευτήρια.....	32	νέα	»
5) Ἐξητάσθησαν εἰς ἐξωτερικὰ ἰατρεῖα τοῦ Ν.Α.Π. καὶ τοῦ Κλάδου Ὑγείας Ἀθηνῶν—Πειραιῶς	5.498		»
Ἦτοι τὸ Ταμεῖον περιέθαλψεν ἐν συνόλῳ.....	9.300		»
6) Ἐξετελέσθησαν εἰς Φαρμακεῖα τῆς ἐκλογῆς των συνταγαί	6.393		
7) Ἐχορηγήθησαν εἰς 5 μέλη ὀρθοπεδικὰ εἴδη ἀξίας.....	1.345		δραχμῶν

Ἀπὸ οἰκονομικῆς πλευρᾶς ὁ μὴν Φεβρουάριος 1962 ἔχει ὡς ἑξῆς :

Ἔσοδα τακτικά.....	Δραχμαὶ	326.802,50
Ἔσοδα ἐκ συμμετοχῆς Δημοσίου.....	»	766.412,25
Σύνολον ἐσόδων	»	1.093.214,75
Ἔξοδα.....	»	1.162.762,65

Β) Ἐπειδὴ κατὰ καιρούς, ὑποβάλλονται εἰς τὸ Ταμεῖον προφορικῶς παράπονα, ἰδίᾳ παρ' ἐνίων Ἀξιωματικῶν, διὰ τὸν ἐνεργούμενον κατ' οἶκον ἔλεγχον παρὰ τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Ὑγειονομικοῦ Ἐλεγκτοῦ τοῦ Ταμείου, περὶ τοῦ ἂν, ἀφ' ἑνὸς μὲν καλῶς ἢ ὄχι ἐκλήθη ὁ ἰδιώτης ἰατρὸς πρὸς ἐξέτασιν τοῦ ἀσθενοῦς οἴκοι, ὅτε ἡ ἀμοιβὴ τούτου εἶναι μεγαλυτέρα ἔναντι τῆς ἐν ἰατρείῳ ἐξετάσεως, ἀφ' ἑτέρου δὲ χρησιμοποιῶνται καλῶς τὰ χορηγηθέντα φάρμακα κλπ., γνωρίζομεν ὅτι τοῦτο ἀποτελεῖ ὑποχρέωσιν τοῦ Ταμείου, ἀπορρέουσαν ἐκ ρητῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 12 παράγραφος 7 τοῦ Β. Δ/γματος 721/1960 «περὶ ἰατροφαρμακευτικῆς κλπ. περιθάλψεως οἰκογενειῶν δημοσίων ὑπαλλήλων κλπ.». Ἡ διάταξις αὕτη ἐπιβάλλει τὸν ἀντικειμενικὸν καὶ ἄνευ διακρίσεως ἔλεγχον. Ἀποβλέπει δὲ ἐπὶ πλέον καὶ εἰς τὴν παρὰ τοῦ Ἐλεγκτοῦ Ἰατροῦ παροχὴν ἰατρικῶν συμβουλῶν καὶ παραινέσεων εἰς τὸν ἀσθενῆ ἐπὶ τοῦ τρόπου καλυτέρας καὶ ταχυτέρας ἰάσεώς του, λήψεως τῶν ἐνδεδειγμένων φαρμάκων, διακομιδῆς του εἰς νοσοκομεῖον ἐπὶ σοβαρῶν περιπτώσεων κλπ. Συνεπῶς, ὡς εἶναι εὐνόητον, τὸ Ταμεῖον διὰ τῆς ἐπιβαλλομένης ταύτης ἐνεργείας του οὐδενὸς τὴν ἀξιοπιστίαν ἢ τὸ κῦρος σκοπεῖ νὰ μειώσῃ ἢ θέσῃ ἐν ἀμφιβόλῳ, δεδομένου μάλιστα ὅτι εἰς τοῦτο ὑποχρεοῦνται ἄνευ τινὸς διακρίσεως ἐκ διατάξεως τοῦ προαναφερθέντος Βασ. Δ/γματος. Ἐπιθυμοῦμεν ὅπως τοῦ λοιποῦ ἀποφεύγωνται τοιούτου εἴδους παράπονα, διότι ἐπόμενον ταῦτα νὰ δημιουργήσωσιν ὅσον ἀφορᾷ, εἰς τὴν αἰτίαν τῆς ὑποβολῆς των καὶ ἀναλόγους παρεξηγήσεις.

Γ) Διὰ τὴν λῆψιν ἐντολῆς ἢ θεώρησιν συνταγῆς, ἀπαιτεῖται ὁπωσδήποτε ἡ συμπλήρωσις ὑπευθύνου δηλώσεως μὲ τὰ αἰτούμενα στοιχεῖα, ἥτις δέον ἀπαραιτήτως νὰ εἶναι ὑπογεγραμμένη ὑπὸ τοῦ ἀστυνομικοῦ ἢ διοικητικοῦ ὑπαλλήλου ἢ συνταξιούχου.

Ἐπειδὴ κατὰ κανόνα προσέρχονται εἰς τὸ Ταμεῖον μέλη τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ἢ

συνταξιούχων μετόχων τοῦ Κλάδου 'Υγείας, ἀντὶ τῶν ἰδίων ὑπαλλήλων ἢ συνταξιούχων, οἵτινες τυχὸν κωλύονται, πρέπει τὰ μέλη ταῦτα νὰ ὦσιν ἐφωδιασμένα μὲ ἀνάλογον ὑπεύθυνον δήλωσιν (γονέων, ἀδελφῶν, συζύγων, τέκνων), δεόντως συμπεπληρωμένην καὶ οὐχὶ ἀνυπόγραφον ἢ μὲ μόνην τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ὑπαλλήλου ἢ συνταξιούχου.

Μέλη προσερχόμενα εἰς τὸ Ταμεῖον ἄνευ τοιούτων δηλήσεων ἢ μὲ ἐλλιπεῖς τοιαύτας καὶ ἰδίᾳ ὁσάκις αὗται ἀναφέρονται εἰς ἀσθένειαν γονέων ἢ ἀγάμων ἀδελφῶν, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξυπηρετηθῶσι, διότι οὐδεὶς ὑπάλληλος ὑπηρετῶν εἰς τὸν Κλάδον 'Υγείας δύναται νὰ ἀναλάβῃ ὑπευθύνως τὴν συμπλήρωσιν τῶν τοιούτων δηλώσεων, δεδομένου ὅτι ἀναλόγως πρὸς τὴν συμπλήρωσιν θὰ ἐξαρτηθῇ ἡ καταβολὴ ἢ μὴ συμμετοχῆς τοῦ ὑπαλλήλου. Τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν, δὲν εἶναι κατὰ κανόνα εἰς θέσιν νὰ παράσχωσιν ἑκάστοτε ἀκριβεῖς καὶ ὑπευθύνους πληροφορίας. Ἕνεκα τοῦ λόγου τούτου καὶ τοῦ λόγου ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ καὶ διοικητικοὶ ὑπάλληλοι εἶναι ἐγγράμματοι, ὁ Κλάδος 'Υγείας ἀφ' ἑνὸς μὲν δὲν δύναται ν' ἀπασχολῇ, λόγῳ τοῦ παρουσιαζομένου καθημερινῶς φόρτου ἐργασίας, ἰδίους ὑπαλλήλους διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν ὑπευθύνων τούτων δηλώσεων, ἀφ' ἑτέρου δὲ διότι ἀντεδείκνυται νὰ πράττῃ τοῦτο ἡ ἰδία 'Υπηρεσία, ἥτις ἐπιφορτίζεται καὶ μὲ τὸν ἔλεγχον τῶν ἐν τῇ δηλώσει διαλαμβανομένων. Τὰ αἰτούμενα εἰς τὰς δηλώσεις στοιχεῖα εἶναι ἁπλᾶ, ὥστε νὰ δύνανται πάντες οἱ ὑπάλληλοι νὰ συμπληρῶσι ταῦτα.

Σκοπὸς τοῦ Κλάδου 'Υγείας εἶναι ἡ διὰ τῶν ὑπαλλήλων του ταχεῖα, πρόθυμος, καλυτέρα καὶ ἐντὸς τῶν νομίμων πλαισίων δυνατὴ ἐξυπηρέτησις τῶν προσερχομένων. Οἱ προσερχόμενοι, ἰδίᾳ ἐν ἐνεργείᾳ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι, δέον νὰ συμπεριφέρωνται πρὸς αὐτοὺς μὲ εὐγένειαν καὶ καλωσύνην καὶ οὐχὶ κατὰ τρόπον σκαιόν, λίαν ἀπαιτητικὸν καὶ ἐν πολλοῖς ἀπαράδεκτον. Ὅ,τι τὸ Ταμεῖον ἀρνεῖται νὰ παράσχῃ, δέον νὰ γίνῃ ἀντιληπτὸν παρὰ πάντων τῶν ὑπαλλήλων, ὅτι δὲν ἔχει ἐκ τῶν κειμένων διατάξεων τὴν εὐχέρειαν νὰ παράσχῃ καὶ ἀποτελεῖ νόμιμον αἰτίαν τῆς τοιαύτης ἀρνήσεως καὶ οὐχὶ αὐθαίρετον ἐνέργειαν τῶν ὑπαλλήλων του. Ὡς ἐκ τούτου, οὐδεμία δυσαρέσκεια ἢ ἄλλο τι δικαιολογεῖται εἰς βάρος τῶν ὑπαλλήλων του, ἀφοῦ οὗτοι ἐτάχθησαν πρὸς ἐξυπηρέτησιν καὶ μόνον πάντων τῶν συναδέλφων των. Τοῦ λοιποῦ θέλουσιν ἐπιβληθῇ αἱ δέουσαι πειθαρχικαὶ κυρώσεις κατὰ παντὸς ἐν ἐνεργείᾳ ὑπαλλήλου, χρησιμοποιοῦντος ἀνοικείους ἐκφράσεις κατὰ συναδέλφου του τῶν 'Υπηρεσιῶν τοῦ Ταμείου καὶ δὴ ἄνευ δεδικαιολογημένης αἰτίας. Ἐν περιπτώσει παραπόνου ἢ διαφωνίας τινὸς πρὸς ἐπίλυσιν ὑπηρεσιακοῦ θέματος δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν κ. Διευθυντὴν τοῦ Ταμείου.

Ὁ 'Αρχηγὸς
Ὡς Πρόεδρος τοῦ Κλάδου 'Υγείας
ΘΕΟΔ. Ν. ΡΑΚΙΝΤΖΗΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, οἱ 'Αστυφύλακες: κ.κ. Γάκας 'Ηλίας, Καραγιῶργος ἢ Καραγιάννης Νικόλαος, Βασιλείου Γεώργιος, Σταύρου Δημήτριος, Μπαχᾶς Γεώργιος, Δήμου 'Ιωάννης καὶ Μπαλτᾶς Σπυρίδων.

—Διεγράφη τῆς δυνάμεως τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, διὰ λόγους ὑγείας, ὡς καταστὰς σωματικῶς ἀνίκανος πρὸς περαιτέρω ἐκτέλεσιν ἀστυνομικῆς ὑπηρεσίας, ὁ 'Αστυφύλαξ κ. 'Ηλιάδης 'Αναστάσιος.

—'Απελύθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, μὴ κριθέντες ἱκανοὶ πρὸς μονιμοποίησιν, διὰ λόγους πειθαρχίας, οἱ μαθητευόμενοι 'Αστυφύλακες: κ.κ. 'Αγγελῆς Δημήτριος, Χολέβας Εὐστάθιος, 'Ηλιόπουλος Προκόπιος, Κόλλιας Βασίλειος, Στεφανῆς Κωνσταντῖνος καὶ 'Ανέστης 'Ανδρέας.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—'Ο κ. 'Υφυπουργὸς ἐπὶ τῶν 'Εσωτερικῶν, διὰ διαταγῆς του, ἐξέφρασε τὴν ἄκραν εὐαρέσκειάν του πρὸς τὸν διοικητὴν τῶν 'Αστυνομικῶν Σχολῶν, 'Αστυνομικὸν Διευθυντὴν Α' κ. 'Αρχοντουλάκην 'Εμμανουήλ, διότι κατ' ἐνεργηθεῖσαν τὴν 9/3/62 ἐπιθεώρησιν τῶν 'Αστυνομικῶν Σχολῶν, διεπίστωσεν ὅτι, χάρις εἰς τὴν ἐνεργητικότητά του, τὴν πρωτοβουλίαν του, τὴν δραστηριότητά του καὶ τὸ ἐξαίρετον ἐνδιαφέρον τούτου, ὡς καὶ τὴν συμπαράστασιν τῶν ὑπὸ τὰς διαταγάς του βαθμοφόρων, λειτουργοῦν αἱ Σχολαὶ κατὰ τρόπον εὔρυθμον καὶ ὑποδειγματικόν, ἐκ δὲ τῆς ἐν γένει ἐμφανίσεως καὶ παραστάσεως τῶν ἐν αὐταῖς φοιτώντων δοκίμων 'Υπαστυνόμων, 'Αρχιφυλάκων καὶ 'Αστυφυλάκων, ὡς καὶ τῆς ἐπικρατούσης τάξεως, εὐπρεπείας καὶ ἐνημερότητος αὐτῶν, ἔμεινε πλήρως ἱκανοποιημένος καὶ ἀπεκόμισεν ἀρίστας ἐντυπώσεις.

—Δι' ἐγκυκλίου διαταγῆς τοῦ 'Υπουργείου 'Εθνικῆς 'Αμύνης, ἀπενεμήθη εἰς τὸν 'Αστυφύλακα κ. Τσάμην Βασίλειον τὸ 'Αναμνηστικὸν Μετάλλιον 'Εθνικῆς 'Αντιστάσεως.

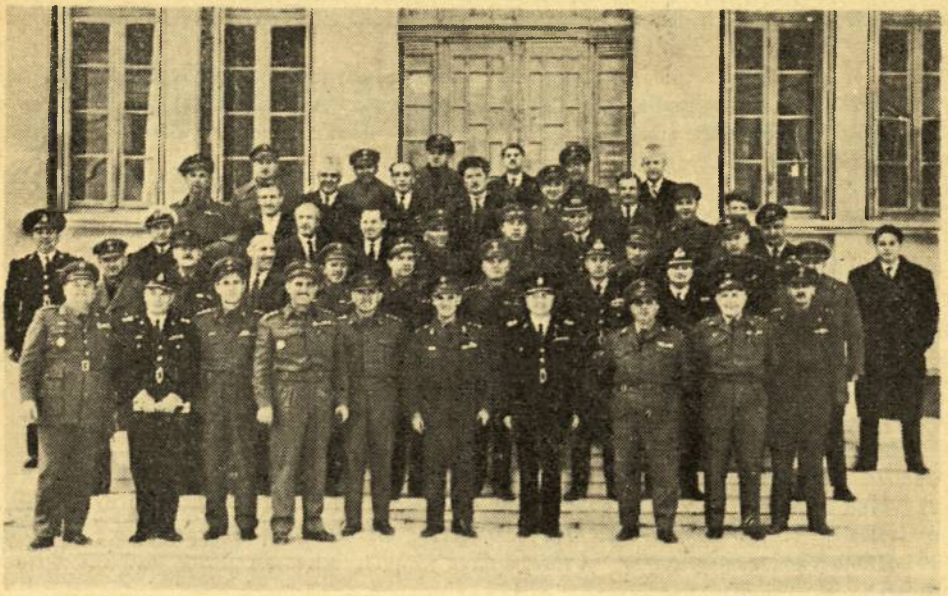
—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν ἀπενεμήθη: Α) ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν 'Αστυφύλακα κ. Παύλου Κωνσταντῖνον καὶ Β) ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς 'Αρχιφύλακας: κ.κ. Κωνσταντόπουλον 'Αθανάσιον καὶ Λεπεσιώτην Γεώργιον καὶ 'Αστυφύλακας: κ.κ. Παφίλην Χρῆστον, Τσώταν Περικλῆν, Μαρουδιᾶν Παναγιώτην καὶ Μπλάτσον 'Αριστείδην, διότι ἅπαντες, ἀναπτύξαντες ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα καὶ ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, κατώρθωσαν νὰ ἀνακαλύψουν καὶ συλλάβουν, τὴν 11/2/1962 καὶ ὥραν 23.5', τὸν διαρρήκτην Ρισκάκην 'Εμμανουήλ, ὅστις εἶχε διαρρήξει τὸ ἐπὶ τῶν ὁδῶν Σιβιτανίδου καὶ 'Ανακρέοντος καφενεῖον.

—Δι' ἑτέρας ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν ἀπενεμήθη ἔπαινος εἰς τὸν 'Αστυφύλακα κ. Καραμπέτσον Παρασκευᾶν, διότι τὴν 20-2-62 καὶ ὥραν 23.40', ἐπιδείξας ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα, θάρρος καὶ ἰδιαιτέραν ψυχραιμίαν, κατώρθωσε νὰ διασώσῃ ἐκ βεβαίου πνιγμοῦ, ριφθεὶς εἰς τὴν θάλασσαν μετὰ τῶν ἐνδυμάτων του, παρὰ τὴν θέσιν «Φλοῖσβος» Παλαιοῦ Φαλήρου, τὴν Ψαρρᾶ Ρουμπίνην, ἀποπειραθεῖσαν νὰ αὐτοκτονήσῃ.

ΣΤΕΛΕΧΗ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΝ ΣΧΟΛΗΝ

Κατόπιν ἐγγράφου τοῦ Γ.Ε.ΕΘ.Α. ὡμίλησε, τὴν 15/3/1962, εἰς τὴν Σχολὴν Εὐελπίδων, πρὸς τὰ στελέχη τῆς Σχολῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης, ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α΄ κ. Ἐμμανουὴλ Ἀρχοντουλάκης, μὲ θέμα : «Ὀργάνωσις, ἀποστολὴ καὶ ἁρμοδιότητες Ἀστυνομίας Πόλεων. Προβλήματα ἀπασχολοῦντα τὸ Σῶμα».

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ὁμιλίας τὰ στελέχη τῆς Σχολῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης ἐπραγματοποίησαν, τὴν ἰδίαν ἡμέραν, ἐπίσκεψιν εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Σχολὴν Ὑπαστυνόμων, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας ἐδόθη δεξίωσις πρὸς τιμήν των.

Στελέχη τῆς Σχολῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης μετὰ τοῦ Διοικητοῦ τῆς Σχολῆς Ὑποστρατήγου κ. Θ. Διαμαντῆ κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν των εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Σχολὴν Ὑπαστυνόμων.

Εἰς ταύτην παρέστησαν ὁ διοικητὴς τῆς Σχολῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης Ὑποστράτηγος κ. Διαμαντῆς Θωμᾶς, ὁ Ὑποδιοικητὴς Ταξίαρχος κ. Γεωργιάδης Δημήτριος, τὰ στελέχη τῆς Σχολῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης, ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς κ. Στρατῆς Ἀθανάσιος, ἐκπροσωπῶν τοὺς ἀποφοιτήσαντας ἐκ τῆς Σχολῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης, οἱ Ἀξιωματικοὶ τῆς Σχολῆς καὶ ἄλλοι.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Περὶ τῆς ἱεραρχικῆς προσταγῆς ὡς λόγου ἄρσεως τοῦ ἀδίκου χαρακτῆρος τῆς πράξεως (ἄρθρον 21 Π.Κ.), ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Δημητρίου Ντζιώρα 337

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Σχέσεις Ἀστυνομίας καὶ Κοινοῦ, ὑπὸ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Β' κ. Κωνσταντίνου Τουζένη (συνέχεια) 343

Ἀπεργιακαὶ ἐκδηλώσεις καὶ συνέπειαι τούτων, ὑπὸ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Β' κ. Ἀθαν. Στρατῆ (συνέχεια καὶ τέλος) 349

ΘΕΜΑΤΑ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Τὰ ραντὰρ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Τροχαίας, ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. Γεωργ. Κανελλοπούλου (συνέχεια καὶ τέλος) 353

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἀπὸ τὴν δρᾶσιν τῆς διεθνοῦς Ἀστυνομίας «Ἵντερπολ», ὑπὸ τέως Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ κ. Δημοσθένους Κορέσση 356

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΣ

Ἡ συμβολὴ τῶν Ἀστυνομικῶν Συντακτῶν εἰς τὴν ἵδρυσιν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. Σπύρου Λεωτσάκου (συνέχεια) 357

ΞΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Παιδοκτονία—Ἀνακάλυψις, σύλληψις καὶ καταδίκη δράστου, ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ περιοδικοῦ «Krimina listik», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστασίου Βογιατζῆ 360

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΝ ΠΟΛΕΩΝ

Ὁ κ. Ἑλληνικοῦρος, ὑπὸ κ. Νικολάου Ἀρχιμανδρίτου 363

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

«...Ἔτος προόδου...», ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Σπύρου Πηλοῦ 365

ΑΠΟ ΤΗΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΤΟΥ 1821

Ἡρωικὸ τρίπτυχο, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Χαρ. Σταμάτη (συνέχεια καὶ τέλος) ... 369

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 374

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Τὸ γυμνὸ μοντέλο, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Χαρ. Σταμάτη (συνέχεια) 377

ΚΛΑΔΟΣ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἀπολογισμὸς μηνὸς Μαρτίου 1962 381

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 383

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 - Ἀθῆναι (Τηλ. 522.512)

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12.30′ - 1 μ.μ.

Παρακολουθῆτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.